

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tove Jansson

Büyücenün Şapkası

dinozor
çocuk

Bu kitapta anlatılan "tamamen gerçek" öykü, bir ilkbahar ayının başında başlar, Ağustos sonunda biter. Otoritelere göre iyi bir öykü ilkbahar aylarının ortalarında başlamalı, Haziran başında bitmelidir. Oysa Mumi Vadisi sakinlerinin öyküleri biraz uzundur çünkü onlar uzun bir kış uykusundan maceraya susamış olarak uyanırlar.

Kahramanlarımızın buldukları Büyücünün Şapkası, Mumi Vadisindeki hayatı bütünüyle değiştirir. Bu şapka yumurta kabuklarından bulut, nehirdeki balıklardan kuş, karıncalardan canavar yapar. Mumi vadisi sakinlerinin bu şapkadan kurtulabilmeleri için, Ay'ın kraterleri arasında yakut arayan büyücünün dönmesini beklemekten başka çareleri yoktur. Büyücünün dönmesini bekledikleri günlerden birinde Mumi ve arkadaşları, şapkanın tropik bir ormana çevirdiği evlerinde Tarzancılık oynamaya karar verirler...

Mumiş; Tarzan, Snorki; Jane, Snif'de Tarzan'ın oğlu olur, Mumrik'in payına da şempanze Çita olmak düşer...

- Tarzan eat now! Dedi Mumiş.
- Bu ne diyor yav? Diye sordu Snif.
- Tarzan yemek istiyormuş. Bu İngilizce. Ormanda büyüyen herkes bu dili konuşur, dedi Snorki.

Tove Jansson

Tove Jansson (1914-2001) Finlandiya İsveçlisi heykeltıraş bir babayla, İsveçli çizer bir annenin kızı olarak dünyaya gelmiştir. İki erkek kardeşi de sanatçı olan Tove'nin çocukluğu bohem bir burjuva çevrede geçmiştir. Yazlarını geçirdikleri Finlandiya Körfezi'ndeki takımadalar, Mumi kitaplarında resmettiği çevreye ilham vermiştir.

Her zaman sanatçı olmayı istemiş olan Tove, Stockholm, Helsinki ve Paris'te değişik sanat okullarında eğitim almıştır. Otuzlu ve kırklı yıllarda savaş yıllarındaki gündelik hayatı ve politikacıları hicveden karikatürleriyle ünlenmiştir.

1945 yılında yayımladığı ilk Mumi kitabı "Küçük Troler ve Büyük Sel"de Garm dergisinde çizdiği figürlerden yararlanmıştır. Kendi deyimiyle ilk başta bir oyun olarak başlayan yazarlığı, daha ilk kitabından itibaren ciddiyet kazanmış, "Kuyruklu Yıldız Geliyor"la devam eden Mumi serisi sekiz kitaba çıkmıştır. Bu serinin üçüncü kitabı "Büyücünün Şapkası"yla büyük bir başarı sağlayarak ünlü çocuk kitapları yazarları arasına katılmıştır. Ellinin üzerinde dile çevrilen Mumi kitapları tiyatro, sinema ve opera uyarlanmıştır.

Büyüccünün Şapkası

Büyücünün Şapkası
Orijinal Adı: Trollkarlens Hatt
Dinozor Çocuk: 10

Yazan: Tove Jansson
Çizimler: Tove Jansson
İsveççe'den Çeviren: Yıldız Samer
Yayıma Hazırlayan: Ali Arda
Kapak Tasarımı: Gökçe Alper
Düzeltili: Mehmet Celep
Dizgi: Esin Tapan

© Tove Jansson 1946, 1968
Schildts Förlags Ab, Finland
Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

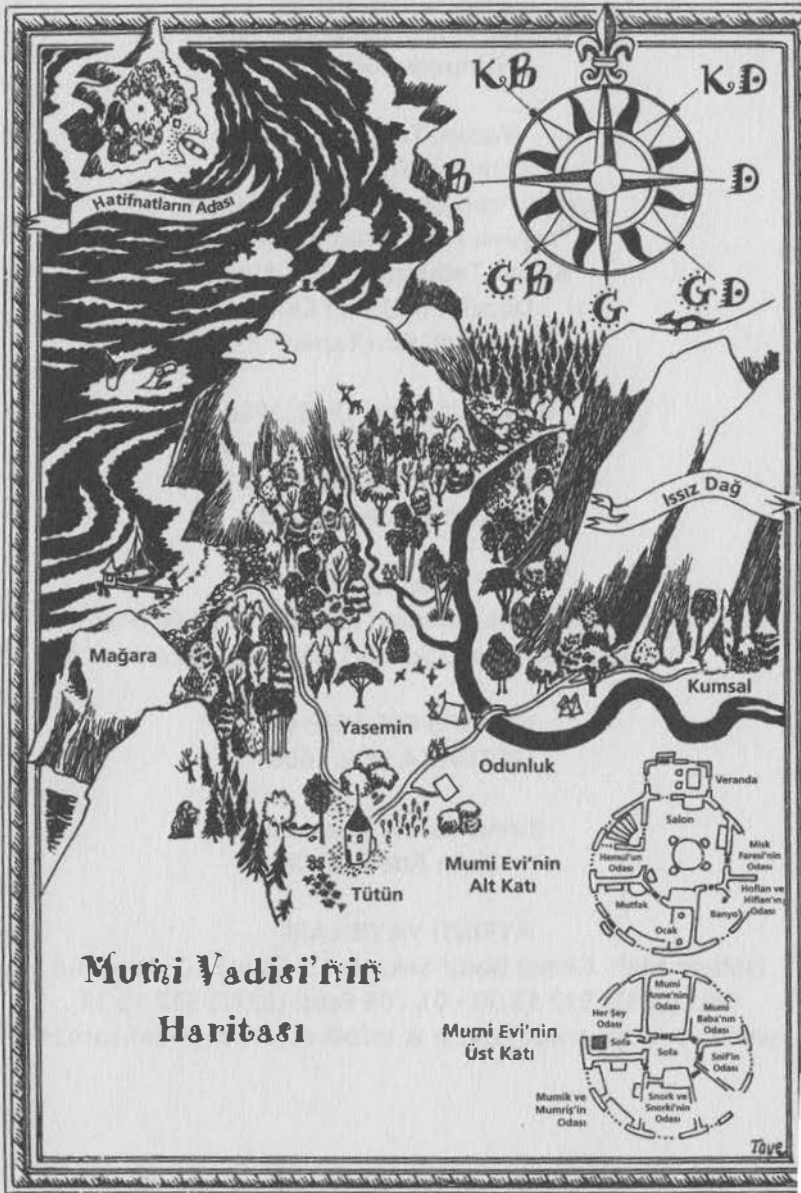
Baskı ve Cilt:
Mart Matbaacılık Sanatları (0 212) 321 23 00 (Pbx)
Merkez Mah. Burcu Sok. 6/1 Kâğıthane-İstanbul

ISBN 978-605-5648-02-2
SERTİFİKA NO.: 16061

Birinci Basım: Nisan 2010
Baskı Adedi: 2000

AYRINTI YAYINLARI

Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Eminönü - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Tove Jansson
Büyücünün Şarkısı

Giriş

Gri bir sabah Mumi Vadisi'ne ilk kar düştü. Sessizce gelen kar o kadar yoğunlu ki birkaç saat içinde bütün vadi bembeyaz oldu.

Merdivenlerin başında karı seyreden küçük Mumiş, "bu akşam uzun bir uykuya yatacağız" diye düşünüyordu. Kasım ayında Mumiler kış uykusuna yatardı (Karanlığı ve soğuğu sevmeyenlerin yapacakları en akıllı şey de buydu). Küçük Mumiş kapıyı kapattı, sessizce içeri girdi.

"Kar yağıyor anne" dedi.

"Biliyorum" dedi annesi. "Battaniyelerinizi çıkardım bile. Sen küçük Snif'le birlikte batıdaki yatak odasında uyuyacaksın."

"Ama Snif felaket horluyor" dedi Mumiş, "Mumrik'le uyusam olmaz mı?"

“Sen bilirsin” dedi Mumi Anne. “O zaman Snif doğu odasında uyusun.”

Mumi ailesi, arkadaşları, tanıdıkları, eş ve dostlarıyla uzun kış uykusuna böyle hazırlandı. Mumi Anne veranda da yemek masasını kurdu, tabaklarda yalnızca çam yaprakları vardı (Eğer üç aysürececek bir uykuya yatıyorsanız midenizi iğne yapraklarla doldurmalıydınız). Akşam yemeği bittiğinde (Bu pek de lezzetli bir yemek değildi) birbirlerine iyi uykular dilediler, bu fasıl, her gün olduğundan daha uzun sürdü. Mumi Anne dişlerini fırçalamalarını tembihledi. Mumi Baba evi dolaşıp kapı ve pencereleri kapattı, tozlanmasınlar diye avizelerin üzerine sineklikler örtü.

Yataklarına yatıp, battaniyelerine sarındılar. Mumiş hafif bir iç çekerek, “Yalnızca zaman kaybı” dedi.

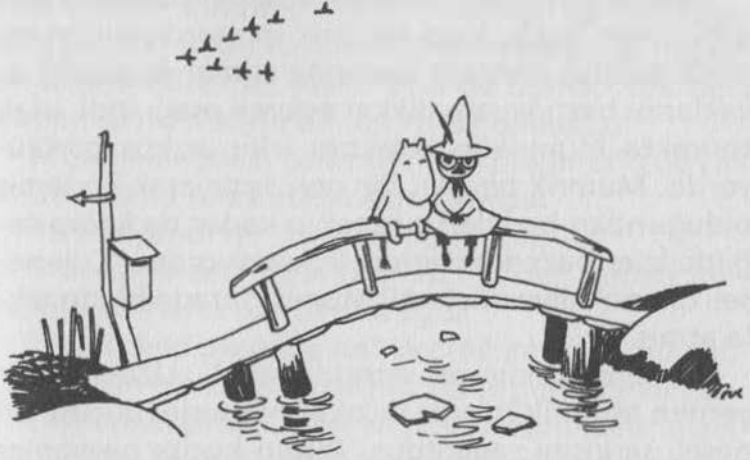
“Hiç de değil!” dedi Mumrik. “Bir sürü düş göreceğiz, uyandığımızda da bahar gelmiş olacak.”

“Evet...” diye mırıldanan Mumiş düşler ülkesinin yarı karanlığına daldı.

Hızını artıran kar, merdivenlere kadar tırmandı, çatı ve pencere kenarlarını kapladı. Çok geçmeden Mumilerin evi bembeyaz bir kartopuna dönüştü.

Saatler birer birer sustu. Bütün vadi kış uykusuna yattı.

Birinci Bölüm

Bir ilkbahar sabahı saat dörtte, Mumi Vadisi'nde ilk guguk kuşu görüldü. Mumilerin mavi evinin çatısına konarak sekiz defa öttü. Büyük ihtimal daha ilkbaharın başları olduğundan sesi çok kısıktı.

Sonra doğuya doğru uçup gitti.

Mumiş uyandı. Bir süre, uzandığı yerden tavana baktı. Nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Yüz gece ve gündüz uyumuştı. Tazeliğini koruyan düşleri onu tekrar uykuya çekmek istiyordu.

Yatağında, daha rahat bir pozisyon bulmak için döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Mumrik yatağında yoktu.

Mumiş hemen doğruldu.

Mumrik'in şapkası da yoktu, "İşte bu çok kötü" diye düşündü küçük Mumiş.

Ayaklarının ucuna basarak açık pencereye doğru gitti, dışarı baktı. Vay! Mumrik ip merdivenden inmişti. Mumiş pencere kenarına tırmandı, küçük ayaklarını bastığı yere dikkat ederek aşağı indi. Islak toprakta Mumrik'in bıraktığı izler açıkça görülüyordu. Mumrik bir ileri bir geri sıçrayarak ilerlemiş olduğundan bu izleri sürmek o kadar da kolay değildi. İzler bazen birbirleriyle kesişiyordu. "Çok neşeli olmalı" diye düşündü Mumiş, "arada bir de takla atmış."

Burnunu kaldırarak etrafı dinledi. Uzaktan bir yerden Mumrik'in ağız mızıkasının sesini duydu. En neşeli şarkısını çalıyordu: "Bütün küçük hayvanlar kuyruklarına fiyonk takarlar." Küçük Mumiş müzik sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Mumrik köprünün korkuluklarına oturmuştu. Eski şapkası kulaklarının üzerine kadar çekiliydi.

"Merhaba" diyerek Mumiş de onun yanına oturdu.

Onu başıyla selamlayan Mumrik mızıkasını çalmaya devam etti.

Ağaçların üzerinden yükselen güneş yüzlerini aydınlatıyordu.

Gözlerini kısarak güneşe baktılar. Altlarından akan nehrin suları berraktı. Endişesiz ve mutluydular.

Bir zamanlar bu nehirde bir sürü maceraya yelken açmışlardı. Her seyahatlerinde yeni arkadaşlar edinmiş, Mumiş Vadisi'ne onlarla birlikte dönmüşlerdi. Mumiş'in anne babası, bu yeni gelenleri dostça karşılamış, yatmaları için yatak sermiş, sofralarında yer açmışlardı. Böylece Mumilerin evi her geçen

gün kalabalıklaşmış, isteyen istediği yere yerleşerek, yarınlardan kaygılanmadan yaşayıp gitmişlerdi. Arada bir tatsız şeyler olsa da bunları çok dert etmemişlerdi (Böyle olması iyi de olmuştu).

Mumrik ilkbahar şarkısının son bölümünü de çaldıktan sonra mızıkasını cebine koydu.

“Snif uyandı mı” diye sordu Mumış’e.

“Hiç sanmam” dedi Mumış. “O her zaman herkesten bir hafta daha fazla uyur.”

“Hadi gidip uyandıralım” dedi Mumrik. Bu gün güzel bir gün olacak gibi, değişik bir şeyler yapmaıyız.

Doğudaki yatak odasının penceresinin altına geldiklerinde Mumış gizli haberleşme yöntemleriyle işaret verdi; üç kısa bir de uzun ıslık (Bu bir şeyler yapacağımız demektir). Snif’in horultusu kesilmişti ama odada bir hareket yoktu.

“Bir kez daha” dedi Mumrik. Mumış bu defa daha yüksek sesle işaret verdi.

En sonunda yatak odasının penceresi açıldı.

Pencereden başını uzatan Snif, “Uyuyorum” diye öfkeyle bağırdı.

“Bu ne öfke” dedi Mumrik, “hadi aşağı gel. Çok değişik bir şey yapacağız.”

Snif uykulu gözlerini ovuşturduktan sonra ip merdivenden aşağı indi (Evin taş merdivenlerinden inmek çok zahmetli olduğundan her pencereden bir ip merdiven sarkıyordu).

Gerçekten de güzel bir gün olacak gibiydi. Bütün bir kış uyuyan böcekler ve küçük hayvanlar yuvalarından dışarı çıkmış, sağa sola koşuşturuyor, elbise-

lerini havalandırıyor, bıyıklarını tarıyor, evlerini onarıyor, ilkbahara hazırlanıyorlardı.

Bazen durup bir yuva inşaatını ya da bir kavgayı seyrediyorlardı (ilkbaharın başlarında, uzun bir kış uykusundan uyandıktan sonra, herkes bir parça sinirli olduğundan sık sık kavga çıkıyordu).

Orman perileri ağaçların dallarına oturmuş uzun saçlarını tarıyor, ağaçların kuzeye bakan tarafında küçük fare yavruları uzun tüneller kazıyordu.

"İyi baharlar" dedi yaşlı bir solucan. "Kışınız nasıl geçti."

"Teşekkürler" dedi Mumiş. "Umarım solucan amca da iyi uyumuştur."

"Eh işte" dedi yaşlı solucan. "Nerede o eski uykular. Neyse. Annenle babana selam söyle."

Karşılaştıklarıyla aralarında bu türden konuşmalar geçiyordu. Dağa doğru tırmandıkça daha az yaratığa rastlamaya başlamışlardı. En sonunda bahar temizliği yapan birkaç anne fare dışında hiçbir hayvana rastlamadılar.

Her taraf ıslaktı.

"Off! Karda tırmanmak ne kadar da zormuş" dedi Mumiş ellerini havaya kaldırarak. "Annem hep, Mumilere kar hiç iyi gelmez der."

"Baksana Mumiş, aklıma iyi bir fikir geldi" dedi Mumrik. "Dağın tepesine kadar tırmanıp oraya ilk çıkanın biz olduğumuzu gösteren bir işaret koymaya ne dersin?"

"Harika!" diye bağırان Snif, en öne geçmek için acele etti.

Doruğunda güzel bir bahar rüzgârı dolaşan dağın etrafı, mavi ufuklarla çevriliydi. Batıda deniz, doğuda Issız Dağ'ın arasından kıvrılarak akan nehir, kuzeyde yeşil bir kilim gibi uzanan ormanlar vardı. Güneye baktığınızda bacasından duman tüten Mumilerin evini görebiliyordunuz. Belli ki Mumış'ın anesi kahvaltı hazırlıyordu. Snif bunlardan hiçbirini görmedi. O bir tek dağın doruğunda gördüğü siyah şapkaya bakıyordu.

"Buraya bizden önce biri tırmanmış!" diye bağırdı.

Şapkayı eline alıp inceledi. "Ne güzel bir şapka" dedi. "Bence bu tam sana göre Mumrik."

"Hayır; istemem" dedi Mumrik aceleyle. O eski yeşil şapkasından memnundu. "Bu çok yeni!"

"Belki babamın hoşuna gider" diye düşündü Mumış. "En iyisi yanımıza alalım" dedi Snif. "Midemde açlıktan zil çalıyor. Siz acıkmadınız mı?"

"Hem de nasıl!" dedi Mumış, Mumrik de çok acıkmıştı.

İşte Büyücünün Şapkası'nı böyle buldular. Bu şapkanın Mumi Vadisi'ni her türlü büyünün ve tuhaf olayların gerçekleştiği bir vadiye dönüştüreceğinden habersiz alıp evlerine götürdüler.

Mumış, Mumrik ve Snif eve döndüklerinde herkes kahvaltısını bitirmiş, değişik yerlere dağılmıştı. Yalnızca Mumi Baba verandaya oturmuş kahve içip, gazete okuyordu.

"Demek uyandınız" dedi. "Bu gün gazetelerde önemli bir şey yok. Bir dere yatağından taşmış, karınca yuvalarını su basmış, neyse ki bütün karıncalar

kurtarılmış. Vadiye saat dörtte giren baharın ilk guguk kuşu, doğuya doğru uçmuş" (Bu iyiye işaretti ama batıya doğru uça çok daha iyiydi).

"Bak ne buldum" dedi Mumiş gururla. "Güzel, siyah bir şapka! Sana getirdim!"

Mumi Baba şapkayı dikkatle inceledikten sonra salondaki aynanın önüne giderek başına geçirdi. Şapka onun başına bir parça büyük gelmiş, gözlerine kadar inmişti.

"Anne!" diye bağırdı Mumiş. "Gel de babama bak!"

Mumi Anne mutfak kapısından başını uzattı.

"Nasıl, yakıştı mı?" diye sordu Mumi Baba.

"Sey...yakışmış" dedi Mumi Anne. "Yalnız biraz büyük gibi."

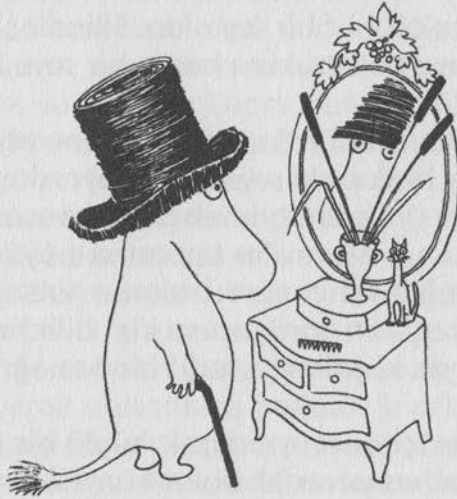
"Böyle nasıl?" dedi Mumi Baba. Şapkayı başından geriye iterek boynuna doğru indirdi.

"Hmmm" dedi Mumi Anne. "Daha iyi...de... Sanki şapkasız daha ağırbaşlı görünüyorsun."

Mumi Baba aynanın karşısında bir sağa döndü, bir sola döndü, önden baktı arkadan baktı, sonunda şapkayı çıkarıp iç çekerek komodinin üzerine koydu.

"Haklısın" dedi. "Bazılarının süslenmeye ihtiyacı yok."

"En iyi süs kendinden hoşnut olmaktır" dedi Mumi Anne sevecen bir ifadeyle. Daha sonra çocuklara döndü. "Daha fazla yumurta yiyin çocuklar, bütün bir kışı yalnızca ıgne yapıklarla geçirdiniz!"

“Peki, şimdi bu güzel şapkayı ne yapacağız?” diye sordu Snif.

“Çöp kutusu yapın” dedi Mumi Baba ve anılarını yazmak için ikinci kattaki çalışma odasına çıktı (Fır tınalı gençliğini anlattığı kalın bir kitap yazıyordu). Şapkayı komodinle mutfak dolabı arasında bir yere koyan Mumrik bir mobilyamız daha oldu, diye alaycı bir ifadeyle sırttı. O, bir şeye sahip olmanın sevincini anlamakta güçlük çekerti. Hâlâ doğduğu gün (Nerede, ne zaman bilen yoktu) aldığı eski kostümünü giyiyordu, sahip olup da başkasına vermediği tek şey ağız mızıkasıydı.

“Eğer kahvaltınızı bitirdiyseniz dışarı çıkıp Snorklar ne yapıyor bakalım” dedi Mumiş. Bahçeye çıkmadan önce yediğı yumurtanın kabuklarını çöp kutusuna attı. Çünkü o (bazen) titiz bir Mumi’ydi.

Böylece yemek salonu boşaldı.

Birden çok tuhaf bir şey oldu. Silindir şapkanın içindeki yumurta kabukları başka bir şeye dönüşmeye başladı.

Çünkü Büyücünün Şapkası’nın içine atılan şeyler kısa sürede başka bir şeye dönüşüyordu ve bunun ne olacağını önceden bilmek de imkânsızdı. Bu nedenle şapkanın Mumiş’in babasına büyük gelmesi bir şanstı, eğer uzun süre başında tutsaydı bütün küçük hayvanların koruyucusu kim bilir neye dönüşecekti. Neyse ki yalnızca hafif bir baş ağrısıyla kurtulmuştu.

Şapkanın içi önce, yumuşak, tüylü bir şeyle kaplandı. Sonra beş yuvarlak bulut kümesi havalanarak

verandaya doğru süzüldü, usulca dans ederek merdivenlerden aşağı indi, bahçede asılı kaldı. Büyücünün Şapkası boşalmıştı.

"İşe bak!" dedi Mumış.

"Yangın mı var?" diye endişeyle sordu Snork.

Snorki bir parmağını dikkatle uzattı, en yakınındaki bulutun saçığına dokundu.

"Pamuk gibi" dedi şaşkınlıkla. Bunun üzerine diğerleri de dokundular.

"Yastık gibi" dedi Snif.

Mumrik bulut parçalarından birini dikkatle itti. Bulut parçası biraz ileri kaydıkdan sonra durdu.

"Bu kimin bulutu?" dedi Snif. "Verandaya nasıl geldi?"

Mumış başını iki yana salladı:

"Böyle tuhaf bir şeyi de ilk defa görüyorum" dedi. "En iyisi anneme soralım."

"Hayır, sormayalım" dedi Snork. "Kendimiz araştıralım." Bulut parçalarından birini yere indirip inceledi. Çok yumuşaktı. Snork bulutun üzerine oturup kıkırdayarak sallanmaya başladı.

Bunu gören Snif de başka bir bulut parçasının üzerine tırmandı. "Haydi, hop" dedi. "Hop" der demez de bulut parçası yükseliverdi.

"Heyyo!" diye çılgık attı Snif. "Hareket etti!"

Her biri bir bulutun üzerinde, "hop, haydi hop" diye bağırken, bulut parçaları tavşanlar gibi sağa sola sıçrayarak dolaşmaya başladı. Snork bulut parçalarını idare etmek için bir de yol bulmuştu. Bulut parçasının bir kenarına hafifçe dokunduğunda bu-

lut o tarafa yöneliyor, iki kenarına birden dokundu-
unda hızla ileri atılıyor; arka ayaklarını hafifçe oy-
nattığında geri gidiyor, bir elini havaya kaldırdığın-
da da yükseliyordu.

Aman ne harika bir şeydi.

Cesaret edip ağaçların tepelerine kadar yükseldi-
ler.

Mumiş kendi bulutunu babasının çalışma odası-
nın penceresine kadar alçalttı. "Kukeluki!" diye ba-
ğırdı (O kadar coşmuştu ki, bağırarak için daha ze-
kice bir şey bulamamıştı).

Mumi Baba anılarını yazmaya ara verip pencere-
ye doğru koştu.

"Kuyruğuma iyilik sağlık!" diye bir cığlık attı.
"Kuyruğuma iyilik sağlık!" Başka da bir şey diyeme-
di.

"Anılarının bir bölümünü buna ayırırsın" dedi
Mumiş. "Daha sonra bulutunu mutfak penceresine
sürerek, annesine bağırdı.

Yahni pişiren annesinin çok acelesi vardı.

"Gene ne buldun, Mumişim benim" dedi. "Dik-
kat et de yere düşme!"

O ara, bahçede kalan Mumrik'le Snork yeni bir o-
yun bulmuşlardı.

Bulut parçalarını son sürat birbirlerine doğru sü-
rüyor, yumuşak birer yastık gibi puf diye çarpıştırı-
yorlardı. Bulutun üzerinden düşen kaybediyordu.

"Şimdi sana göstereceğim!" diye bağırarak Mum-
rik bulutunun iki kenarına birden dokundu. İleri!

Snork ustaca yana çekildi, arkasından da Mum-

rik'in bulutuna kurnazca aşığıdan saldırdı.

Bulutu ters dönen Mumrik, çiçek tarhının üzerine tepeüstü yuvarlandı, şapkası burnuna kadar geçti.

Snif "Üçüncü raunt" diye bağırarak diğerlerine doğru uçu. "Bire karşı iki! Hazır ol! Haydi!"

"Biraz birlikte uçabilir miyiz?" diye sordu Mumış, Snorki'ye.

"Memnuniyetle" dedi Snorki, bulutunu Mumış'in bulutuna yanaştırdı. "Nereye gideceğiz?"

"Hemul'u bulup şaşırtmaya ne dersin?" dedi Mumış.

Bahçede bir tur attılar ama Hemul ortalarda yoktu.

"Hiç o kadar uzağı gitmezdi dedi" Snorki. "Son gördüğümde pullarını düzenliyordu."

"Ama o altı ay önceydi" dedi Mumış.

"Ah! Evet ya" dedi Snorki. "Ondan sonra kış uykusuna yatmıştık."

"İyi uyudun mu?" diye sordu Mumış.

Snorki bir ağacın tepesine doğru zarafetle süzül-
dü, cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Korkunç bir düş gördüm!" dedi. "Kocaman siyah silindir şapkalı iğrenç bir adam bana bakıp sırı-
tıyordu."

"Ne tuhaf" dedi Mumış. "Ben de aynı düşü gördüm. Ellerinde de beyaz eldivenler vardı."

"Evettt" dedi Snork.

Bir süre düşündükten sonra altlarında bulut ormana doğru kaydılar.

Birden elleri belinde, başı önünde dolaşan Hemul'u gördüler. Sessizce uçarak biri sağında diğeri ise solunda durup bir ağızdan:

"Günaydın!" diye bağırdılar.

"Oy aman!" diye yerinden sıçradı Hemul. "Yüreğimi ağzıma getirdiniz!"

"Özür dileriz" dedi Snorki. "Neye bindiğimizi gördün mü?"

"Çok tuhaf" dedi Hemul. "Ama sizin tuhaf şeyler yapmanıza alıştım artık. Üstelik canım çok sıkkın."

"Niçin?" dedi Snork üzüntüyle. "Böyle güzel bir günde?"

Hemul başını iki yana salladı.

"Anlatsam da anlamazsınız ki" dedi.

"Anlamaya çalışırız" dedi Mumiş. "Yine bir pul mu kaybettin?"

"Hayır" diye iç çekti Hemul. "Pullarım tamam. Hepsi yerli yerinde."

"Eee, ne var o zaman?" diye mırıldandı Snork.

"İşte bak, beni anlamayacağınızı biliyordum" dedi Hemul.

Mumiş'le Snorki endişeyle birbirlerine baktılar. Hemul'un üzüntüsünü dikkate alarak bulutlarını bir parça yana çektiler. Hemul tekrar ileri geri dolaşmaya başladı. Onlar da onun canını sıkan her ney-diyse anlatmasını beklediler.

Bir süre sonra Hemul "Ah! Anlamsız" deyip sustu.

Bir süre sonra da:

"Neye yarar ki!" dedi. "Pullarımdan tuvalet kâğıdı yapacaklar!"

"Hemulcuk!" dedi Snorki. "Öyle deme! Senin pul koleksiyonun dünyanın en iyi koleksiyonu!"

"İşte bak!" diye bağırdı Hemul. "Bütün sorun da bu. Benim koleksiyonumda olmayan ne hatalı ne

hatasız basılmış tek bir pul yok. Bir tane bile! Bundan sonra ne yapacağım ben?..”

”Şimdi anlıyorum” dedi Mumiş yavaşça. ”Artık bir koleksiyoncu değil, koleksiyon sahibisin; bu da hiç eğlenceli değil.”

”Değil ya” dedi Hemul acılı bir ifadeyle. ”Hem de hiç değil.”

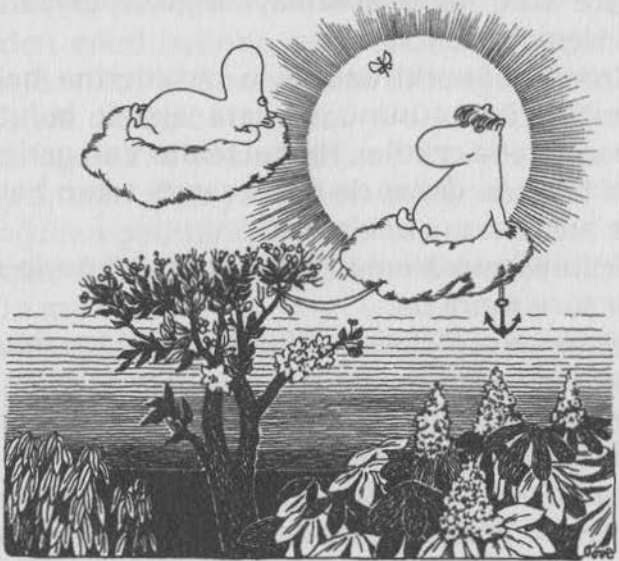
Durdu kederden kırışan yüzünü onlara çevirdi.

Hemul’un omzuna şefkatle dokunan Snorki:

”Sevgili Hemul, bak ne düşündüm” dedi. ”Başka bir şey biriktirmeye ne dersin, yepyeni bir şey?”

”Eh olabilir” dedi Hemul. Suratı hâlâ asıktı; çünkü o kadar çok üzgünken birdenbire sevinmek uygun olmazdı.

”Örneğin kelebek?” dedi Mumiş.

“İmkânsız” diye söylendi Hemul, “baba tarafımdan kuzenim kelebek koleksiyonu yapıyor. Onu hiç sevmem.”

“İpek şerit biriktirsen?..” dedi Snorki.

Hemul burnunu kıvırdı.

“Takı?..” diye devam etti Snorki umutla. “Biriktir biriktir bitmez.”

“Bööö” dedi Hemul.

“Benim aklıma başka bir şey gelmiyor” dedi Snorki.

“Üzülme bir şey buluruz” dedi Mumiş teselli etmek için. “Annem mutlaka biliyordur. O her şeyi bilir. Misk Faresi’ni gördün mü?”

“Hâlâ uyuyor” dedi Hemul üzüntülü bir sesle. “Erken kalkmanın bir faydası yok diyordu hep, meğersem ne haklıymış!”

Hemul ormandaki yalnız gezintisine tekrar döndü.

Mumiş’le Snorki bulutlarını ağaçların tepesine doğru sürdüler, güneşin tadını çıkardılar. Bir yandan da Hemul’un biriktireceği bir şey düşünüyorlardı.

“İstiridye kabuğu?..” dedi Snorki.

“Düğme?..” dedi Mumiş.

Güneşin sıcaklığında uykuları geldiğinden daha fazla düşünemediler. Bulutların üzerine sırtüstü uzanıp, tarlakuşlarının sesini dinleyerek gökyüzüne baktılar.

Birden baharın ilk kelebeğini gördüler. Görülen ilk kelebek sarıysa o yazın neşeli geçeceğini herkes bilirdi, beyaz kelebek sakın olacağına işarettti (Siyah-ve kahverengiler için hiç konuşmasak daha iyi olur).

Onların gördükleri kelebek altın sarısıydı.

"Bunun anlamı ne ki?" dedi Mumiş. "Daha önce hiç altın sarısı kelebek görmedim."

"Altın sarısı, sade sarıdan daha iyidir" dedi Snorki. "Bekle de gör!"

Mumiş'le Snorki akşam yemeğine eve döndüklerinde merdivenlerde oturan Hemul'la karşılaştılar. Keyfi yerindeydi.

"Ee" dedi Mumiş. "Ne oldu böyle?"

"Bitkiler" dedi Hemul. "Bitki koleksiyonu yapacağım! Bu fikri küçük bey Snork verdi. Dünyanın en güzel bitkilerini toplayacağım!"

Bulduğu ilk koleksiyon parçasını göstermek için eteğini açtı*. Yaprak ve toprakların arasında bir bitki soğanı vardı.

"*Gagea Lutea*" dedi Hemul gururla. "Kusursuz bir parça!"

İçeri girdi, eteğindeki masanın üzerine döktü.

"Onları bir kenara çek" dedi Mumi Anne. "Bura-ya çorba tenceresi konacak. Herkes geldi mi? Misk Faresi hâlâ uyuyor mu?"

"Kütük gibi" dedi Snif.

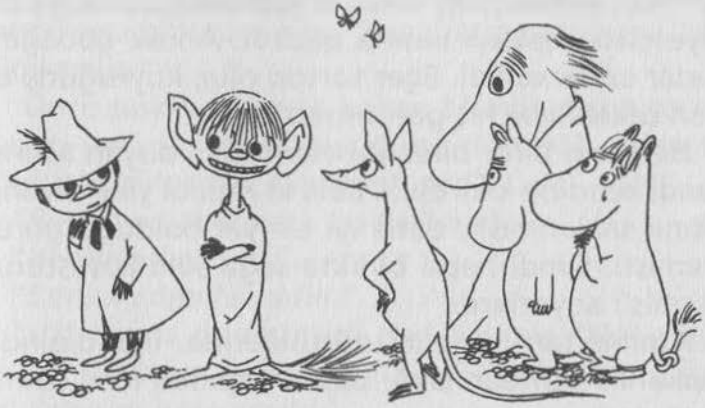
"Ee anlatın bakalım, gününüz nasıl geçti, eğlendiniz mi?" dedi Mumi Anne masaya tabakları yerleştirirken.

"Çok eğlendik" diye bağırdı bütün aile.

Ertesi sabah, Mumiş beş bulut parçasını dışarı bırakmak için odunluğun kapısını açmaya gittiğinde hiçbiri yoktu. Hepsi de gitmişti.

* Hemul her zaman annesinden kalma bir elbise giyerdi. Ben bütün Hemullerin etekli elbise giydiğini düşünüyorum. Biraz tuhaf ama öyle. (Yazarın notu)

İkinci Bölüm

Sıcak bir yaz günüydü. Mumi Vadisi'ne yağmur yağıyordu. Ev ahalisi içeride saklambaç oynamaya karar vermişti.

Snif bir köşede ellerini yüzüne kapamış yüksek sesle sayıyordu. On dediğinde etrafında döndü. Önce her zaman saklanan yerlere baktı, sonra da en tuhaf yerlere.

Verandadaki masanın altına saklanan Mumiş biraz endişeliydi. Oranın saklanmak için iyi bir yer olmadığını düşünüyordu. Snif masanın örtüsünü kesinlikle kaldırıp bakacak, Mumiş'i sobeleyecekti. Mumi etrafına bakarak daha iyi bir yer aradı. Birinin getirip bir köşeye koyduğu kocaman, siyah silindir şapkayı gördü.

"Harika diye düşündü!" Şapkayı kaldırıp altına bakmak Snif'in asla aklına gelmezdi. Masanın altın-

dan sürünerek çıktı, sessizce şapkanın durduğu köşeye gitti, şapkayı başına geçirdi. Ancak göbeğine kadar saklanabildi. Eğer tortop olur, kuyruğunu da içeri çekebilirse hiç görünmezdi.

Herkesin birer birer sobelendiğini duyan Mumiş kendi kendine kıkırdadı. Belli ki Hemul yine divanın altına saklanmıştı, daha iyi bir yer bulduğu görülmemişti. Şimdi hepsi birlikte sağa sola koşuşturup Mumiş'i arıyorlardı.

Aramaktan yorgun düştüklerine inandığında, şapkanın altından çıktı, başını kapıdan içeri uzatıp "ce" dedi.

Snif uzun süre ona baktıktan sonra, soğuk bir sesle, "Asıl sana ce" dedi.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Snorki.

Diğerleri başlarını iki yana sallayıp gözlerini Mumiş'e diktiler.

Zavallı Mumişçik. Büyücünün Şapkası'nın içinde çok tuhaf bir yaratığa dönüşmüştü. Bedenindeki bütün büyük şeyler küçülmüş, küçük şeyler de büyümüştü. Ne hale geldiğini göremeyen tek kişi de kendisiydi.

"Şaşırdınız değil mi?" dedi Mumiş. Uzun, çarpık bacaklarıyla onlara doğru birkaç adım attı. "Nereye saklandığımı hayatta bilemezsiniz" dedi.

"Senin nerede saklandığın bizi hiç ilgilendirmiyor" dedi Snork. "Şaşırmaya gelince, seninki kadar tuhaf birine şaşırmamak elde değil."

"Bana niçin bu kadar kötü davranıyorsunuz" dedi Mumiş üzüntülü bir sesle. "Alt tarafı biraz fazla aradınız. Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Sanırım önce kendini tanıtman gerekirdi" dedi Snorki buz gibi bir sesle. "Senin kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Önce şaşkın gözlerle bakan Mumiş, daha sonra bunun yeni bir oyun olduğunu düşündü. Neşeyle güldü; "Kaliforniya Kralıyım" dedi.

"Benim adım Snorki, bu da Snork."

"Benim adım Snif."

"Benim adım Mumrik."

"Uff amma da sıkınız" dedi Mumiş. "Daha eğlenceli bir oyun bulamadınız mı? Hadi dışarı çıkalım, sanırım hava açıyor."

Merdivenlere yöneldi, diğerleri de peşinden gitti. Çok şaşkın ve endişeliydiler.

"Bu da kim?" dedi Hemul, evin önüne oturmuş ayçiçeğinin çekirdeklerini sayıyordu.

"Kaliforniya Kralıymış" dedi Snorki.

"Burada mı yaşayacak?" dedi Hemul.

"Mumiş karar verir" dedi Snif. "O da hangi cehenneme gittiye."

Mumiş bir kahkaha attı:

"Bazen amma da komik oluyorsun" dedi Snif'e.

"Ne dersin Mumiş'i arayalım mı?"

"Sen onu tanıyor musun?" diye sordu Mumrik.

"Eh işte" dedi Mumiş. "Öyle denilebilir! Aslında çok iyi tanıyorum! Şu yeni oyunu o kadar sevdi ki sevincinden çatlamak üzere, üstelik oyuna müthiş bir uyum gösterdi."

"Onunla nerede tanıştınız" diye sordu Snorki.

"Birlikte doğduk" dedi Mumiş, gülmemek için

kendini zor tutuyordu. "Biliyor musunuz, çok kibirli! Bir şey beğendiremezsiniz."

"Yazıklar olsun sana! Mumiş için böyle konuşamazsın" dedi Snorki öfkeyle. "O dünyalar tatlısıdır, biz ona bayılırız."

Mumiş coşmuştu.

"Öyle mi?" dedi. "Bana göreyse tam bir pislik."

Snorki ağlamaya başladı.

"Kapa çeneni" dedi Snork tehditkâr bir ifadeyle. "Yoksa ben kapatırım."

"Tamam, tamam" dedi Mumiş şaşkınlıkla. "Sadece şaka yaptım. Beni bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum."

"Hiç de sevmedik" dedi Snif burnundan soluyarak. "Yakalayın şunu! Bizim Mumişimiz hakkında ipleri geri konuşan şu iğrenç kralı atın buradan!"

Hepsi birlikte zavallı Mumiş'in üzerine atıldı. Mumiş o kadar çok şaşırmıştı ki kendini savunmayı bile akıl edemedi. İşin ciddiyetini anladığında da artık çok geçti. Yumrukların, kuyrukların, pençe ve tükemelerin altında kalmıştı.

Tam o sıra Mumi Anne dışarı çıktı.

"Size ne oluyor çocuklar!" diye bağırdı. "Hemen bırakın şu kavgayı!"

"Kaliforniya Kralını dövüyorlar, hak etti" dedi Snorki.

Mumiş emekleyerek ortaya çıktı. Sarsılmış, çok da öfkelenmişti.

"Anne!" diye bağırdı. "Onlar başladı! Bire karşı üç, hiç adil değil."

"Doğru" dedi Mumi Anne ciddi bir ifadeyle. "Bu doğru da, sen de onları çok öfkelen-dirmişsin. Sahi kimsin sen, minik hayvan?"

"Şu aptal oyunu bırakın artık" diye öfkeyle bağırdı Mumiş. "Kabak tadı verdi. Ben Mumiş'im, sen de benim annemsin. İşte bu kadar!"

"Sen Mumiş değilsin" dedi Snorki nefretle. "O-nun minicik kulakları vardı, seninkiler tava gibi!"

Mumiş ellerini şaşkınlıkla başına götürdü, kocaman, buruşuk, iki çirkin kulak geldi ellerine.

"Ben... Ben Mumiş'im diye şaşkınlıkla bağırdı. Bana inanmıyor musunuz?"

"Mumiş'in küçük güzel bir kuyruğu vardı, senin ki süpürge gibi" dedi Snork.

Doğruydu da! Mumiş titreyen ellerini arkasına götürüp kuyruğunu yokladı.

"Senin gözlerin patates gibi" dedi Snif. Mumiş' inkiler küçük, sevecendi!

"Doğru" dedi Mumrik.

"Sen bir sahtekârsın!" diye son noktayı koydu Hemul.

"Hiçbiriniz mi bana inanmıyorsunuz?" diye hıçkırdı Mumiş. "Dikkatle bakın, anne, küçük Mumiş-i-ni nasıl tanımazsın?"

Mumi Anne dikkatle baktı. Gözlerini Kaliforniya Kralı'nın korkudan dışarı fırlamış patates gözlerine dikti. Bir süre baktı.

"Evet, sen Mumiş'sin" dedi.

Tam o anda Mumiş tekrar değişmeye başladı. Gözleri, kulakları, kuyruğu küçüldü, burnu ve karnı

büyüdü. Ve en sonunda bütün güzelliğiyle o eski Mumiş ortaya çıktı.

""Kucağıma gel" dedi annesi. "Gördün mü, benim minik Mumişimi nasıl olursa olsun tanırım."

Günün ilerleyen saatlerinde Mumiş ve Snork, etrafı yapraklardan duvarlarla çevrili bir yasemin ağacının altında oturuyordu.

"Seni o hale getiren bir şey olmalı" dedi Snork. Mumiş başını salladı.

"Ben bir neden göremiyorum" dedi. "Ne tehlikeli bir şey yedim ne kötü bir söz ettim."

"Belki de bir büyü halkasının içinden geçtin."

"Bildiğim kadarıyla geçmedim" dedi Mumiş. "Çöp kutusu olarak kullandığımız o şapkanın altındaydım hep."

"Şapkanın altında mı?" dedi Snork.

"Evet!"

Bir süre düşündükten sonra ikisi birden:

"Evet ya, işte o..." diye bağırdılar.

"Hadi!" dedi Snork.

Veranda'ya çıktılar, dikkatle şapkaya yaklaştılar.

"Sıradan bir şapka gibi" dedi Snork. "Yalnız çok büyük!"

"Peki, beni bunun değiştirdiğini nereden bileceğiz?" dedi Mumiş. "Ben bir daha onun içine girmem."

"O zaman kandırıp bir başkasını sokalım" dedi Snork.

"Ama bu çok kötü bir şey" dedi Mumiş. "Ayrıca tekrar eski haline geleceğinden nasıl emin oluruz?"

"Bir dūřmanımızı sokalım" dedi Snork.

"Hımmm, bildiğin biri var mı?"

"Çöpte gezinen şu kocaman fare" dedi Snork.

Mumiş başını salladı. "Onu kandıramayız."

"Kum Aslanı'na ne dersin?"

"Bak o olur işte" dedi Mumiş. "Bir seferinde an-nemi çukuruna çekip gözlerine kum doldurdu."

Kum Aslanı'nı bulmak için yola çıktılar, yanlarına kocaman bir kavanoz almışlardı. Kum Aslanı'nı kum-salda, hainliklerle dolu çukurlarında arayacaklardı. Bu çok zamanlarını almadı, Snork kocaman, yuvar-lak bir çukur keşfetti. Mumiş'e işaret ederek, "Bura-da" diye fısıldadı. "Onu kavanoza nasıl sokacağız?"

Mumiş de fısıldayarak, "Bana bırak" dedi. Kava-nozu Kum Aslanı'nın çukurunun biraz ilerisinde ku-ma gömdü.

Arkasından da yüksek sesle, "şu Kum Aslanı var ya, çok güçsüz bir şey" dedi. Merakla beklemeye başladılar. Kumlar hareket etse de görünürde bir şey yoktu.

"Hem de ne güçsüz" diye devam etti Mumiş. "İ-nanır mısın, kuma gömülmek için saatlerce uğraşır."

"Hadi canım sende" dedi Snork.

"Yok yok, ben çok iyi biliyorum" dedi Mumiş. "Hatta belki de bütün bir gün uğraşması gerek!"

Tam o anda çukurdan öfkeli bir baş uzandı.

"Güçsüz mü dedin?" diye tısladı Kum Aslanı. "Ben var ya ben üç saniyede kuma gömülürüm, ne daha az ne daha fazla tam üç saniyede."

"İyi o zaman, Aslan amca göstereyim de inanalım" dedi Mumış.

"Sizi kuma gömeceğim" dedi Kum Aslanı öfkeyle. "Sizi kuma gömüp sonra da yiyeceğim."

"Hayır, lütfen yapma, lütfen" diye yalvardı Snork. "Bize üç saniye de nasıl kuma gömüleceğini göster yeter."

"Çukurundan çıkıp şurada yap da, nasıl yaptığını daha iyi görelim" diye kavanozu gömdüğü yeri işaret etti Mumış.

"Yok ya, sizin gibi veletler için gösteri mi yapacağım" dedi Kum Aslanı alaycı bir ifadeyle. Dedi ama hırsını da yenemedi. Şu ukalalara ne kadar hızlı ve ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti. Aşağılayıcı mimiklerle çukurundan çıktı, büyük bir cakayla, "Nereye demiştin?" dedi.

"Buraya" diye işaret etti Mumış.

Kum Aslanı omuzlarını şöyle bir doğrulttu, göğsünü şişirdi.

"Açılın!" diye bağırdı. "Şimdi yer altına iniyorum, tekrar dışarı çıktığımda da sizi yiyeceğim! Birrr, ikii-i, üççç!"

Pervaneli uçak gibi sesler çıkararak, tam kavano-

zun gömülü olduğu yere daldı.

O kadar çok kızmıştı ki gerçekten de üç, belki de iki buçuk saniye sürmüştü gömülmesi.

"Çabuk kapağı ver!" diye bağırdı Mumiş. Kumu e-seledi, kavanozun kapağını takip var gücüyle kapadı.

Daha sonra kavanozu kumdan çıkarıp, yuvarlayarak evin yolunu tuttular. Kum Aslanı deliler gibi bağıırıp çağırıyor ama sesi kavanozun içinde boğuluyordu.

"Öfkelendiğinde ne de korkunç oluyor" dedi Snork. "Dışarı çıkarsa vay halimize!"

"Çıkamazzz" dedi Mumiş sakince. "Umalım da çıktığında başka bir şeye dönüşmüş olsun!"

Eve döndüklerinde Mumiş üç uzun ısıık çalarak arkadaşlarını çağırıldı (Üç uzun ısıık; inanılmaz bir şey oldu demektir).

Değişik yönlerden koşarak gelip kavanozun başında toplandılar.

"Ne var bunun içinde?" diye sordu Snif.

"Kum Aslanı" dedi Mumiş gururla. "Öfkeli bir Kum Aslanı. Biz yakaladık."

"Ne kadar da cesursunuz!" dedi Snorki hayranlıkla.

"Onu şapkanın içine atacağız" dedi Snork.

"Tıpkı benim dönüştüğüm gibi o da, hayalet bir hayvana dönüşecek" dedi Mumiş.

"Senin amacın ne?" dedi Hemul. "Biraz daha açık anlatır mısın?"

"Bu şapkanın içine saklandığım için başka bir şeye dönüştüm" dedi Mumiş. "Uzun uzun düşünüp bu sonuca vardık. Şimdi böyle mi, deneyip görmek istiyor-

ruz. Kum Aslanı da dönüşürse demek ki doğruyuz.”

“Ne olacağını bilemeyiz” dedi Snif. “Hadi Kum Aslanı’ndan daha tehlikeli bir şey çıkıp hepimizi yerse!”

Bir süre korku dolu bir sessizlikle beklediler. Kavanoza bakıp, içinden gelen boğuk sesi dinlediler.

“Aman, aman!” diyen Snorki’nin rengi değişti”

“Onu şapkanın içine attıktan sonra, şapkanın üzerine ağır bir kitap koyalım. O şekil değiştirirken biz de masanın altına saklanalım” dedi Mumrik. “Üstelik risksiz deney de olmaz! Onu birden atın şapkanın içine!”

Snif masanın altına girip saklandı. Mumış’le Hemul kavanozu ters çevirip şapkanın üzerine tuttular. Snorki yavaş yavaş çevirerek kavanozun kapağını açtı. Bir kum bulutuyla birlikte Kum Aslanı şapkanın içine düştü. Snork şimşek gibi bir hızla, kocaman bir yabancı diller sözlüğünü şapka üzerine kapattı. Sonra hep birlikte masanın altına saklandılar. Bir süre hiçbir şey olmadı.

Artan bir endişeyle beklerken arada bir de başlarını masa örtüsünün altından uzatıp baktılar.

“Boş iş” dedi Snif.

Tam o anda yabancı diller sözlüğü hareket etmeye başladı. Snif heyecandan Hemul’un parmağını ısırdı.

“Dikkat et” dedi Hemul öfkeyle. “Benim parmağımı ısıırıyorsun!”

“Oy, özür dilerim” dedi Snif. “Kendi parmağım sandım!”

* Heyecanlandıklarında Snorkların rengi değişir. (Yazarın notu)

Sözlük buruştu, sayfaları yapraklar gibi soldu. Solan yaprakların arasından sürünerek bir sürü yabancı sözcük çıktı, yere inip emekleyerek gezinmeye başladı.

"Şu işe bak!" dedi Mumış.

Olaçaklar bitmemişti. Şapkanın kenarlarından sular damlamaya başladı. Sonra incecik aktı. Ardından da foş diye halının üzerine sular boşandı, yabancı sözcükler kendilerini kurtarmak için duvarlara, pencere perdelerine tırmandı.

"Kum Aslanı suya dönüştü" dedi Mumış hayal kırıklığıyla.

"Bence kuma" diye fısıldadı Snork.

Müthiş bir gerilimle tekrar beklemeye başladılar. Snorki başını Mumış'ın kucağına gömdü, Snif kordudan titriyordu. Sonunda şapkanın kenarında bir şey belirdi, bu belki de dünyanın en küçük kirpisiydi. Burnunu kaldırıp havayı kokladı, gözlerini kırıştırdı, sıırılsıklamdı.

Bir süre çıt bile çıkmadı. Sonra Mumrik kahkahâlâr

atmaya başladı. O kahkahadan boğulur gibi olup da durduğunda, kahkahâları diğerlerine bulaştı, masanın altı bir kahkaha tufanına boğuldu. Bu neşeyi paylaşmayan bir tek Hemul'du. Arkadaşlarına şaşkın gözlerle baktı, "Ne gülüyorsunuz? Biz zaten Kum Aslanı'nın başka bir şeye dönüşmesini beklemiyor muyduk?" dedi. "İşiniz gücünüz şamata."

Bu ara kirpi gayet ciddi bir ifade ve acı dolu bir yüzle kapıyı açıp dışarı çıktı. Artık şapkadan sular akmıyordu, yalnız veranda da küçük bir göl oluşmuştu. Her tarafta yabancı sözcükler vardı.

Bütün bu olanlar Mumi Babayla anneye anlatıldığında, işin çok ciddi olduğunu anlayıp şapkanın yok edilmesine karar verdiler. Şapkayı dikkatle yuvarlayıp nehrin sularına attılar.

Mumrik akıp giden şapkaya bakarken, "Bulutlar ve hayalet hayvanlar gidiyor" dedi.

"Neşeli bulutlardı" dedi Mumiş üzgün bir sesle. "Keşke bütün bulutlar onlar gibi olsaydı."

"Ya şu yabancı sözcükler" dedi Mumi Anne. "Şu hale bakın! Bu minik böceklerden nasıl kurtulacağım. Her yeri istila ettiler, evde düzen kalmadı."

"Ama bulutlar yine de çok eğlenceliydi" dedi Mumiş inatla.

O gece Mumiş'in gözünü uyku tutmadı. Uzandığı yerden yalnız sesleri, sessiz adımları ve cıtırdayıp duran aydınlık haziran gecesini dinledi. Her taraftan çiçek kokuları geliyordu.

Mumrik hâlâ eve dönmemişti. Bu tür gecelerde mızıkasını yanına alıp yalnız başına dolaşmaya çı-

kardı. O gece mızıkası suskundu. Belli ki keşif gezi-
sindeydi. Çok geçmeden nehrin kenarına çadır ku-
racaktı... O bir evde yatmazdı. Mumiş iç çekti. Orta-
da hiçbir neden olmamasına rağmen üzgündü.

Birden, pencerenin altından zayıf bir ısıklık sesi
duydu. Kalbi sevinçle doldu, yatağından kalktı, a-
yaklarının ucuna basarak pencereye gidip dışarıya
baktı. Islığın anlamı şuydu: "Sırlar!" Aşağıda, ip
merdivenin altında Mumrik vardı.

"Sır saklayabilir misin?" dedi ip merdivenden a-
şağı inen Mumiş'e.

Mumiş aceleyle başını salladı.

Mumrik ileri doğru eğildi, ilkinden daha zayıf bir
sesle ısıklık çaldı. Bunun üzerine Büyücünün Şapkası
havalanıp, tekrar havalandığı yere, nehrin ortasın-
daki küçük kum tepesinin üzerine kondu.

Mumiş'in gözleri parladı.

"Bir şey sormayacak mısın?" dedi kaş işaretiyle.

"Ne hakkında?" dedi Mumiş bir kulağını oynata-
rak.

Çiy düşmüş bahçenin içinden gölgeler gibi geçe-
rek ırmağın kıyısına gittiler.

"Nehrin iki dirsek aşağısında duruyor" dedi
Mumrik, "suyu kırmızıya boyuyor. Onu oradan al-
malıyız. Aşağılarda, nehir kenarında yaşayanların
ödü patlayacak."

"Bunu düşünmeliydik" dedi Mumiş. Gecenin bir
yarısı Mumrik'le birlikte dışarıda dolaştığı için gu-
rurluydu. Mumrik gece yürüyüşlerini hep yalnız ya-
pardı.

"Burada bir yerde" dedi Mumrik. "Sudaki kızıl akıntı buradan başlıyor. Görüyor musun?"

"Tam değil" dedi Mumiş yarı karanlıkta tökezleyerek yürürken. "Ben senin gibi gece gözlü değilim."

"Onu oradan nasıl alacağız? Keşke babanın bir kayığı olsaydı."

Mumiş biraz tereddüt ettikten sonra:

"Ben iyi yüzerim" dedi. "Eğer su çok soğuk değilse..."

"Gözün kesiyor mu?" dedi Mumrik.

"Tabii ki kesiyor" dedi Mumiş. "Hangi tarafta?"

"Şu tarafta" diye bir yeri işaret etti Mumrik. "Kum tepeciğine çabuk ulaşırsın, yalnız dikkat et de elini şapkanın için sokma. Tepesinden tut."

Mumiş yaz sıcaklığı suya girdi, balıklama yüzmeye başladı. Güçlü bir akıntı olduğundan bir ara endişelendi. Kum tepeciği ve üzerindeki siyah şeyi görmüştü. Kuyruğunu dümen gibi kullanarak oraya doğru yanaştı, birazdan ayağının altında kumları hissedecekti.

Nehrin kıyısında duran Mumrik sesini alçaltarak "Her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

"Yolunda" diye cevapladı Mumiş, sığılıkta, kumların üzerinde yürümeye başladı.

Şapkadan nehre karanlık bir su akıyordu. Bu her şeyi dönüştüren kırmızı suydı. Mumiş bir parmağını bu suya batırıp, dikkatle yaladı.

"İşte bak" diye söylendi. "Bu şerbet! Demek ki bundan sonra, istediğimiz kadar şerbet elde edebiliriz, şapkaya su doldur, hop, al sana şerbet."

"Ee, aldın mı onu?" diye endişeyle bağırdı Mumrik.

"Geliyorum!" dedi Mumiş. Kuyruğuna bağladığı Büyücünün Şapkası'yla birlikte sıgılıkta yürüdü, son-

ra kıyıya doğru yüzmeye başladı. Arkasında sürüklediği ağır şapka ile akıntıya karşı yüzmekte zorlanıyordu. Kıyıya çıktığında çok yorulmuştu.

"İşte" diye gururla soludu.

"Güzel" dedi Mumrik. "Peki şimdi bunu nereye saklayacağız?"

"Eve olmaz" dedi Mumiş. "Bahçeye de olmaz. Biri bulabilir."

"Mağaraya ne dersin?" dedi Mumrik.

"O zaman sırrımızdan Snif'e de bahsetmeliyiz, çünkü mağara onun" dedi Mumiş.

Mumrik bir süre düşündükten sonra, "Sanırım bir sakıncası yok... Yalnız böylesi büyük bir sırrı saklamak için daha çok küçük" dedi.

"Evet" dedi Mumiş ciddi bir ifadeyle. "Biliyor musun, annemle babama anlatmayacağım bir şeyi ilk defa yapıyorum."

Mumrik şapkayı kucağına aldı ve nehir boyunca eve doğru yürümeye başladı. Köprüye geldiğinde birden durdu.

"Ne oldu?" diye endişeyle fısıldadı Mumiş.

"Kanaryalar!" dedi Mumrik. "Köprü'nün korkuluğunda üç sarı kanarya var. Gecenin bu saatinde yuvalarından çıkmış olmaları çok tuhaf."

"Ben kanarya değilim" diye öttü en baştaki. "Ben balığım."

"Biz üç namuslu balığız" diye öttü diğeri.

Mumrik başını salladı:

"Gördün mü şu şapkanın marifetlerini" dedi.

"Bu üç balık kesinlikle onun içinde yüzdükten son-

ra bu hale gelmiştir. Hadi gel de şunu hemen mağaraya saklayalım!”

Mumiş ormandan geçerlerken Mumrik’in hemen yanı başında yürüyordu. Her tarafta hışırtı, cıvırtı ve uğultular vardı. Bazen ağaç gövdelerinin arkasından parlak iki küçük göz onları izliyor, bazen yerden ya da ağaçların tepesinden bir cıgılık yükseliyordu.

Arkalarından, “Harika bir gece!” diyen bir ses duydu Mumiş.

“Evet” dedi korkusuzca.

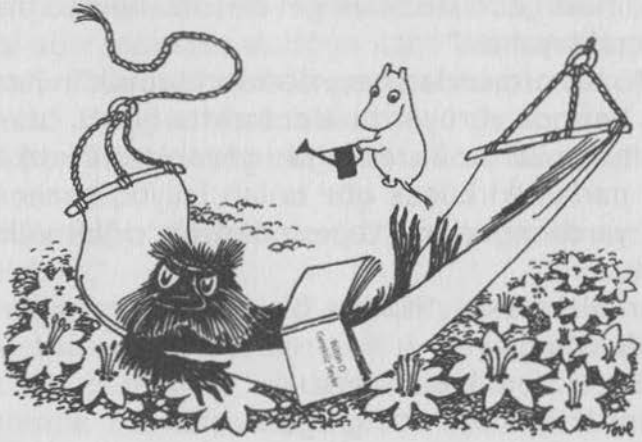
Önünden küçük bir gölge sıvıştı.

Deniz kıyısı daha aydınlıktı. Deniz ve gökyüzü soluk bir mavide eriyip, tek bir yüzey olmuşlardı. Uzaklardan yalnız bir kuşun cıgıllıkları geliyordu. Sabah olmak üzereydi. Mumiş mağaraya girip Büyücünün Şapkası’nı, içine yanlılıkla biri düşmesin diye, en dip köşeye koydu.

“Yapabileceğimiz en iyi şey buydu” dedi. “Bir de şu beş bulut parçasını geri alabilseydik!”

“Evetttt!” dedi mağaranın ağzında durmuş geceye bakan Mumiş. “Ne kadar güzel bir gece...”

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Misk Faresi her zaman olduğu gibi elinde "Bütün O Gereksiz Şeyler" kitabı evden dışarı çıktı. Kitabını okumak için hamağa uzandı, uzanır uzanmaz da hamağın ipi koptu, Misk Faresi pat diye yere yuvarlandı.

"İnanamıyorum!" dedi hamaktan kurtulmaya çalışırken.

"Çok üzgünüm" dedi tütünleri sulayan Mumi Baba. "Umarım bir yerinizi çarpmadınız?"

"Benim bir şeyim yok" dedi Misk Faresi küskün bir sesle. "Yer çatlamış olabilir ama bu da beni ırğalamaz." Bıyığını sıvazlayarak devam etti. "Yalnız bu gülünç hayata daha fazla katlanamam. Değmez!"

"Ama benden başka gören olmadı" dedi Mumi Baba.

"Yok yeter!" dedi Misk Faresi. "Bu evde başıma az şey gelmedi. Geçen yıl üstüme bir kuyruklu yıldız düştü. Belki hatırlarsınız karınızın çikolatalı pastasına oturdum! Şahsımı rencide eden en sıkıcı olay da, yatağıma bir saç fırçası konulmasıydı. Ayrıca bazı şeylerden bahsetmek bile ist..."

"Biliyorum, biliyorum" diye sözünü kesti Mumi Baba. "Burası öyle sakın bir yer sayılmaz. Hamağın ipi de her geçen yıl biraz daha inceliyor..."

"İncelmemeli" dedi Misk Faresi. "Hadi düştüğümde ölsem gene neyse ama ya düştüğümü başkaları gördüyse! Artık ıssız bir yere çekilip her şeyden uzak sakın, huzurlu bir hayat sürmek istiyorum. Bu benim kesin kararım."

"Vay be" dedi Mumi Baba hayranlıkla. "Yolculuk nereye?"

"Mağaraya" dedi Misk Faresi. "Orada aptalca şakalara maruz kalmayacağım. Günde iki defa yemek getirseniz yeter. Lütfen sabah saat ondan önce olmasın."

"Tamam" dedi Mumi Baba. "Mobilya da ister misin?"

"Olabilir" dedi Misk Faresi. Biraz yumuşamıştı. "Ama basit mobilyalar olsun. Sizin iyi biri olduğunuzu biliyorum. Yalnız ailenize tahammülüm yok."

Battaniye ve kitabını alan Misk Faresi ağır ağır bayırı tırmanmaya başladı. Bir süre onun arkasından bakan Mumi Baba, derin bir iç çekip tütünlerini sulamaya döndü.

Mağaraya giren Misk Faresi'nin keyfi yerine gel-

mişti. Battaniyesini yere serdi, üzerine oturdu, oturur oturmaz da düşünmeye başladı. Yaklaşık iki saat düşündü. Her taraf sessiz, sakindi. Mağaranın tavanındaki bir yarıktan üzerine güneş ışığı dökülüyordu. Arada bir ışığı takip ederek yer değiştirdi.

"Bundan sonra hep burada kalacağım" diye düşündü. Etrafta dolaşp konuşmak, ev yapmak, yemek pişirmek, mal sahibi olmak ne de saçmaydı.

Hoşnut bir ifadeyle yeni evine bakınırken, mağaranın en dip köşesindeki Büyücünün Şapkası gözüne ilişti.

"Çöp kutusu" dedi kendi kendine. "Demek burada bir çöp kutusu var! Eh, bir işe yarar işte."

Bir süre düşündükten sonra biraz uyumaya karar verdi. Takma dişlerini kum bulaşmasın diye şapka-

nın içine koydu, battaniyeye sarınarak uzandı. Sonra da mutlu, huzurlu bir uykuya daldı.

Mumilerin evinde gözleme ve böğürtlen reçeliyle kahvaltı yapılıyordu. Dünden kalan bir parça lapa da vardı, hiç kimse istemediği için ertesi sabaha bırakıldı.

"Bu gün canım değişik bir şeyler yapalım istiyor" dedi Mumi Anne. "O uğursuz şapkadan kurtulduğumuz için kutlama yapmalıyız, ayrıca hep evde oturmaktan sıkıldım."

"Haklısın" dedi Mumi Baba. "Bir geziye ne dersiniz?"

"Neredeyse her yeri gördük. Görecek yeni bir yer yok!" dedi Hemul.

"Vardır, vardır" dedi Mumi Baba. "Yoksa da biz yaratmalıyız. Hemen yemeyi bırakın çocuklar, yiyecekleri yanımıza alacağız."

"Ağzımızdaki lokmayı bitirebilir miyiz?" diye sordu Snif.

"Gülünç olma" dedi Mumi Anne. "Çabuk hazırlanın, baba vakit kaybetmek istemiyor. Ama yanınıza gereksiz şeyler almayın. Misk Faresi'ne de bir not bırakalım da nerede olduğumuzdan haberi olsun."

"Hay kuyruğuma kıran girsin!" diye alnına vurdu Mumi Baba. Nasıl unuttum! Mağaraya yiyecek ve mobilya götürecektik."

"Mağaraya?.." diye bir ağızdan bağırdı Mumiş ve Mumrik.

"Bu sabah Misk Faresi'nin yattığı hamağın ipi koptu" dedi Mumi Baba. "Artık burada düşüneme-

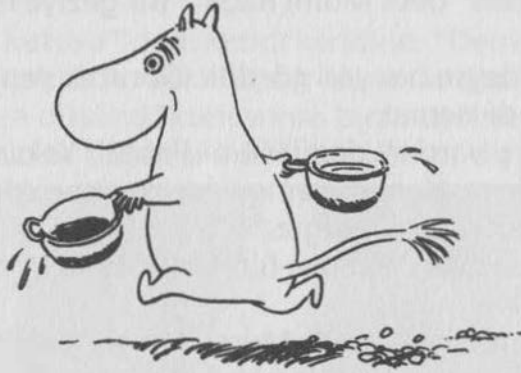

diğini, her şeyden uzaklaşmak istediğini söyledi. Yatağına fırça koymuş, daha bir sürü yaramazlık yapmışsınız. O da aldı başını mağaraya taşındı."

Yaprak gibi sararan Mumiş'le Mumrik'in bakışlarında aynı şey vardı: Şapka!

"İyi, ne yapalım" dedi Mumi Anne. "Biz de deniz kıyısına doğru yürür, oradan da yemeğini vermek için Misk Faresi'ne uğrarız."

"Yine mi deniz kıyısı" diye mızırdandı Snif. "Başka bir yere gidemez miyiz?"

"Kapayın çenenizi" dedi baba sert bir sesle. "Anne yüzecek...Hadi gidiyoruz."

Mumi Anne hemen yanlarına alacakları şeyleri toplamaya girişti.

Örtüler, çaydanlık, yiyecek, ayçiçeği yağı, kibrit, semsiye, kalın giysiler, mide ilacı, çırpma teli, yastıklar, cibinlik, mayolar, masa örtüsü ve çanta yolculuk için hazırlandı. İleri geri dolaşarak bir şey unuttum mu diye düşündükten sonra, "Her şey tamam" dedi

Mumi Anne. "Ah, deniz kıyısında dinlenmek ne de güzel bir şey."

Mumi Baba piposu ve oltasını aldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu. "Bir şey unutmadığınızdan emin misiniz?"

Arka arkaya dizilip deniz kıyısına doğru yola çıktılar. En arkadan gelen Snif peşi sıra altı tane oyuncak bot sürüklüyordu.

"Sence Misk Faresi bir halt karıştırmış mıdır?" diye fısıldadı Mumiş.

"Umarım karıştırmamıştır" diye fısıldayarak cevap verdi Mumrik. "İçimde bir huzursuzluk var ya hadi bakalım!"

Birdenbire durdular, Mumi Babanın oltasının sopası neredeyse Hemul'un gözüne giriyordu.

"Bu çığlık da ne?" dedi Mumi Anne.

Bütün bir orman vahşi bir çığlıkla sarsılıyordu.

Onlara doğru son sürat koşan biri vardı, dehşet dolu çığlıklar atıyordu.

"Saklanın!" diye bağırdı Mumi Baba. "Bir canavar geliyor!"

Ama daha onlar saklanmaya fırsat bulamadan Misk Faresi görüldü, gözleri dışarı fırlamış, bıyıkları diken diken olmuştu. Kollarını sallıyor, bağırarak anlaşılması imkânsız bir şeyler söylüyordu. Çok öfkelenildiği ya da korktuğu ya da korktuğu için öfkelenildiği belliydi. Mumi Vadisi'ne doğru yuvarlanarak kayboldu.

"Buna ne oldu şimdi?" dedi Mumi Anne. "Onun gibi sakın, ağır başlı birini bu kadar çıldırtan da ne?"

"Yani üst tarafı bir hamağın ipi koptu, böyle de yapılmaz ki" diye söylendi Mumi Baba başını iki yana sallayarak.

"Belki de yemeğini geciktirdik diye böyle öfkelen-di" dedi Snif. "Öyleyse onun yemeğini de biz yeriz."

Kafalarında endişeli düşünceler yollarına devam ettiler. Mumiş'le Mumrik ötekilerden gizlice ayrılıp, mağaraya giden kestirme bir yola girdiler.

"Kapıdan girmeyelim" Mumrik. Belki de hâlâ O-RADADIR. "Mağaranın üzerine tırmanıp yarıktan i-çeri bakalım."

Dağa tırmandılar, tıpkı yerliler gibi sürünerek ya-rığa gittiler. Büyük bir dikkatle aşağı baktılar. Büyü-cünün Şapkası oradaydı, içi boştu. Misk Faresi'nin şiltesi bir kenarda, kitabı başka bir kanarda duru-yordu. Başka da bir şey görülmüyordu.

Ama kumların üzerinde sanki biri dans etmiş, hoplayıp zıplamış gibi tuhaf izler vardı.

"Bütün bunlar Misk Faresi'nin ayak izleri mi?" dedi Mumiş hayretle.

"Ayak izleri olduğundan pek de emin değilim" dedi Mumrik. "Çok korkunç görünüyorlar."

Dağdan aşağı indiler, korku dolu gözlerle etrafı incelediler.

Ama ortada tehlikeli bir şey yoktu.

O söylemeyi reddettiğinden, Misk Faresi'ni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu asla öğreneme-yeceklerdi.*

* Eğer Misk Faresi'nin takma dişlerinin neye dönüştüğünü öğren-mek istiyorsanız annenize sorabilirsiniz. O biliyordur herhalde. (Ya-zarın Notu)

Bu sıra diğerkleri deniz kıyısına ulaşmıştı. Hep bir arada durmuş, ellerini kollarını sallayarak konuşuyorlardı.

"Bir tekne bulmuşlar!" diye bağırdı Mumrik. "Hadi koş."

Evet, bu bir yelkenli tekneydi. Ağaçtan yapılmış, kürekli, livarlı basbayağı bir tekne. Yeşil beyaza boyanmıştı.

"Bu kimin?" diye soluk soluğa sordu Mumiş.

"Hiç kimsenin!" dedi Mumi Baba zafer kazanmış gibi. "Bizim kumsalımıza vurmuş. Denizin bize hediyesi!"

"Buna bir isim takmalıyız!" diye bağırdı Snorki. " 'Bulduk' olsun, çok tatlı bir isim!"

" 'Bulduk' senin ismin olsun" dedi Snork küçümsemeyle. "Ben 'Deniz Kartalı'nı öneriyorum."

"Hayır, Latince bir isim olmalı" dedi Hemul. "Muminates Maritima!"

"Onu önce ben gördüm" dedi Snif. "Benim isim koymam gerek. Bence ona, 'SNİF' adı çok yakışır. Hem kısa hem güzel."

"Sakin olun gençler!" diye bağırdı baba. "Bırakınız da anneniz isim seçsin. Bu geziye o karar verdi."

Mumi Anne kızardı.

"Şimdi aklıma da bir isim gelmez ki" dedi utanmış bir ifadeyle. "Mumrik'in hayal dünyası çok geniş. Bence o daha iyi isim bulur."

"Şey, bilmem ki" dedi gururu okşanan Mumrik. "Gerçeği söylemek gerekirse tekneyi görür görmez içimden 'Sessiz Kurt' ismi geçmişti."

"Bööö" diye bağırdı Mumiş. "Annem seçiyor."

"Sevgili çocuklar" dedi Mumi Anne. "Eğer eski kafalı olduğumu düşünüp gülmezseniz...Bence ona vereceğimiz isim, onunla yapacağımız seyahatleri anımsatmalı... Ben 'Macera' olsun diyorum."

"Harika! Harika!" diye bağırdı Mumiş. "Tamam, "Macera" diyoruz! Anne, yanında şampanyaya benzer bir şey var mı?"

Mumi Anne bütün sepetlerde limonata şişesini aradı.

"Ah" dedi üzüntüyle. "Sanırım limonata şişesini almayı unuttum!"

"Ben bir şey unutmayınız diye uyarmıştım" dedi Mumi Baba.

Hepsinin de canı sıkılmıştı. Kurdelesı kesilmemiş bir yelkenliyle denize açılmak uğursuzluk getirirdi.

Birden Mumiş'in aklına harika bir fikir geldi:

"Tencereleri bana verin" dedi.

Tencereleri deniz suyuyla doldurup mağaraya, Büyücünün Şapkası'nın yanına taşıdı.

Geri döndüğünde içinde dönüştürdüğü suyun olduğu tencerelerden birini babasına uzattı. "Tadına bak!" dedi.

Mumi Baba bir yudum aldıktan sonra memnuniyetle dudaklarını yaladı.

"Bunu nereden buldun oğlum?" dedi.

"Sır!" dedi Mumiş.

Kavanozlardan birini dönüşmüş suyla doldurdular. Mumi Anne, "Bundan böyle senin adın Macera" diye ilan ederken, kavanozu teknenin gövdesine vurup kırdı.

Hepsi bir ağızdan, "Yaşasın" diye bağırdı. Sepetleri, şilteleri, şemsiyeleri, oltaları, yastıkları, tencereleri ve mayoları tekneye taşıdılar. Mumi ailesi dostlarıyla birlikte yeşil denize böyle yelken açtı.

Hava tam açık sayılmazdı. Güneş hafif bir sisle kaplıydı ama yine de güzel bir gündü. Beyaz yelkenleri rüzgârla dolan Macera ufka doğru ok gibi atıldı. Dalgalar teknenin gövdesini dövüyor, rüzgârlar şarkı söylüyor, deniz perileri teknenin provasında dans ediyordu.

Snif'in birbirine sıkıca bağladığı altı küçük kayığından oluşan filo, arka arkaya dizilmiş peşleri sıra geliyordu. Tekneyi Mumi Baba yönetirken, çevresinde böylesi bir sükûnet nadiren olan Mumi Anne oturduğu yerde kestiriyordu. Üzerlerinde kocaman beyaz kuşlar dolanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Snork.

"Bir adaya gidelim!" dedi Snorki. "Ben hiç ada görmedim!"

"O zaman sana bir ada bulalım" dedi Mumi Baba. "Gördüğümüz ilk adaya çıkacağız."

Mumiş pruvaya oturmuş kayalıkları kolluyordu. Derin yeşillğe ve suları yararken Macera'nın iki yanında beliren beyaz bıyıklarına büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Evet, evet" dedi Mumiş coşkuyla. "Adaya gidelim!"

Açıklarda, etrafı sığ sular ve mercan kayalıklarıyla çevrili Hatifnatların ıssız adası vardı. Hatifnatlar yılda bir kez bu adada toplanır, dünyanın etrafında yap-

tıkları sonsuz seyahatlerini tartışırlardı. Dünyanın dört bir tarafından bu adaya gelen Hatifnatlar sessiz, küçük beyaz yüzleri ciddi, bakışları manasız yaratıklardı. Aslında bu yıllık toplantıları niye yaparlar anlamak imkânsızdı çünkü ne işitebiliyor ne konuşabiliyorlardı. Gözlerini de seyahat edecekleri yönün dışında başka bir yere çevirmezlerdi.

Belki de bu adayı evleri gibi kabul ediyor, biraz dinlenip, üç beş tanıdık görüyorlardı. Yıllık toplantıları hep haziran ayında gerçekleşirdi. Yani bu durumda Mumi ailesi ve dostları Hatifnatlarla aynı zamanda ıssız adaya çıkacaklardı. Yemyeşil ağaçları, etrafını taç gibi kuşatan bembeyaz köpüklü dalgalarıyla denizin ortasında yükselen ada çok çekiciydi.

"Kara göründü!" diye bağırdı Mumiş.

Herkes güvertenin korkuluklarına yaslanıp bakmaya başladı.

"Kumsalı da var" dedi Snorki.

"Ve limanı da!" dedi Mumi Baba. Tekneyi kayaların arasından büyük bir maharetle geçirerek kıyıya yöneltti. Macera'nın burnu yumuşacık kumlara dayandı. Mumiş elinde hâlât kıyıya atladı. Çok geçmeden kumsalda tatlı bir telaş başladı. Mumi Anne hemen taşlardan bir ocak yaptı, odun toplayıp gözlemeleri ısıtmak için ateş yaktı. Kumların üzerine bir masa örtüsü serip, rüzgâr uçurmasın diye dört bir tarafına taş koydu. Fincanları yan yana dizdi. Gölgede duran paketlerin arasından tereyağı kavanozunu bulup çıkardı ve en sonunda sofranın tam ortasına bir buket zambak koydu.

Mumi Anne her şeyi hazırlayıp, bütün işleri bitirdikten sonra:

"Sana yardım edebilir miyiz?" diye sordu Mumiş.

"Siz adayı araştırın" dedi anne (Bunun için can attıklarını biliyordu):

"İnsan nereye geldiğini bilmeli, değil mi? Bir sürü tehlike olabilir."

"Tabii ya" dedi Mumiş. Snorki'yle Snif'i de yanına alıp adanın güneyine, keşif gezisine çıktı.

Bu arada bir şeyler keşfetmeyi çok seven Mumrik kuzeye yönelmiş, küçük botanik küreğini, topladığı böcek ve bitkileri içine koyduğu silindir kutusunu ve merceğini yanına alan Hemul'da ormana dalmıştı. Ormanda şimdiye kadar keşfedilmemiş tuhaf bitkiler bulacağını umuyordu.

Mumi Baba bir taşla oturmuş balık tutuyordu. Denizin üzerinde, çok uzaklarda bulutlar toplanmaya başlamıştı.

Adanın tam ortasında, çiçekli küçük ağaçların çevrelediği, düz, yeşil bir açıklık vardı. Hatifnatlar her yaz ortasında yineledikleri toplantılarını burada yapıyorlardı. Daha şimdiden üç yüz Hatifnat alana gelmişti, yaklaşık dört yüz elli Hatifnat'ın daha gelmesi bekleniyordu. Çayırların üzerinde sessizce geziniyor, birbirlerini hafifçe eğilerek, resmi bir ifadeyle selamlıyorlardı. Açıklığın tam ortasında üzerinde büyük bir barometre asılı olan, uzun bir direk yükseliyordu.

Hatifnatlar önünden geçtikleri her seferde barometrenin önünde saygıyla eğiliyorlardı (Bu çok komik bir şeydi).

Hemul dört bir tarafını kuşatan parlak renkli, eşi

benzeri olmayan çiçeklere hayran ormanda geziniyordu. Bunlar Mumi Vadisi'ndeki çiçeklerden çok farklıydı. Renkleri daha keskin, daha koyu ve şekilleri de yabansıydı. Ne var ki Hemul çiçeklerin güzelliklerini görmüyordu.

O, boylarını ölçüyor, yapraklarını sayıyor arada bir de:

"Bu koleksiyonumdaki iki yüz doksanıncı çiçek" türünden bir şeyler mırıldanıyordu.

Böylece gezinirken Hatifnatların toplantı yaptığı açıklığa kadar geldi, başı yerde, açıklıktaki otları heyecanla inceleyerek ilerledi. Hatifnatların direğine vurana kadar da başını kaldırmadı. Etrafına şaşkınlıkla baktı. Hayatında hiçbir zaman bu kadar Hatifnat'ı bir arada görmemişti. Her taraf Hatifnat kaynıyordu, küçük solgun gözlerini ona dikmişlerdi. "Acaba öfkeli mi?" diye endişeyle düşündü Hemul. "Tamam, küçük olmasına küçükler ama çok kalabalıklar!"

Gözlerini mahun ağacı çerçevesi, parlak barometreye çevirdi. Barometre yağmur ve rüzgâr gösteriyordu. "Tuhaf" diye düşündü, güneşten gözlerini kırpıştırarak barometreye tık tık vurdu, gösterge epeyce düştü. Bunu gören Hatifnatlar dalgalanıp, Hemul'a doğru tehditkâr birer adım attılar.

"Bir şey yok" dedi korkuyla Hemul. "Barometrenizi yiyecek değilim."

Ama Hatifnatlar onu duymadılar. Etrafındaki çemberi gittikçe daha çok daralttılar. Yüreği ağzına gelen Hemul, birkaçış yolu bulabilmek için çaresizce

çevresine bakındı. Etrafını bir duvar gibi çevreleyenlerin yanı sıra, ağaç dalları da Hatifnat kaynıyordu. Sessiz ve mimiksiz yüzleri çok tehditkârdı.

"Gelmeyin!" diye bağırdı Hemul. "Hadi kiş! Kiş!"

Hatifnatlar ona aldırmadan adım adım ilerlediler. Hemul en sonunda eteklerini toplayarak direğe tırmanmaya başladı. İğrenç, kaygan bir direkti. Korku ona Hemulüstü bir güç vermişti. Direğin tepesine kadar tırmanıp, titreyerek üzerine oturdu.

Direğin ayağına kadar gelen Hatifnatlar orada beklemeye başladılar. Bütün açıklık Hatifnat kaplıydı, sanki beyaz bir halı serilmiş gibiydi. Eğer aşağı düşerse neler olacağını düşünen Hemul'un akli uçuyordu.

"İmdat!" diye bağırdı zayıf bir sesle. "İmdat! İmdat!" Ormanda çıt yoktu.

İki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı: üç kısa, üç uzun, üç kısa. Üç kısa, üç uzun, üç kısa. SOS.

Adanın kuzey sahillerinde dolaşan Mumrik, yardım çağrısını duydu. Hangi yönden geldiğine emin olduktan sonra ok gibi fırladı. ıslık sesi gittikçe daha güçleniyordu. "Artık iyice yaklaştım" diye düşünen Mumrik, hızını kesip dikkatle ilerlemeye başladı. Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Açıklığı, Hatifnatları, direği ve direğe sımsıkı sarılmış Hemul'u gördü. "Bak bunu beklemiyordum" dedi kendi kendine. Arkasından da: "Heyyy! Buradayım! Şu barışçıl Hatifnatları ne yaptın da böyle öfkелendirdin?"

"Yalnızca barometrelerine şöyle bir dokundum" diye inledi Hemul. "Ha, yeri gelmişken belirtmeliyim ki gösterge de düştü. Lütfen yardım et de, şu u-

ğursuz böcekleri benden uzaklaştı, hadi sevgili Mumrik!"

"Biraz düşünmem gerek" dedi Mumrik.

(Hatifnatlar kulakları olmadığından konuşulanları duymadılar).

Bir süre sonra Hemul bağırdı:

"Hızlı düşün Mumrik, aşağı kayıyorum!"

"Baksana" dedi Mumrik. "Hani tarlafareleri bahçeyi istila etmişlerdi ya, o günü hatırlıyor musun? Mumi Baba yere bir sürü sırik çakmış, üzerlerine de fırıldaklar takmıştı. Fırıldaklar döndükçe yer sarsılmış, huzursuz olan farelerde bahçeyi terk etmişti!"

"Ne bu şimdi" dedi Hemul öfkeyle. "Şu anlattıklarının içinde bulunduğum acıklı durumda bana ne faydası var anlayamadım!"

"Çok" dedi Mumrik. "Anlamadın mı? Hatifnatlar duymuyorlar ama hissedebiliyorlar. Eğer direği hafif hafif sallarsan, ayaklarının altında sarsıntıyı hissedecekler. Bu onları korkutur."

Direği ileri geri sallamaya çalışan Hemul:

"Düşüyorum!" diye dehşetle bağırdı.

"Daha hızlı, daha hızlı!" diye karşılık verdi Mumrik. "Küçük, küçük hareketler!"

Hemul bir ileri bir geri sallandı.

Bir süre sonra Hatifnatlar ayaklarının altında tuhaf, rahatsız edici bir şey hissettiler. Şöyle bir dalgalandılar, iyice huzuruz olmuşlardı. Sonra birden, tıpkı tarla fareleri gibi tabanları yağladılar.

Göz açıp kapayınca kadar bütün alan boşaldı. Hatifnatların ormana kaçarken sürdüğü Mum-

rik'in ayakları, ısırgana değmiş gibi yanıyordu.

Rahatlayan Hemul direği bıraktı, çayırların üzerine serildi.

"Ah, kalbim" diye inledi. "Yüreğim ağzıma geldi. Şu Mumi ailesiyle tanıştıktan sonra başım beladan kurtulmadı!"

"Sakin ol" dedi Mumrik. "Bak kurtuldun işte."

"Uğursuz böcekler!" dedi Hemul. "Onları cezalandırmak için barometrelerini alacağım!"

"Bence yapma" diye uyardı Mumrik.

Hemul ona aldırmadı, parlak barometreyi çengelinden çıkarıp zafer kazanmış gibi koltuğunun altına soktu.

"Hadi gidelim" dedi. "Deliler gibi acıktım."

Hemul ve Mumrik geri döndüğünde diğerleri sofraya oturmuş Mumi Baba'nın tuttuğu levreği yiyorlardı.

"Merhaba" diye bağırdı Mumiş. "Bütün adayı dolaştık! Adanın öteki tarafında denize dimdik inen vahşi kayalar var."

"Bir sürü de Hatifnat gördük" dedi Snif, "en az yüz tane!"

"Bana onlardan bahsetmeyin" dedi Hemul. "Adalarını bile duymak istemiyorum. Neyse, siz asıl benim savaş ganimetime bakın."

Barometreyi gururla sofranın ortasına koydu.

"Oo ne parlak, ne de güzel!" dedi Snorki. "Saat mi bu?"

"Hayır barometre" dedi Mumi Baba. "Havanın iyi mi kötü mü, rüzgârlı mı rüzgârsız mı olduğunu

gösterir. Bazen de göstergeleri doğru çıkar."

Barometreye bir parmağıyla hafifçe vurup, alnını endişeyle kırıştırdı:

"Fırtına kopacak" dedi.

"Fırtına mı?" dedi Snif korkuyla.

"Gel de bak" dedi Mumi Baba. "Barometre 00' da. Eğer bizimle dalga geçmiyorsa bir barometrenin gösterebileceği en düşük derece."

Barometre şaka yapar gibi değildi. Havadaki hafif pusun yerini, gri-sarı bir sis almıştı. Ufukta da tuhaf bir karartı vardı.

"Hemen eve dönmeliyiz" dedi Snork.

"Hayır, hemen dönmeyelim" diye yalvardı Snorki. "Adanın öteki tarafını daha tam gezemedik! Yüzmedik bile!"

"Biraz daha kalıp ne olacak görelim" dedi Mumiş. "Adayı daha yeni keşfetmişken hemen eve dönersek yazık olur."

"Fırtına koparsa hiç gidemeyiz" dedi Snork.

"Harika!" diye bağırdı Snif. "Hep burada kalalım!"

"Susun çocuklar" dedi Mumi Baba. "Biraz düşünmeliyim." Deniz kıyısına indi, burnunu kaldırıp havayı kokladı, başını dört bir yana çevirdi, alnını kırıştırdı.

Uzakta gök gürledi.

"Gök gürlüyor" dedi Snif. "Uff, ne korkunç!"

Ufukta beliren kara, tehditkâr bulutlar adaya doğru geliyordu. Arada bir denizin üzerinde zayıf bir ışık parlıyordu.

"Kalıyoruz!" diye karar verdi baba.

"Bütün gece mi!" dedi Snif.

"Sanırım öyle olacak" dedi Mumi Baba. "Acele edin de bir sığınak yapalım. Yağmur kapıda."

Macera'yı kumsala çektiler. Ormanın kenarında yelkenden ve battaniyelerden hızla bir sığınak yaptılar. Mumi Anne bu sığınanın kenarlarını yosunlarla kapladı. Snork, içini su basmasın diye etrafına bir ark kazdı. Herkes kendi eşyalarını kurtarmak için koşuşturup sığınanın içine taşıdı. Ağaçların arasında hafif bir rüzgâr dolaşmaya başlamıştı. Gök gü-rültüsü de gittikçe yaklaşıyordu.

"Burna kadar gidip havanın nasıl olduğuna bakacağım" dedi Mumrik. Şapkasını kulaklarına kadar indirip yola çıktı. En uzaktaki burna gitti. Sırtını kocaman bir taş dayadı. Yalnız ve mutluydu.

Denizin ifadesi değişmişti. Rengi siyah-yeşile dönmüş, dalgalar köpüklenmişti. Gökyüzünü kaplayan simsiyah yelkeni, felaket habercileri gibi koşuşturan simşekleriyle güneyden bir fırtına geliyordu.

"Doğrudan adanın üzerine geliyor" diye düşündü Mumrik heyecandan titreyerek. Birden siyah bir atın üzerinde küçük, siyah bir şövalye gördü. Kanatlar gibi çırpınan peleriniyle bulutlara yükseliyordu... Sonra gri bir perde gibi denizin üzerine çekilen yağmurun ardında kayboldu. "Büyücü'ydü o" diye düşündü Mumrik. "Büyücü ve siyah panteri! Demek ki o bir gerçek... eski bir masal değil..."

Mumrik kumsaldan aceleyle yürüyerek geriye döndü. Sığınağa girdiğinde, yelken bezini ağır yağ-

mur damlaları dövmeye başladı. Daha akşama birkaç saat olsa da her taraf kararmıştı. Gök gürültüsünden ödü patlayan Snif bir battaniyenin altına saklanmıştı. Diğerleri birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Çadırda Hemul'un çiçeklerinin keskin kokusu vardı. Gök gürültüsü gittikçe daha yaklaşıyor, çadırın içi ardı ardına çakan şimşeklerle aydınlanıyordu. Fırtına demir arabasıyla gökyüzünde dolaşır-

ken, deniz ıssız adaya korkunç bir öfke ve en vahşi dalgalarıyla saldırıyordu.

"Tanrıya şükür ki denizde değiliz" dedi Mumi Anne. "Offf, ne hava!"

Snif her gök gürültüsünde battaniyenin altından korku dolu çığlıklar atıyordu.

"Şimdi tam üzerimizde" dedi Mumi Baba.

Der demez de hırlayan bir şimşek çaktı, arkasından da bir çatırtı koptu.

"Yıldırım düştü!" dedi Snork.

Fırtına güneye doğru çekilmeye başlamıştı. Gök gürültüleri gittikçe daha çok uzaklaşıyordu. Artık yalnızca yağmurun tıpırtıları ve kıyıya vuran dalgaların gürültüsü kalmıştı.

"En iyisi Büyücü'den şimdi bahsetmeyeyim" diye düşündü Mumrik. "Zaten yeterince korktular."

"Hadi çık şu battaniyenin altından" dedi Snif'e. "Gök gürültüsü geçti."

Battaniyenin altından çıkan Snif gözlerini kırptırdı. O kadar çok korktuğu için biraz utanıyordu. Esneyip, kulaklarının ardını kaşıdı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Sekize geliyor" dedi Snork.

"Hadi artık yatalım" dedi Mumi Anne. "Yeterince yorulduk."

"Yıldırımın nereye düştüğüne baksak olmaz mı?" dedi Mumiş.

"Yarın bakarız!" dedi Mumi Anne.

Çocukların üzerini örttü, çantasını yastığının altına koyup uykuya daldı.

Dışarıda fırtına şiddetini artırmıştı. Dalgaların gürültüsüne tuhaf sesler karışıyordu. Koşan ayak sesleri, kahkahâlâr, devasa saatlerden yayılan gonk sesleri... Mumrik uzandığı yerden bu sesleri dinliyor, hayal kuruyor, dünyanın dört bir tarafına yaptığı yolculukların hatıralarına dalıyordu.

Dördüncü Bölüm

Snorki gecenin bir yarısı ürpererek uyandı. Yüzüne bir şey dokunmuştu. Gözünü açmaya cesaret edemedi, endişeyle etrafını kokladı. Yanık kokusu vardı. Battaniyeyi başına çekti, "Mumiş! Mumiş" diye fısıldadı.

Mumiş hemen uyandı.

"Ne oluyor?"

"İçeriye bir şey girdi" dedi Snorki battaniyenin altından.

Mumiş gözünü karanlığa dikti, bir şeyler vardı... zayıf bir ışık saçarak uyuyanların arasında sessizce dolaşan birtakım figürler. Sarsarak Mumrik'i uyardırdı.

"Görüyor musun?" diye korkuyla fısıldadı, hayaletler.

"Hayır" dedi Mumrik. "Onlar Hatifnat. Fırtınalı

havada elektrik yüklendikleri için parlıyorlar. Sakın onlara dokunma, elektriğe çarpılırsın.”

Hatifnatlar sanki bir şey arar gibiydi. Her yeri karıştırıyorlardı, yanık kokusu da gittikçe artıyordu. Birdenbire Hemul’un uyuduğu köşede toplandılar.

“Sence Hemul’un mu peşindeler?” diye sordu Mumiş endişeyle.

“Bence yalnızca barometrelerinin peşindeler” dedi Mumrik. “Hemul’u onu almaması için uyarmıştım. İşte gelip buldular.”

Hatifnatlar güçlerini birleştirerek barometreyi sürüklemeye başladılar. Yanık kokusu daha da güçlenmişti.

Snif de uyandı, uyanır uyanmaz da sızlanmaya başladı.

Arkasından da çadırın içinde bir şamata koptu. Hatifnatlardan biri Hemul’un burnuna basmıştı. Şimdi herkes ayaktaydı. Korku dolu sorular, Hatifnatların üzerine basıp, elektrik akımına kapılan ya da yananların çığlıklarına karışıyordu. Bağırıp çağırarak sağa sola koşturan Hemul’un, yelkenin ipine takılmasıyla çadır üzerlerine yıkıldı. Korkunç bir durumdu.

Snif daha sonra, olanları anlatırken, çadırın altından çıkabilmek için en az bir saat uğraştıklarını iddia edecekti (ihtimal biraz abartıyordu).

Çadırın altından çıktıklarında barometrelerini alan Hatifnatlar, çoktan ormanda kaybolmuşlardı. Hiç kimsenin de peşlerinden gitmeye niyeti yoktu.

Hemul feryat figan ederek yanan burnunu ıslak

kuma gömmüştü. "Artık bu kadarı da fazla!" dedi. "Masum bir botanikçinin düştüğü duruma bak!"

"Ee hayat bu neylersin!" dedi Mumrik alaycı bir ifadeyle.

"Yağmur durmuş" dedi Mumi Baba. "Bakın çocuklar, hava açmış! Birazdan da aydınlanır."

Çantasını sıkıca elinde tutan Mumi Anne biraz üşür gibiydi. "Çadırı yeniden kurup da uyumaya çalışsak?" dedi.

"Faydası olmaz" dedi Mumi Baba. "Üzerimize battaniyeleri alıp güneşin doğmasını bekleyelim."

Yan yana kumsala oturdular. Snif daha güvenli olduğunu düşündüğünden ortaya oturdu.

"Karanlıkta yüzünüze bir şeyin dokunmasının ne korkunç olduğunu tahmin edemezsiniz" dedi Snor-ki. "Gök gürültüsünden bile korkunç!"

Doğuda hava aydınlanmaya başlamıştı. Çok soğuktu. Hatifnatlar adadan ayrılıyorlardu. Kayıklarına binip, birbiri ardına gölgeler gibi denize açılıyorlardı.

"Harika!" dedi Hemul. "Umarım bir daha karşılaşmayız."

"Herhalde kendilerine yeni bir ada bulacaklardır" dedi Mumrik. "Kimsenin ulaşamayacağı gizli bir ada!" Uzaklaşan Hatifnatların ardından özlemle baktı.

Snorki başını Mumiş'in dizine dayayıp uyumuştı. Doğuda, fırtınanın geride unuttuğu birkaç bulut kümesi güller gibi kızarıırken, güneş de denizden başını çıkarmaya başlamıştı.

Mumiş, Snorki'yi uyandırmak için başını eğdiğinde korkunç bir şey fark etti. Snorki'nin o güzelim saçları yanmıştı! Hatifnatlardan biri ona dokunduğunda yanmış olmalıydı. Buna nasıl dayanırdı Snorki? Mumiş onu nasıl teselli edecekti? Bu bir felaketti!

Snorki gözlerini açtı. Mumiş gülümsedi.

"Biliyor musun?" dedi "Tuhaf bir şeyler oldu bana. Sanki artık saç olmayan kadınları saç olarlardan daha çok seviyorum!"

"Öyle mi?" dedi Snorki şaşkınlıkla. "Niçin?"

"Bilmem, sanki biraz saçaklı oluyorlar... şu saçlılar!"

Snorki saçlarını düzelmek için elini hemen başına götürdü... o da ne! Eline yanık, bir tutam perçemin dışında bir şey gelmedi! Derin gözleri dehşetle büyüdü!

"Kel olmuşsun" dedi Snif.

"Doğrusu sana yakışmış" diye teselli etmeye çalıştı Mumiş. "Oo... Hayır, lütfen ağlama!"

Snorki kendini kumların üzerine attı, o çok sevdiği saçlarının ardından sular seller gibi gözyaşı döktü.

Etrafına toplanıp onu avutmaya çalıştılar ama nafileydi.

"Bana baksana, ben doğuştan kelim" dedi Hemul. "Üstelik bu halimden de çok memnunum!"

"Zeytinyağıyla başını ovarsak saçların tekrar çıkar" dedi Mumi Baba.

"Üstelik de kıvırcık çıkar" dedi Mumi Anne.

"Gerçekten mi?" diye başını kaldırdı Snorki.

"O da ne demek? Tabii ki gerçek" dedi Mumi Anne. "Düşünsene, kıvırcık saç sana ne de yakışır!"

Snorki gözyaşlarını silerek kalkıp oturdu.

"Güneşe bak" dedi Mumrik.

Güneş denizin üzerinde yükseliyordu, bütün bir gece yağmurla yıkanan ada ıslıl ıslıldı.

"Şimdi bir sabah şarkısı çalacağım" dedi Mumrik. Mızıkasını çıkarıp çalmaya başladı.

Simşekler söndü dindi fırtınalar
Kayıklarına binip
Yola koyuldu Hatifnatlar
Gece uzaklara çekildi
Güneş doğdu doğacak
Düneye ağlama Snorki kardeş
Yarın kıvırcık saçların olacak!

"Hadi herkes denize!" diye bağırdı Mumiş.

Mayolarını giyip denize koştular (Suyun henüz yeterince ısınmadığını düşünen Hemul, Mumi Baba ve Mumi Anne haricinde herkes).

Geceyi unutmuşlardı, önlerinde uzun bir haziran günü vardı. Dalgaların üzerine neşeyle atıldılar, dalgalar da onları sırtlarına alıp oradan oraya koşturdular. Yüzme bilmeyen Snif kıyıda oynarken, Mumrik suların üzerine sırtüstü yatıp gökyüzünü seyretti.

Mumi Anne çay demlemiş, kıyıda bir yerde kuma gömdüğü tereyağı kavanozunu aramaya başlamıştı. Boşunaydı. Dalgalar götürmüştü.

"Şimdi nasıl sandviç yapacağım" diye yakındı Mumi Anne.

"Dert etme" dedi Mumi Baba. "Deniz aldıklarının yerine başka şeyler verir. Kahvaltıdan sonra sahili dolaşalım da bize neler getirmiş görelim!"

Kahvaltıdan sonra her biri kendi başına aday keşfe çıktı.

Adanın öteki tarafında parlak sırtlarını denize dönmüş keskin kayalıklar vardı. Bunların arasında, küçük kumsallar, deniz kızlarının gizli dans pistleri ya da dalgaların sanki demir bir kapıyı döver gibi gümbürdediği, gizem dolu yarıklarla karşılaşabilirsiniz. Bazen kayalıkların arasında karşınıza küçük bir mağara çıkar, bazen anaforlu küçük havuzlara rastlarsınız.

Tuhaf şeyler bulmaktan daha heyecanlı bir şey olamazdı. Bunları denizin ellerinden almak da hiç kolay değildi.

Mumi Anne devasa kayaların arasında saklı kalmış küçük bir kumsala indi. Deniz zambakları ve deniz yulaflarıyla şirin bir yerdi. Üzerinde gecenin yorgunluğu vardı, biraz uzandı. Başının üzerinde yalnızca mavi gökyüzü, etrafında da nazlı nazlı sallanan deniz zambakları vardı. Niyeti biraz uzanmaktı ama çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

Mumi Annenin tersine Snork, adanın en yüksek dağına çıktı. Bir uçtan diğer uca bütün ada ayaklarının altındaydı. Adayı, dalgalı denizde yüzen bir buket zambağa benzetti. Bulunduğu yerden gemi enkazı arayan Snif'i bir nokta gibi görebiliyordu... İşte orada Mumrik'in şapkası parlıyor... Orada Hemul eşi benzeri olmayan bir orkideyi koleksiyonuna katıyor... Ve orada... Yıldırım kesinlikle oraya düşmüş olmalıydı. Kocaman bir kaya kütlesi ortasından dimdik ikiye bölünmüştü.

Snork titreyerek bu yarığa indi, karanlık duvarlarını inceledi. Evet, yıldırım buraya düşmüştü! Kaya-
nın durumu bunu gösteriyordu, kömür gibi karar-
mıştı. Bununla birlikte parlayan ince bir şerit de var-
dı! Bu altındı, altından başka bir şey olamazdı.

Snork bıçağının ucuyla bu şeridi yokladı. Küçük
bir altın parçası kopup ellerine düştü. Sonra bir par-
ça daha kopardı, sonra bir daha. Heyecana kapılıp
daha büyük ve daha büyük parçalar koparmaya
başladı. Bir süre sonra, yıldırımın ortaya çıkardığı
parlayan altın damarının dışında her şeyi unuttu.
Artık o lodosçu değil, altın arayıcısıydı!

Bu ara Snif çok basit bir şey bulmuş ama en az
Snork kadar sevinmişti. Bu bir cankurtaran yeleği-
di. Biraz çürümüşse de tam ona göreymiş! "Şimdi da-
ha derinlere gidebilirim" diye düşündü. "Artık di-

ğerleri kadar iyi yüzmeyi de öğrenebilirim. Mumış ne kadar da şaşırır."

Biraz daha ileride de huş ağacı kabukları, yosun ve yaprakların arasında bir hasır, bir parçası kopmuş çamçak, bir de topuksuz eski bir bot buldu. Harika hazinelerdi bunlar.

Başını kaldırıp Mumış'e baktı Snif. Uzakta, denizin içinde bir şey çekiştiriyordu. Büyük bir şeydi bu. "Keşke onu önce ben görseydim" diye düşündü Snif. Bu neydi ki?

Mumış o şeyi denizden kurtarmış, kıyıya çıkarıyordu. Snif bunun ne olduğunu görebilmek için ayak parmaklarının üzerine kalktı, boynunu uzattı. Bu bir şamandıraydı.

"Oy! Oy!" diye bağırdı Mumış. "Şuna bir bak?"

"Çok güzel" dedi Snif boynunu yana eğerek. "Peki, sen bunlara ne diyorsun?"

"Can yeleği güzel" dedi Mumış. "Ama kırık bir çamçak ne işe yarar ki?"

"Hızlı su boşaltmaya" dedi Snif. "Baksana! Ne diyeceğim. Şey...takas yapalım mı? Şu eski şamandıraya karşı hasır, çamçak ve bot?"

"Hayatta olmaz" dedi Mumış. "Can yeleğine karşı, uzak diyarlardan gelmiş şu tılsımlı şeyi verebilirim."

Üzerinde cam bir küre olan tuhaf bir şeyi çıkarıp söyle bir salladı. Kürenin içinde bir sürü kar tanesi uçuşmaya başladı, sonra bu kar taneleri penceresi gümüşten bir evin üzerine kondu.

"Aboo" dedi Snif. Her şeye tek başına sahip olmayı çok seven Snif'in içinde fırtınalar kopuyordu.

"Bakkk!" dedi Mumiş, küreyi bir kez daha salladı.

"Bilemiyorum" dedi Snif mutsuz bir ifadeyle. "Hangisinden daha fazla hoşlanıyorum, bilemiyorum, can yeleğinden mi yoksa tılsımlı küreden mi? İkisnin arasında kaldım!"

"Bu tılsımlı kürenin başka bir eşinin olmadığı kesin" dedi Mumiş.

"Ama can yeleğinden de vazgeçemem!" diye inledi Snif. "Tılsımlı küreyi paylaşamaz mıyız?"

"Hmmm" diye bir süre düşündü Mumiş.

"Yalnızca arada bir bende kalır" diye yalvarır gibi bir sesle ısrar etti Snif. "Pazarları, olmaz mı?"

Mumiş bir süre daha düşündü.

"Tamam. Pazar ve çarşambalar sende kalsın" dedi.

Mumrik onlardan uzakta, deniz kıyısında dolaşıyordu. Dalgalar ısırmak için ayaklarına saldırıyor, o geriye çekilip kahkahâlâr atıyordu. Tabii bu dalgaları daha da öfkeliendiriyordu. Burnun biraz ilerisinde Mumi Babayla karşılaştı. Dalgaların kıyıya taşıdığı tomruk ve tahtaları topluyordu.

"Harika, değil mi?" dedi soluk soluğa. "Bunlarla iskele yapacağım."

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Mumrik.

"Hayır, hayır" dedi Mumi Baba. "Yapacak başka bir iş bul."

Denizden çıkarılacak çok şey vardı ama Mumrik hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Küçük fıçılar; kırık bir sandalye, dibi düşmüş bir sepet, ütü tahtası; bütün bunlar Mumrik için ağır, gereksiz şeylerdi.

Mumrik ellerini cebine soktu, ılık çalarak dolaşmaya devam etti. Dalgalardan kaçtı, sonra peşlerinden koşup onları sinir etti. Öfkelenen dalgalar saldırdığında tekrar kaçtı. İssiz sahil boyunca dalgalarla didişip durdu.

Snorki burundaki kayaların arasında dolaşıyordu. Yanık kâküllerini deniz zambaklarından yaptığı bir tacın altına gizlemişti. Herkesi kıskandıracak bir şey bulmanın peşindeydi. O şeyi, herkesi hayran bıraktıktan sonra Mumiş'e hediye edecekti (tabii bu kendi güzelliğine güzellik katacak bir şey değilse). Taşların ve kayaların arasında ilerlemeye çalışırken, bir yandan da rüzgârda uçmasın diye tacını tutuyordu. Hafif de olsa hâlâ rüzgâr vardı. Denizin o öfkeli yeşil rengi yerini sakın bir maviye bırakmıştı. Dalgalar tehditler savurarak değil, neşeyle köpürüyordu. Snorki kumların üzerinde emekleyerek dikkatle araştırmaya başladı. Ne yazık ki deniz yosunları, saz ve dal parçalarının dışında bir şey yoktu. Umut ettiği şeyi bulma konusunda karamsarlığa kapılsa da araştırmaya devam etti. "Diğerleri bir sürü şeyin üstesinden gelirken benim hiçbir şey yapamam ne acı" diye düşünüyordu. "Onlar büyülü şapka buluyor, Kum Aslanı avlıyor, barometre getiriyor. Ama ben ne yapıyorum? Hiç! Çok farklı bir şey bulmalıyım, tek başıma, Mumiş'i kendime hayran bırakacak bir şey."

İç çekerek gözlerini ıssız kıyılara çevirdi. Birden durdu. Kalp atışları hızlandı. Burnun ucunda...ah hayır, çok korkunç! Denizde, sığ sularda yüzen bir

şey vardı. Çok büyük, Snorki'den on kat daha büyük bir şey!

"Hemen koşup diğerlerine haber vermeliyim" diye düşündü. Ama koşmadı.

"Korkma!" dedi kendi kendine. Bunun ne olduğunu görmeliydi.

Titreyerek o kocaman şeye yaklaştı. Bu çok büyük bir kadın...

"Ayakları yok...ne korkunç." Korkarak birkaç adım attıktan sonra büyük bir şaşkınlıkla durdu. Bu tahtadan yapılmış bir kadındı! İnanılmaz da güzeldi. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Yanakları ve dudakları kırmızı, gözleri açıktı. Saçları maviydi,

kıvrılarak omuzlarına dökölüyordu. "Bir kraliçe" dedi Snorki hayranlıkla. Kraliçenin ellerini kavuşturduğu göğsünde altın çiçeklerle, altın bir zincir parlıyordu. Elbisesinde yumuşak, kırmızı kıvrımlar vardı. Tek tuhaflik kadının sırtının olmamasıydı.

"Bu Mumiş için fazlasıyla güzel bir hediye" diye düşündü Snorki. Olsun, yine de onu Mumiş'e verecekti. Tahta kadının karnına oturup ellerini kürek gibi kullanarak koya girdiğinde çok gururluydu.

"Sen kayık mı buldun?" dedi Snork.

"Bunu tek başına buraya getirdin ha!" diye hayranlığını belirtti Mumiş.

"Bu bir gemi başı süsü" dedi gençliğinde denizcilik yapmış olan Mumi Baba. "Denizciler genellikle gemilerinin başını böyle ağaçtan yapılmış bir kraliçeyle süsler."

"Niçin?" diye sordu Snif.

"Gemileri güzel görünsün diye" dedi Mumi Baba.

"Peki, niçin sırtı yok?" dedi Hemul.

"Geminin ucuna sağlam otursun diye tabii" dedi Snork. "Bunu bebekler bile bilir!"

"Macera için çok büyük" dedi Snorki. "Ne yazık!"

"Ne güzel bir kadın!" diye iç çekti Mumi Anne. "Gel sen bu kadar güzel ol, ol da güzelliğinin bir faydası olmasın!"

"Bunu ne yapacaksın?" diye sordu Snif.

Snorki bakışlarını yere çevirip, hafifçe gülümsedi.

"Mumiş'e vereceğim" dedi.

Mumiş'in dili tutuldu. Kıpırmızı oldu. Yalnızca bir adım ileri çıkıp başını eğebildi. Snorki diz kırarak karşılık verdi. Sanki bir baloda karşılaşmış gibiydiler.

"Kız kardeşim" dedi Snork. "Daha benim ne bulduğumu görmedin!"

Kumların üzerindeki altın yığınının gösterdi.

Snorki'nin gözleri yuvalarından çıkıyordu.

"Gerçek altın!" diye soludu.

"Daha çok, çok var!" diye övündü Snork. "Dağ dolusu!"

"Oradan kopup düşenleri toplayabilirim" dedi Snif. "Kendi malımmış gibi."

Her biri, diğerrinin bulduğuna hayran oldu! Mumi ailesi birdenbire zengin olmuştu. En çok da gemi başı süsü ve büyülü küreyi sevdiler.

En sonunda ıssız adadan yelken açıldı. Tomruk ve

tahtalardan yapıp teknenin arkasına bağladıkları salda, altınlar, büyü lü küre, şamandıra, bir bot, kırık bir çamçak, bir cankurtaran yeleğ i ve hasır vardı. Gemi baş ı süs ünü teknenin önüne koymuş lardı. Tahta kadının yan ına oturan Mumiş 'in bir eli kadının mavi saç larının üzerindeydi. Çok mutluydu Mumiş .

Arada bir onlara bakan Snorki:

"Ah, keş ke ağ aç kraliçe kadar güzel olsaydım" dedi kendi kendine. "Artık kâkülüm bile yok..." Es ki neş esi kaybolmuş tu hatta üz g ün bile denilebilirdi.

"Ağ aç kraliçeden hoş landın mı?" diye sordu Mumiş 'e.

"Çok!" dedi Mumiş ona bakmaksızın.

"Hani sen saç lı kadınlardan hoş lanmazdın?" dedi Snorki. "Hem de saç ları boyalı."

"Ama çok güzel boyanmış !" dedi Mumiş .

Snorki kederlenmiş , boğ azına bir hıçkırık düğ ümlenmiş ti, gözlerini denize dikti. Rengi soldu.

"Ağ aç Kraliçe'nin aptal bir görünümü var" dedi öfkeyle.

Bunun üzerine Mumiş ona baktı.

"Niç in sarardın?" dedi.

"Yok bir şey!" dedi Snorki.

Mumiş gelip onun yan ına oturdu.

"Biliyor musun?" dedi bir süre sustuktan sonra.

"Tahta Kraliçe gerçekten de çok aptal görünüyor!"

"Evet ya, sahiden de öyle" diyen Snorki'nin rengi yerine geldi.

Güneş batarken saldaki her şey sarıya boyandı. Tekne de, yelkeni de, her şey.

"Hani sarı bir kelebek görmüştük, hatırladın mı?" diye sordu Mumiş.

Snorki yorgun ama mutlu bir ifadeyle başını salladı.

Uzaktaki ıssız ada batan güneşin altında parlıyordu.

"Snork'un altınlarını ne yapacaksınız çok merak ediyorum?" dedi Mumrik.

"Çiçek tarhlarının etrafını süsleriz" dedi Mumi Anne. "Tabii büyük parçalarla, küçükleri de çöpe atarız."

Sonra herkes sustu, denize batan güneşi seyretti. Macera salınarak yol alırken soldu, önce mavi sonra da mora döndü.

Beşinci Bölüm

Temmuzun sonlarına doğru Mumi Vadisi çok sıcaktı. Sıcaktan sinekler bile vızıldamıyordu. Ağaçlar yorgun, tozluydu. Nehrin suyu çekilmiş, bereklüğünü kaybetmiş, solgun çayırların arasından bulanık akıyordu.

Güneş, tepelerin arasına saklı küçük vadiyi her geçen gün daha bir zalim kavuruyordu. Bütün böcekler serin deliklerine çekilmiş, kuşlar susmuştu. Mumiş ve arkadaşları sıcak nedeniyle sinirlerine hâkim olamıyor, sık sık kavga ediyorlardı.

"Anne" dedi Mumiş. "Bize yapacak bir iş ver! Durmadan kavga ediyoruz!"

"Evet, sevgili çocuklar, fark etim" dedi Mumi Anne. "Bir süre benden uzak kalsanız iyi olur. Birkaç

günlüğüne mağaraya taşınmak istemez misiniz? Orası daha serin, hem denize de girersiniz."

"Orada mı uyuyacağız?" dedi Mumış hevesle.

"Tabii" dedi anne. "Neşeniz yerine gelmeden de eve dönmeyin."

Mağaraya heyecanla yerleştiler. Tam ortaya gaz lambasını koydular. Her biri kendi yatma zevkine göre bir çukur kazıp yatağını içine yaptı. Yiyeceklerini altı parçaya böldüler; üzümlü kekler, balkabağı püresi, muzlar, şekerlemeler, mısırlar, ayrıca kahvaltı için de gözlemeler.

Akşama doğru hafif bir rüzgâr çıkıp, ıssız kıyıları şöyle bir dolaştı. Güneş kızarıp batarken son ışıklarını mağaraya saldı. Mumrik akşam ışıkları şarkıları çaldı, Snorki uzanmış, kıvırcık saçlı başını Mumış'ın dizine koymuştu.

Üzümlü kekten sonra hepsinin de keyfi yerine gelmiş, denizden emekleyerek gelen akşamı seyrediyordu.

"Bu mağarayı ben bulmuştum" dedi Snif.

Bunu daha önce yüz defa duyduklarını hiç kimse ona hatırlatmadı.

"Korkunç bir masal anlatmamı ister misiniz?" dedi Mumrik lambayı yakarken.

"Ne kadar korkunç?" diye sordu Hemul.

"Buradan mağaranın girişi kadar, belki de biraz daha çok" dedi Mumrik. "Anladın mı?"

"Yok" dedi Hemul. "Hele sen bir anlatmaya başla da korkarsam söylerim."

"İyi" dedi Mumrik. "Küçükken bunu bir Masalcı-

dan duydum. Dünyanın sonunda bakanın başını döndürecek kadar yüksek bir dağ varmış. Kömür gibi kara, ipek gibi de düzmüş. Uçurumlarının dibi yokmuş, dimdik yükselen kayalarının etrafında bulutlar gezermiş. En yüksek tepesinde bir Büyücü'nün evi varmış. Şöyle bir ev." Mumrik kumların üzerine evi çizdi.

"Pencereleri yok muymuş?" diye sordu Snif.

"Hayır" dedi Mumrik. "Kapısı da yokmuş. Çünkü Büyücü evine uçarak geldiği bir panterle tepeden girermiş. Her gece yakut toplamaya çıkar, paltosunun ceplerini yakutlarla doldururmuş."

"Ne dedin?" diye bağırdı Snif kulaklarını dike rek. "Yakut mu? Onları nereden topluyormuş ki?"

"Büyücü istediği şekle girebiliyormuş" dedi Mumrik. "Toprağın derinliklerine ve denizlerin dibine inip oradaki hazinelerden almış."

"O kadar yakutu ne yapıyormuş?" dedi Snif kıskaçlıkla.

"Hiçbir şey. Yalnızca toplarmış. Tıpkı Hemul'un bitki topladığı gibi."

"Bir şey mi dedin?" diye yattığı çukurdan başını kaldırdı Hemul.

"Büyücü'nün evinin yakutla dolu olduğunu söyledim" dedi Mumrik. "Duvarların dibinde kocaman yakut yığınları varmış. Büyücü'nün evinin tavanı yokmuş, üzerinden geçen bulutlar yakutların ışığından kıpkırmızı olurlarmış."

"Korkmaya başlıyorum" dedi Hemul. "Lütfen bundan sonrasını dikkatli anlat!"

"Bu Büyücü çok mutlu olmalı" diye iç çekti Snif.

"Hiç de değil" dedi Mumrik. "Kral Yakutu'nu bulmadan mutlu olamazmış. Bu yakut, panterinin kafası kadar büyükmüş. İçine bakıldığında alevler

görölürmüş. Büyücü bu yakutu bütün gezegenlerde aramış, Neptün de bile. Bulamamış. Kraterlerinin içinde aramak için Ay'a gitmiş, aslında orada bulacağına dair de fazla umutlu değilmiş. İçinde bir ses Kral Yakutu'nun Güneş'te olduğunu söylüyormuş. Ne var ki oraya gidememiş. Birkaç kez denemiş ama Güneş çok sıcak olduğundan başaramamış. İşte Masalcı bana bunları anlattı.

"İyi bir masal" dedi Snork. "Bana bir şekerleme daha versenize."

Mumrik bir süre sustuktan sonra:

"Bu masal değil" dedi. "Anlattıklarım gerçek!"

"Ben zaten gerçek olduğunu tahmin etmiştim" dedi Snif. "Yakutlar çok gerçekçiydi!"

"Büyücü'nün gerçek olduğuna nasıl inanalım" dedi Snork şüphyle.

"Ben Hatifnatların adasında gördüm onu. O fırtınalı havada panteriyle uçuyordu."

"Ve bunu bize anlatmadın!" diye bağırdı Mumış.

Mumrik omuzlarını silkti. "Sır tutmayı severim" dedi. "Ayrıca Masalcı, Büyücü'nün kocaman silindirik bir şapkasının olduğunu da söylemişti."

"Şey demek istemiyorsun değil mi?" dedi Mumış.

"Bence o!" diye bağırdı Snorki.

"Doğru mu?" dedi Snork.

"Ne doğru mu?" dedi Hemul.

"Tabii ki şapka" dedi Snif. "İlkbaharda bulduğumuz siyah, silindirik şapka! Büyücünün Şapkası. Ay'a giderken başından uçmuş olmalı!"

Mumrik başını salladı.

"Ya Büyücü şapkasını almak için geri gelirse" dedi Snorki telaşla. "Ben onun kırmızı gözlerine bakamam!"

"Sanırım hâlâ Ay'dadır" dedi Mumiş. "Oraya giden yol uzun mu?"

"Oldukça uzun" dedi Mumrik. "Üstelik bütün o kraterlerin içini araması epeyce zamanını alır."

Bir süre endişeyle sustular. Hepsi de evde, affa uğrayıp tekrar komodinle ayna arasına konulan şapkayı düşünüyordu.

"Lambanın fitilini açın biraz" dedi Snif.

"Duydunuz mu?" diye fısıldadı Snorki. "Dışarıda..."

Gözlerini mağaranın karanlık ağzına dikip, kulaklarını açtılar. Çok küçük, küçücük bir ses vardı; belki bir panterin ayak sesi?

"Yağmur" dedi Mumiş. "Yağmur başladı. Artık uyuyabiliriz."

Her biri kendi çukuruna gömülüp battaniyelerini üzerlerine çektiler. Mumiş lambayı söndürdü. Yağmurun hışırtısını dinleyerek uykuya daldı.

Çukuruna su dolan Hemul uyandı. Dışarıda fısıldayan yaz yağmuru, mağaranın duvarlarında minik dereler gibi akarak, yalnızca onun yattığı çukura dolmuştu.

"Felaket, felaket" diye söylendi Hemul. Elbisesini çıkarıp sularını sıktı. Sonra da hava durumunu kontrol etmek için dışarı çıktı. Yıkanmak istiyor muydu, yok istemiyordu.

"Dünyanın çivisi çıktı" diye düşündü acıyla. Dün her yer sıcaktan kavrulurken şimdi ıpsıaktı. "En iyi-si tekrar yatayim" diye düşündü.

Snork'un çukurunu gözüne kestirdi. "Biraz yer açsana" dedi. "Benim yatağım su doldu."

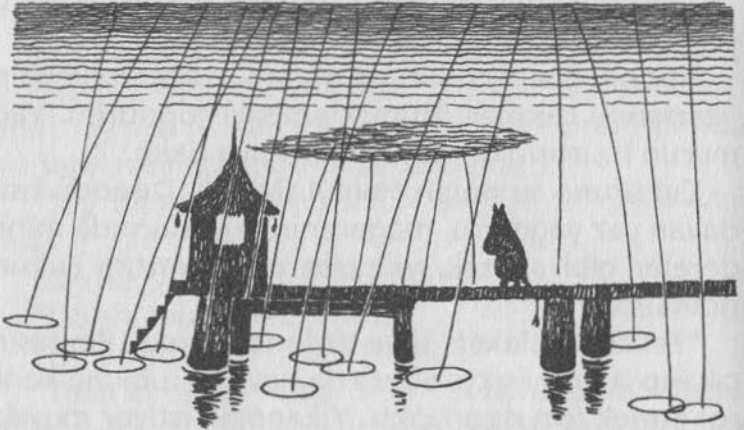
"Şansına küs" diyen Snork arkasını döndü.

"Biraz senin yanında uyuyabilirim herhalde" dedi Hemul. "Aksilik yapma şimdi!"

Snork hırladı, arkasından da uyumaya devam etti. Bunun üzerine Hemul'un içi intikam ateşiyle yanmaya başladı, kendi çukurundan Snork'un çukuru-na bir kanal açtı.

"Tam sana göre bir şey" dedi Snork ve ıslak battaniyesinin üzerine oturdu. "Ama bu kadar kurnazca bir şey yapacağını da sanmıyordum!"

"Kendini suçla" dedi Hemul ağzı kulaklarına vararak. "Ee bu gün ne yapacağız?.."

Snork mağaranın ağzından başını dışarı uzattı, gökyüzü ve denize baktı. Sonra da çokbilmiş bir edayla: "Balığa çıkıyoruz" dedi. "Uyandır milleti, ben tekneyi hazırlayacağım!"

Islak kumların üzerinden geçerek Mumi Babanın yaptığı iskeleye çıktı. Bir süre denize bakarak kokladı. Deniz çarşaf gibiydi, yağmur damlaları üzerinde minik halkalar oluşturunuyordu. Snork içini çekerek, iskeledeki küçük kulübeden balık takımları kutusunu çıkardı. Isıkla Mumrik'in av şarkısını çalarak av için hazırlık yaptı. Diğerleri geldiğinde her şeyi hazırlamıştı.

"Nihayet gelebildiniz" dedi Snork. "Hemul tekneye kürekleri yerleştir."

"Balığa çıkmak zorunda mıyız?" dedi kız kardeşi Snorki. "Balık tutarken hem heyecanlı bir şeyler olmuyor hem o küçük levrekler çok yazık."

"Tamam, uzun etme, bu gün bir şey olacak, hadi en başa otur da ayağa dolaşma."

"Bırak da sana yardım edeyim" diyen Snif'in teknenin bir ucuna atlamasıyla tekne aşağı yukarı sallanırken, balık takımı kutusu da bir aşağı bir yukarı sürüklendi. İçindeki malzemelerin çoğu teknenin içine saçıldı.

"Harika" dedi Snork. "Harika doğrusu. Gemide huzur, sükûnet gibi denizcilik gelenekleri de, başkalarının emeğine saygı da birer boş lafmış!? Bravo doğrusu!"

"Onu haşlamayacak mısın?" diye merakla sordu Hemul, şaşırmişti.

"Haşlamak? Ben?" diye kederli bir ifadeyle güldü Snork. "Kaptan bir şey diyebilir mi? Ne haddine!" Teknenin arkasına oturup muşambalardan birini başına çekti.

"Bir bu eksikti" dedi Mumiş. "Mumrik, biz şu dökülenleri toplarken sen küreklere asıl. Snif sen bir eşeksin."

"Biliyorum" dedi Snif neşeyle. Macera denize böyle açıldı.

Bu ara, evin içinde dolaşıp duran Mumi Annenin keyfi yerindeydi. Dışarıda ince bir yağmur çiseliyordu. Her yere huzur ve sessizlik hâkimdi.

"İşte bu ya!" dedi kendi kendine. "Oh! iyi ki mağaraya yollamışım onları!" Biraz temizlik yapacaktı. Çorapları, elma kabuklarını, tuhaf taşları, çam yapraklarını ve daha bu tür bir sürü şeyi toplamakla başladı işe. Müzik kutusunun içinde Hemul'un koleksiyonuna koymayı unuttuğu iki zehirli bitki bulundu. Yağmurun hışırtısını dinlerken daldı, elindeki bitkiler Büyücünün Şapkası'nın içine düştü. Tekrar, "İşte bu ya!" diyen Mumi Anne bunu fark etmedi. Uyumak için odasına çekildi. En çok sevdiği şey yağmurun damlaları çatıda dans ederken uyumaktı.

Snork'un bir sürü iğne bağladığı oltası denizin derinliklerinde avını bekliyordu... İki saattir!!! Snorki de sıkıntıdan patlıyordu.

"Balık avının en iyi tarafı da bu; beklemek!" dedi Mumrik. "Her iğneye başka bir şey takılmış olabilir!"

Snorki iç çekti.

"Aman ne takılacak?" dedi. "Olsa olsa zavallı bir levrek takılacak."

"Ya da hiçbir şey" dedi Mumiş.

"Ya da bir ahtapot" dedi Hemul.

"Bunu kadınlar anlamaz" dedi Snork. "Şimdi oltayı çekmeye başlayalım. Ama sessiz olun. Ağır ağır."

İlk iğne göründü.

Boştu.

İkinci göründü.

O da boş.

"Bu yalnızca balıkların çok derinlerde yüzdüğünü gösterir" dedi Snork. "Ayrıca da çok büyük olduklarını. Susun şimdi."

Dört boş iğne daha çekti.

"Aşağıda çok kurnaz bir balık var. Bütün yemlerimizi yemiş. Kocaman bir şey olmalı."

Hepsi de korkuluklara yaslanmış oltanın çekildiği karanlık denize bakıyordu.

"Sence nasıl bir balık?" diye sordu Snif.

"En azından bir Memluk" dedi Snork. "Bakın, on boş iğne daha!"

"Vah zavalcılık vah!" dedi kız kardeşi Snorki.

"Sana vah vah" dedi Snork öfkeyle, oltayı çekmeye devam etti. "Susun, onu ürküteceksiniz!"

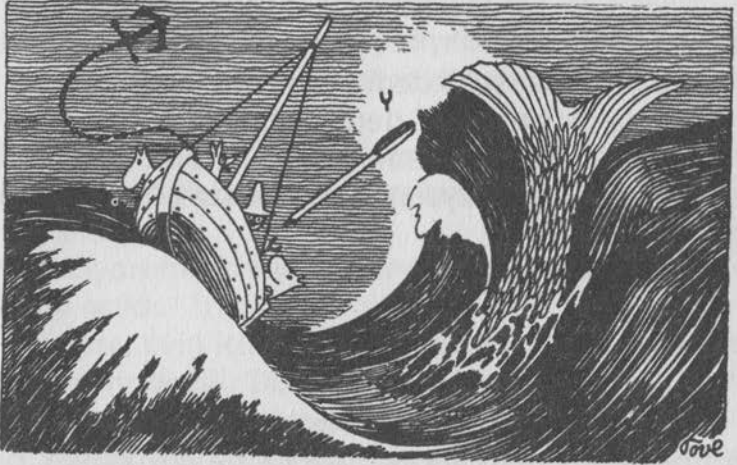
Ama hâlâ ortada bir balık yoktu.

Birden Snork:

"Dikkat! Geliyor! Yakaladığımdan kesinlikle eminim!" diye bağırırdı.

"Memluk!" diye çığlık attı Snif.

"Şimdi kontrolü elden bırakmamalıyız" dedi Snork sakın olmaya çalışarak. "Çıt çıkarmayın! Geliyor!"

Olta birden gevşedi, bulanık yeşil suda beyaz bir şey parladı; Memluk'un beyaz balık karnıydı belki de? Denizin sır dolu dibinden yukarı dağ sırtı gibi bir şey çıktı... çok büyük, tehditkar, hareketli bir şey. Yosunlu, yeşil bir ağaç gövdesine benziyordu.

"Kepçe!" diye bağırdı Snork. "Kepçe nerede?"

Tam o anda korkunç bir gürültüyle birlikte köpükler saçıldı. Kocaman bir dalga Macera'yı havaya kaldırıp, sonra da pat diye denize indirdi. Arkasından da her şey sakinleşti.

Ucu kopmuş olta güvertenin korkuluklarının üzerinde acıklı bir şekilde sallanırken, denizin yüzeyindeki korkunç anaförler, canavarın gittiğini gösteriyordu.

"Hâlâ onun küçük bir levrek olduğunu düşünüyor musun?" diye imalı bir sesle kız kardeşine sordu Snork. "Hayatımın en büyük fırsatını kaçırdım!"

"Buradan kopmuş" diye oltayı gösterdi Hemul. "Bence olta biraz ince gibi!"

"Fikrini kendine sakla!" diyen Snork elleriyle yüzünü kapadı.

Hemul bir şey daha diyecekken, ayağına bir tekme atarak onu susturdu Mumrik. Uzun bir sessizlikten sonra Snorki dikkatle:

"Bir deneme daha yapsak?" dedi. "Yelken hâlâtını olta niyetine kullanabiliriz."

Snork burnundan soludu. Bir süre sonra da: "Peki ya iğne?" dedi.

"Çok ağızlı bıçağını kullanabiliriz" dedi Snorki. "Bütün ağızlarını, makası, tornavidayı, tirbuşonu açarsan her halde balığın bir yerine takılır?"

Snork ellerini yüzünden çekti.

"Peki, yem?" dedi.

"Gözleme!" dedi kız kardeşi.

Snork bir süre düşünürken diğerleri heyecanla bekledi. En sonunda Snork:

"Umarım Memluk gözleme seviyordur?" dedi. Bunun üzerine herkes avın devam edeceğini anladı.

Çok ağızlı bıçak hâlâta bağlandı. Gözleme bıçağın ağızlarına geçirildi, hâlât suya salındı. Sonra da sessizce beklemeye başladılar.

Birden hâlât silkindi, Macera da sallandı.

"Şşşş" dedi Snork. "Oltayı yutuyor!"

Hâlât bir daha silkindi. Sonra bir daha. Arkasın-

dan da korkunç bir sarsıntı oldu, hepsi birden teknenin içine yuvarlandılar.

"İmdat!" diye bağırdı Snif. "Bizi yiyecek!"

Macera'nın burnu suya gömüldü, sonra havaya kalktı ve son sürat ileri fırladı.

Memluk'un gözleme sevdiği belli olmuştu.

"Sakin olun" diye bağırdı Snork. "Herkes görev yerine!"

"Umarım dalmaya kalkmaz" dedi Mumrik ön tarafa doğru emeklerken.

Mumluk Macera'yı peşine takmış, açık denize doğru dümdüz gidiyordu. Kıyı artık bir çizgi gibi görünüyordu.

"Sizce nereye kadar gidecek" dedi Hemul.

"İpi keselim" dedi Snif. "Yoksa olacaklardan siz sorumlusunuz."

"Asla! Bu ip kesilmeyecek" dedi Snorki kâkülünü savurarak.

Memluk kocaman kuyruğunu havaya kaldırıp şöyle bir salladıktan sonra tekrar kıyıya yöneldi.

"Hızı kesildi" diye bağırdı Mumrik. Geminin kış tarafına oturmuş dümeni kontrol ediyordu. "Yorulmaya başladı."

Memluk yorulmaya başlamıştı ama öfkesi de artıyordu. Bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor, Macera tehlikeli bir şekilde yan yatıyordu.

Bazen onları aldatmak için bir süre hiç hareket etmeden duruyor, sonra kuyruğunu öyle bir savuruyordu ki yol açtığı dalgalar teknenin boyunu aşıyordu.

Mumrik mizikasını çıkardı, balık avı şarkısını çalma-

ya başladı. Diğerleri de tempo tuttular. Memluk birden sırt üstü yattı, kocaman karnı suyun üstüne geldi. Dünya da bundan daha büyük bir karın olamazdı.

"İşte bu kadar" dedi Snork. "Onu yakaladım!"

"Evet!" dedi kız kardeşi gururla.

Memluk karaya çekilirken yağmur da şiddetini artırmıştı.

Hemul'un elbisesi sıırıslıkılam olmuş, Mumrik'in şapkasının biçimi bozulmuştu.

"Şimdi mağara da ıslaktır" dedi küreklerin başında oturmuş titreyen Mumiş.

"Annem de bizi merak etmiştir" diye ekledi.

"Yani eve mi gidelim demek istiyorsun?" dedi Snif.

"Evet, hem balığı gösteririz" dedi Snork.

"Eve gidiyoruz" diye karar verdi Hemul. "Bazen olağandışı şeyler yaşanmalı fakat fazla uzatmamak kaydıyla."

Memluk'u bir tahtanın üzerine yatırıp güçlerini birleştirerek ormanın içinden çekmeye başladılar. Balık ağzını öyle kocaman açmıştı ki ağaçların dalları dişlerinin arasına takılıyordu. Ayrıca çok yüz kilo çektiğinden her dönemde dinlenmek zorunda kalıyorlardı. Yağmur da gittikçe daha çok şiddetleniyordu. Mumi Vadisi'ne geldiklerinde evleri yağmurdan görünmüyordu.

"Bunu bırakalım, burada kalsın" diye önerdi Snif.

"Hayatta olmaz" dedi Mumiş.

Bahçeyi geçtiler. Snork birden durdu: "Yanlış yoldayız" dedi.

“Yok ya!” dedi Mumiş. “İşte odunluk şurada, köprü de aşağıda.”

“Peki, ev nerede o zaman?” dedi Snork.

Tuhaf, çok tuhaftı. Mumi evi yoktu. Yani yok olmuştı. Memluk’u merdivenlerin önündeki sarı kumların üzerine bıraktılar. Yani, sözün gelişi merdivenler. Çünkü merdivenler de yoktu. Evin de, merdivenlerin de yerinde yeller esiyordu.

Onlar Memluk avındayken Mumi Vadisi’nde neler olmuştu?

Mumi Anne farkında olmadan Hemul’un zehirli bitkilerini Büyücünün Şapkası’nın içine atıvermiş, sonra da odasına çıkıp uykuya dalmıştı. Keşke hiç temizlik yapmaya kalkmasaydı.

Evdekiler öğle uykusuna yattığında, şapkadaki zehirli bitkiler büyümeye başlamıştı.

Şapkanın içinden kıvrılarak çıkmış, dösemeye inmiş, dallanıp budaklanarak duvarlara, perdelere tırmanmış, çatlaklardan, anahtar deliklerinden geçerek bütün eve yayılmıştı. Nemli havada çiçek açmış, meyveye durmuş ve meyveleri hemen olgunlaşmıştı. Kocaman yapraklı dalları merdivenleri tırmanmış, masaların bacaklarına sarılmış, tavan lambalarından yılanlar gibi sarkmıştı.

Arada bir kocaman çiçekleri açtığında ya da olgunlaşan meyvelerden biri düştüğünde pat diye sesler çıkıyordu. Mumi Anne bunları duyuyor ama yağmurun sesidir diyerek yatağında şöyle bir dönüp tekrar uykuya dalıyordu.

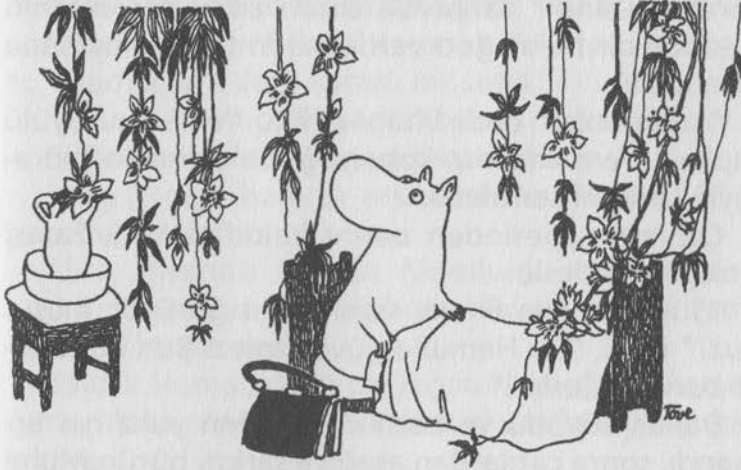
Yatak odasının hemen yanındaki çalışma odasın-

da, Mumi Baba anılarını yazıyordu. İskeleyi inşa ettikleri günden beri önemli bir şey olmadığından, yine çocukluk anılarına dönmüştü. Öylesine duygulanmıştı ki neredeyse ağlayacaktı. O hiç kimsenin kendisini anlamadığı çok farklı ve çok yetenekli bir çocuktu. Büyüdüğünde de hiçbir şey değişmemişti. Yani zor bir hayattı onunki. Mumi Baba anılarını okuyanların ona yaptıklarından ne kadar da pişman olacaklarını düşünerek yazdı da yazdı. Bunu düşünürken keyfi yerine geldi: "Hak ettiler ama" dedi.

Tam o anda, anılarını yazdığı kâğıdın üzerine olgun bir erik düştü. Kâğıdın üzerine mavi bir leke gibi yayıldı.

"Vay benim kuyruğuma!" diye köpürdü Mumi Baba. "Eve döndüler."

Mumi Baba başını çevirip geriye baktığında, üzerinde kocaman sarı yemişlerin olduğu vahşi, dikenli

bir çalıyla karşılaştı. Birden ayağa fırladı. Fırlar fırlamaz da her taraftan mavi erikler yağmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı Mumi Baba. "Uyan! Çabuk gel!"

Mumi Anne ürpererek uyandı. Şaşkınlıkla odasını dolduran küçük beyaz çiçeklere baktı. Tavandan aşağıya zarif bir şekilde sarkıyorlardı.

"Ooo ne kadar da güzel!" dedi Mumi Anne. "Herhalde beni sevindirmek için, bunları Mumiş yaptı."

Yatağını kuşatan çiçeklerden perdeyi aralayıp ayağa kalktı.

"Hey!" diye bağırdı Mumi Baba, duvarın arkasından. "Aç şu kapıyı, dışarı çıkamıyorum."

Mumi Anne kapıyı açmak için boş yere uğraştı. Sarmaşık çiçeklerinin kökleri kapının arkasını barikat gibi kapatmıştı. En sonunda, kapıyı kırdı, açılan yarıktan binbir zahmetle dışarı çıktı. Merdivenin başında bir incir ağacı vardı. Salon tam bir ormana dönmüştü.

"Amannnn!" dedi Mumi Anne. "Yine şu büyülü sapka." Yere oturdu, kopardığı bir palmiye yaprağıyla kendini serinletti.

Çamaşır sepetinden başını kaldıran Misk Faresi titreyen bir sesle:

"Şu bitki merakının sonuçlarını görüyor musunuz!" dedi. "Bu Hemul'a güvenilmez. Ben bunu bilir bunu söylerim."

Dallar büyüdü ve baca deliğinden yukarıya tırmandı, sonra çatılardan aşağıya sarktı, bütün Mumi

evini yeşil bir örtü sarıp sarmaladı.

Dışarıda yağmurun altında duran Mumış gözlerini kocaman yeşil tepeye dikmişti. Çiçekler taç yapıklarını açıp kapıyor, meyveler yeşilden sarıya, sarıdan kırmızıya dönerek olgunlaşıyordu.

"Hiç değilse hâlâ burada" dedi Snif.

"Bir daha asla, hiç kimse içeri giremeyecek" dedi Mumış. "İçeridekiler de dışarı çıkamayacak."

Mumrik gidip yeşil tepeyi yakından inceledi. Ne bir kapı ne bir pencere vardı. Her taraf sık yeşilliklerle örtülüydü. Sarmaşıklardan birini sıkıca tutup çekti. Lastik gibi esnekti. Koparmak imkânsızdı. Sarmaşık, filizlerinden birini onun şapkasına dolayıp başından aldı.

"Yine mi büyü" dedi Mumrik. "Artık kabak tadı verdi!"

Bu arada yeşillerle kaplanmış verandanın etrafında dolaşan Snif birden sevinçle bağırdı: "Burası açık!"

Mumış hemen fırladı. Karanlık delikten içeri baktı. "Hadi içeri" dedi kararlı bir sesle.

"Ama hızlı olun. Birazdan burası da kapanacak."

Birer birer kilerin karanlığına daldılar.

"Hey!" diye bağırdı arkada kalan Hemul. "Ben geçemiyorum."

"Sen dışarıda kal da Memluk'u bekle." dedi Snork. "İstediğin bu değil miydi? İşte sana botanik bahçesi. İncele dur."

Zavallı Hemul, dışarıda yağmurla boğuşurken diğerleri kiler merdivenlerinden el yordamıyla yukarı çıktılar.

"Şanslıyız" dedi Mumiş. "Kapı açık, demek ki bazen dikkatsiz olmak da işe yarıyormuş."

"O dikkatsiz benim!" dedi Snif. "Yani bana teşekkür etmelisiniz."

Birden tuhaf bir görüntüyle karşılaştılar. Misk Faresi bir dalın üzerine oturmuş, armut yiyordu.

"Annem nerede?" diye sordu Mumiş.

"Babanı odasından kurtarmakla meşgul" dedi Misk Faresi öfkeyle. "Şu Hemul'un bitki toplama merakı yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı. Umarım misk cenneti huzurlu bir yerdir. Çünkü artık oraya çok yaklaştım."

Durdular, dinlediler. Balta darbeleriyle birlikte etrafa yapraklar saçılıyordu. Çat diye bir ses çıktı. Arkasından da neşeli bir çığlık duyuldu. Mumi Baba kurtarılmıştı.

"Anne! Baba!" diye bağırdı Mumiş. Ormanda kendine yol açarak merdivenlere fırladı.

"Ben yokken başınızı nasıl bir belaya soktunuz?" dedi.

"Sevgili oğlum" dedi Mumi Anne. "Sanırım şu Büyücünün Şapkası'nın içine yanlışlıkla bir şeyler attık. Neyse, gel buraya. Gardırobun içinde nefis böğürtlenler var!"

Harika bir akşamdı. Ormancılık oynadılar. Mumiş Tarzan, Snorki de Jane oldu. Snif Tarzan'ın oğlu olurken, Mumrik'in payına da şempanze Çita olmak düştü. Snork da portakal kabuklarından yaptığı takma dişlerle* düşmanı temsil ediyordu.

* Annenize sorun, o nasıl yapıldığını bilir! (Yazarın notu)

"Tarzan aç" dedi Mumiş bir sarmaşıktan tırmanarak. "Tarzan eat now!"

"Bu ne diyor yav?" diye sordu Snif.

"Tarzan yemek istiyormuş" dedi Snorki. "Bu İngilizce. Ormanda büyüyen herkes bu dili konuşur."

Tarzan elbise dolabının üzerinden o ünlü çılgılığını attı. Jane ve arkadaşları hemen cevap verdiler.

"Hiç değilse, bundan daha kötüsü olamaz" diye söylenen Misk Faresi, banyodaki palamut ormanına saklandı. Kulaklarının içine bir palamut düşüp yersermesin diye de başına havlu örttü.

"Şimdi Jane'i kaçıracagım!" diye bağırان Snork, Snorki'yi kuyruğundan tutarak salondaki yemek masasının altına çekti. Mumiş, yani Tarzan eve geldiğinde ne olduğunu hemen anladı. Ormana dalıp Tarzan çılgılığı atarak dostlarını yardıma çağırdı.

"Aman da aman" dedi Mumi Anne. "Ne güzel de eğleniyorlar."

"Ben de" dedi Mumi Baba. "Lütfen bana bir muz verir misin?"

Bütün akşamı böyle geçirdiler. Hiçbiri artık kilerin kapısının da kapandığını aklına getirmedi. Ayrıca, zavallı Hemul'u da unutmuşlardı.

Hemul hâlâ bacaklarına yapışan ıslak elbiseleriyle oturuyor, Memluk'u bekliyordu. Bazen bir elma yiyor. Bazen de bir orman çiçeğinin taç yapraklarını sayıyordu. Ama daha çok da iç çekiyordu.

Yağmur durmuş, hava kararıyordu. Güneş batar batmaz Mumilerin evinin üstündeki yeşil tepeye tuhaf bir şey oldu. Ne kadar hızlı büyüdüyse, o kadar hızlı solmaya başladı. Suları çekilen meyveler patır patır yere döküldü. Çiçekler soldu. Yapraklar sarardı. Evin etrafını hışırtı ve cıvıltılar sardı. Bir süre bun-

ları seyreden Hemul eve yaklaştı, yavaşça bir dal çekti. Çeker çekmez de kurumuş bir çubuk gibi elinde kaldı.

Hemul'un aklına bir fikir geldi. Kurumuş dalları ve çubukları toplayarak kocaman bir yığın yaptı. Sonra odunluğa gidip, bir kibrit aldı, bahçenin girişinde devasa bir ateş yaktı.

Mutlulukla ateşin başına çöktü, elbiselerini kuruttu. Bir süre sonra aklına başka bir fikir daha geldi. Hemulüstü bir güçle, Memluk'u kuyruğundan tutup ateşe sürükledi. Bilmediği en güzel yemek, kızarmış balıktı.

Tam o sırada Mumi ailesi ve arkadaşları veranda da açtıkları bir kapıdan dışarı çıktı. Çıkar çıkmaz da, Memluk'un yedide birini çoktan yemiş mutlu bir Hemul gördüler.

"Seni sefil!" diye bağırdı Snork. "Şimdi balığım kaç kiloydu nereden bileceğim?"

"Beni tart, kalan balığın kilosuna ekle" dedi zekâsının en parlak olduğu günlerden birini yaşayan Hemul.

"Hadi şu büyüğü bitkilerden kurtulalım" dedi Mumi Baba. Evin içini ve etrafını kuşatan bütün bitkileri toplayarak, Mumi Vadisi'nin o güne kadar görmediği büyüklükte bir ateş yaktılar.

Memluk bir güzel kızartıldı ve burnuna kadar yenildi. Uzun süre Memluk'un ne kadar büyük olduğu tartışıldı. Boyu merdivenlerden odunluğa kadar mıydı? Yoksa leylaklara kadar mı?

Altıncı Bölüm

Ağustos başlarında bir sabah, erken bir saatte Hoflan'la Hiflan, Mumi Vadisi'nin bir tepesinde durdular. Hoflan'ın başında kırmızı bir başlık vardı, Hiflan'ın da elinde de kocaman bir çanta vardı. Çok uzaktan geliyorlardı ve çok yorgunlardı. Aşağıda, huş ve elma ağaçlarının arasındaki Mumi evinin bacasında duman tütüyordu.

"Human" dedi Hiflan.

"Hih şey Hişihiyohlah" dedi Hoflan iç çekerek.

Hoflanların ve Hiflanların konuştuğu o tuhaf dili konuşarak vadiden aşağı indiler.

"Hence hizi hiçehi halıhlah hı?" dedi Hoflan.

"Huhuma hağlı" dedi Hiflan. "Hize hötü havhanıhlahsa hohkma."

Dikkatle eve doğru yürüdüler ve merdivenlerin başında durdular. Çok utangaç bir halleri vardı.

"Hence Hapıyı Hâlâlim hı?" dedi Hoflan. "Ha hi-hi hıkıp ha hize hağıhıhsa?"

Tam o anda Mumi Anne başını pencereden uzatıp "Kahve?" diye bağırdı.

Hiflan ve Hoflan o kadar çok korktu ki kilerin penceresinden içeri dalıp patateslerin arasına saklandılar.

"Aman aman" dedi Mumi Anne "Sanırım kilere iki fare atladı. Snif hadi onlara biraz süt götür."

Merdivenlerin başındaki çantaya baktı. "Bagajları da var" diye düşündü.

"Buraya da kalmaya gelmişler."

Sonra mini minicik iki yatak daha yapsın diye Mumi Babayı aramaya çıktı.

Patatesler arasına saklanan Hiflan ve Hoflan'ın yalnızca gözleri görünüyordu. Korku içinde olacakları bekliyorlardı.

"Hiç heğilse hemek hişihiyohlah" diye mırıldandı Hiflan.

"Hihi heliyoh" diye fısıldadı Hoflan. "Hahe hibi hessiz hol."

Kilerin kapısı gıcırdadı. Merdivenin başında bir elinde lamba, diğerinde süt kâsesi Snif duruyordu. "Merhaba! Neredesiniz?" dedi.

Hoflan ve Hiflan daha derinlere doğru kaçıp, sı-kıca birbirlerine sarıldılar.

"Süt istiyor musunuz?" dedi Snif sesini biraz daha yükselterek.

"Hizi handıhmaya halışıyoh" diye fısıldadı Hiflan.

"Eğer bütün gün burada bekleyeceğimi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz!" diye öfkeyle bağırdı Snif. "Çok mu cahil yoksa çok mu kötüsünüz bilmiyorum. Siz komik farelerin bir eve kapıdan girildiğinden haberi yok mu?"

Bunu duyan Hiflan gerçekten üzülmüştü.

"Hahe hensin!" dedi.

"Vay vayy! Hem de yabancı fareler!" dedi Snif. "En iyisi ben Mumi Anneyi çağırayım."

Kilerin kapısını kilitleyip mutfığa koştu.

"Eeee ne oldu?" dedi Mumi Anne. "Sütü içtiler mi?"

"Yabancı dil konuşuyorlar" dedi Snif. "Ne dedikleri anlaşılmıyor."

"Nasıl bir konuşma?" diye sordu Mumiş. Hemul'la birlikte mutfakta bezelye ayıklıyordu.

"Hahe hensin dediler" dedi Snif.

Mumi Anne iç çekti.

"İşte şimdi ayvayı yedik" dedi. "Yaş günü pastalarını neli isterler ya da kaç yastıkla yatmaktan hoşlanırlar; nereden anlayacağım ben şimdi?"

"Yakında dillerini öğreniriz" dedi Mumiş. "Kola ya benziyor."

"Sanırım onların ne dediklerini anlayabiliyorum" dedi Hemul düşünceli bir şekilde. "Snif'e, aptal bir fare olduğunu söylemişler ya?"

Sniff kızardı, başını yana eğdi.

"O kadar akıllıysan, git de sen konuş" dedi.

Hemul kalktı. Kilerin kapısını açtı ve aşağı bağırdı, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz" dedi.

Hoflan ve Hiflan patateslerin arasından başlarını uzatıp ona baktılar.

"Hasıl? Hütü heğendiniz hi?" diye devam etti Hemul.

Bunun üzerine Hoflan ve Hiflan kilerin merdivenlerinden çıkıp salona geldiler.

Snif onların kendisinin yarısı kadar olduklarını gördüğünde içi ısındı. "Merhaba" dedi. "Sizi görmek ne güzel."

"Hizi he" dedi Hoflan.

"Hafle hi hapıyohsunuz?" dedi

"Af buyur?" dedi Mumi Anne.

"Onlar aç" dedi Hemul. "Ama Snif'in görüntüsü iştahlarını kaçırıyor."

"İyi o zaman" dedi Snif öfkeyle. "Benim de selamlarımı söyle. Hayatımda onlarınki gibi bayat balık suratlı görmediğimi de ekle. Ben dışarı gidiyorum."

"Snif hiraz höfkeli siz haldırmayın" dedi Hemul (Hemul, dillerini pek iyi konuşamıyor ama yine de anlaşılabiliyordu).

"Boş verin" dedi Mumi Anne. "Gelin de kahve içelim." Hiflan ve Hoflan'ı verandaya davet etti. Hemul da yeni görevi tercümanlıktan gurur duyarak onları izledi.

İşte Hoflan'la Hiflan Mumi ailesine böyle katıldı. Pek göze batmıyor, hep el ele tutuşup dolaşıyorlardı. Nereye giderlerse çantalarını birlikte taşıyorlardı. Geldiklerinden çok kısa bir süre sonra, bir gün tuhaf bir endişeye kapıldılar, merdivenleri telaşla inip çıkıyor, halının altına saklanıyorlardı.

"Heler holuyor?" diye sordu Hemul.

"Hahko heliyoh" diye fısıldadı Hiflan.

"Hahko? Ho ha him?" dedi Hemul. Kendisi de biraz korkmuştu.

Hoflan, kaşlarını çattı, dişlerini çıkardı ve mümkün olduğu kadar şişindi.

"Hohkunc hayim" dedi Hiflan. "Hapılahı hilitlemeliyiz."

Hemul hemen Mumi Anneye koştu: "Korkunc zalim bir Garko buraya geliyormuş. Gece bütün kapıları kilitlemeliyiz."

"Ama bizde yalnızca kilerin kapısının kilidi var" dedi Mumi anne endişeyle.

"Şu yabancılar da hep böyle pimpirikli olur."

Mumi Anne konuyu konuşmak üzere Mumi Babaya gitti.

"Silahlanalım, mobilyaları kapının arkasına çekelim" dedi Mumi Baba. "Bu Garko, çok tehlikeli olabilir."

"Salona çalar saatle bir alarm teşkilatı kuracağım. Hoflan ve Hiflan benim yatağımın altında yatabilirler."

Ama çoktan bir komedinin çekmesine girmiş olan Hoflan ve Hiflan, oradan çıkmayı reddettiler.

Mumi Baba başını iyi yana salladı, odunluğa tüfeğini almaya gitti.

Dışarıda ağustos karanlığı çökmüştü. Bahçede kadife siyahı gölgeler vardı. Ormanda korkunc bir rüzgâr uğulduyordu. Ateşböcekleri lambalarını yakmışlardı.

Mumi Baba odunluğa tüfeğini almaya giderken korku doluydu. Ya şu Garko bir çalı arkasına saklanmıştıysa? Onun nasıl görüldüğünü bile bilmiyorlardı. En önemlisi de ne kadar büyük olduğunu. Mumi Baba döndüğünde kanepeyi kapının arkasına çekti ve:

“Bütün gece ışıklar yanacak” dedi. “Herkes tetikte olacak. Bu gece Mumrik de içeride yatacak.”

Çok heyecanlıydı. Mumi Baba komedini tıkladı: “Korkmayın sizi koruyacağız” dedi.

Ama çekmecedен hiç ses çıkmadı. Bunun üzerine baba Hoflan ve Hiflan’ın çoktan kaçırılmış olduğu korkusuyla çekmeceyi açıp baktı. Hoflan ve Hiflan çantaları yanlarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

“En iyisi gidip biz de yatalım” dedi Mumi Baba. “Ama hepinizin yanında kendinizi savunacak bir şey olsun.”

Korku ve endişeyle odalarına çekildiler. Mumi yavaş yavaş sessizliğe gömüldü. Salondaki gaz lambasının dışında bütün ışıklar söndü.

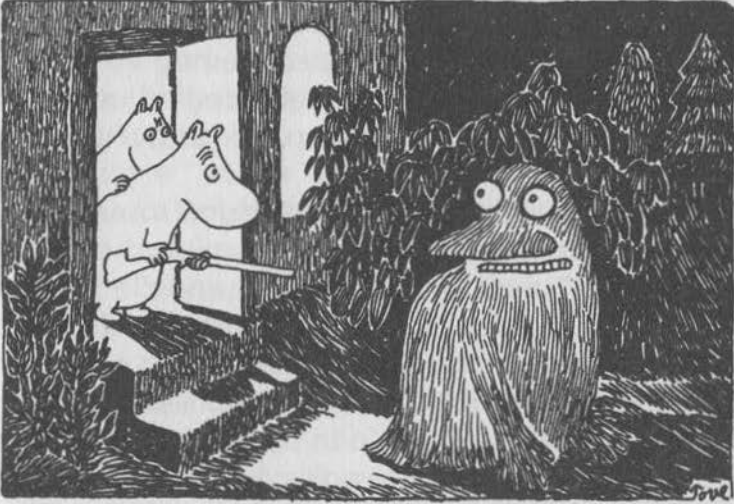
Saat on iki oldu, sonra biri vurdu. İkiyi biraz geç, Misk Faresi uyandı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Uykulu gözlerle kapıya doğru yürüdü. Kapının arkasına dayanmış kanepenin önünde şaşkınlıkla durdu. Çok ağırdı ama mutlaka dışarı çıkması gerektiğinden bütün gücünü kullanarak bir kenara çekti. Çeker çekmez de Mumi Babanın kurduğu alarm sistemi devreye girdi, saat bangır bangır çalmaya başladı.

Kaşla göz arasında bütün ev çıgıllar, tüfek sesi ve koşuşturmayla doldu. Elllerinde baltalar, makas-

lar, taşlar, kürekler, bıçaklarla salona koşanlar gözlerini Misk Faresi'ne diktiler.

"Garko nerede?" diye bağırdı Mumiş.

"Ne Garkosu?" dedi Misk Faresi. "Çişim geldi dışarı çıkıyorum. Bu evde bir de Garko mu var."

"Hadi çık" dedi Snork. "Ama bu son olsun." Kapıyı ardına kadar açtı.

İşte o zaman... Garko'yu gördüler. Merdivenin altında hareketsiz duruyor, yuvarlak ifadesiz gözleriyle onlara bakıyordu.

Öyle aman aman bir şey değildi. Üstelik tehlikeli bir hali de yoktu. Yalnız korkunç kötü olabileceği hissediliyordu, orada sonsuza kadar bekleyebileceği de. Bu da yeterince ürkütücüydü.

Hiç kimse ona saldırmayı düşünmedi. O da bir sü-

re daha orada bekledikten sonra kalkıp karanlığa karıştı. Ama kalktığı yer buz tutmuştu.

Snork kapıyı kapattı. Şöyle bir silkindi.

"Zavallı Hoflan'la Hiflan" dedi Hemul. "Bakın bakalım uyanmışlar mı?"

Uyanmışlardı.

"Hitti hi?" diye sordu Hiflan.

"Hiz huyumanıza hakın" dedi Hemul.

Hoflan iç çekti, "Heşekkühleh" dedi. Çantalarını çekmecenin en köşesine taşıyıp, tekrar uykuya daldılar.

"Artık uyuyabilir miyiz?" dedi Mumi Anne balta-yı elinden bırakırken.

"Sen uyu" dedi Mumiş. "Biz Mumrik'le birlikte güneş doğana kadar nöbet tutacağız. Her ihtimale karşı sen çantanı yastığının altına koy."

Mumrik'le Mumiş salonda oturup sabaha kadar iskambil oynadılar. Garko'dan ses seda yoktu.

Ertesi sabah Hemul, endişeyle mutfağa girdi. "Hoflan ve Hiflan'la konuştum" dedi.

"Eee gene ne var?" dedi Mumi Baba.

"Garko çantalarının peşinde.

"Canavara bak!" diye patladı Mumi Anne. "Demek gözünü zavallıcıkların birkaç parça eşyasına dikmiş."

"Evet" dedi. Hemul. "Ama küçük bir sorun var. Anladığım kadarıyla çanta Garko'nun."

"Öyle mi?" dedi Mumi Anne. "Bak işte şimdi işin rengi değişti. Snork'la konuşalım. O bu işlerden iyi anlar."

Snork çok ilgilendi. "Tuhaf bir durum" dedi. "Bir toplantı yapmalıyız. Herkes saat üçte leylakların yanında olsun."

Sıcak ve güzel bir öğle sonrasıydı. Her taraftan güzel kokular yayılıyor, arılar vızıldıyordu. Bahçe son yazın çiçekleriyle rengârenkti.

Misk Fare'nin hamağı iki ağacın arasına gerilmiş, üzerine de bir plaket asılmıştı: "Savcılık Kürsüsü."

Başına bir peruk geçiren Snork, bir sandığın başına oturmuştu.

Bu haliyle "hâkim" olduğu ortaydı.

Hoflan'la Hiflan sanık olduklarını belirtmek için önlerine konulmuş bir sırtığın arkasında kiraz yiyordu.

"Savcı ben olmak istiyorum" dedi Snif (Onların kendisine aptal fare dediklerini unutmamıştı).

"Ben Hiflan'la Hoflan'ın avukatı olmak istiyorum" dedi Hemul.

"Peki, ben?" dedi Snorki. "Ben ne olacağım?"

"Sen halkın sesi olabilirsin" dedi Snork. "Mumi ailesi de şahit olacak."

"Mumrik kâtip olup mahkeme tutanaklarını tutacak. Ama savsaklamadan."

"Garko'nun savunma avukatı niye yok, sorabilir miyim?" dedi Snif.

"Gerek yok. O haklı" dedi Snork.

"Hazır mısınız, başlıyoruz."

Elindeki çekiçi üç kez sandığa vurdu.

"Hen Hih hey hanladın hı?" diye sordu Hoflan.

"hih hıdım hile hihşey hanlamadım" diyen Hif-

lan ağzındaki kiraz çekirdeğini hâkimin suratına üfledi.

"Kendinizi size izin verdiğimde ifade edeceksiniz" dedi Snork. "Evet ya da hayır, başka bir şey yok. İmdi söyleyin bakalım; söz konusu çanta, sizin mi?"

"Hevet" dedi Hoflan.

"Hayih" dedi Hiflan.

"Sanıkların çelişkili ifadeler verdikleri kayda geçsin" dedi Snif.

Snork sandığa vurdu. "Sessizlik!" diye bağırdı. "Son kez soruyorum. Valiz kimin?"

"Hizih" dedi Hiflan.

"Kendilerinin olduğunu söylüyorlar" diye çevirdi Hemul. "Oysa bu sabah tam tersini söylemişlerdi."

"Evet, o zaman bu çantayı Garko'ya veremeyiz" dedi Snork.

Hoflan ayak parmakları üzerinde dikilerek He-

mul'un kulağına bir şey söyledi.

"Hoflan diyor ki çanta onlarınmış da içindekiler Garko'nunmuş."

"Hah!" dedi Snif. "Buna inanırım. Sorun çözülmüştür. Garko valizin içindekileri, şu bayat balık suratlılar da çantayı alacaklar."

"Hiç de çözülmemiştir!" diye bağırdı Hemul. "Sorun çantanın içindekilere kimin sahip olduğu değil, onları kimin hak ettiği? Garko'yu hepiniz gördünüz. Çantanın içindekileri hak edecek birine benziyor mu?"

"Hakkında söylenenler doğruymuş" dedi Snif şaşkınlıkla. "Sen gerçekten de kurnazsın. Ama hiç kimse ondan hoşlanmadığı için Garko'nun ne kadar yalnız olduğunu, bu nedenle hiç kimseden hoşlanmadığını düşünsene. Belki de o çantanın içindekiler onun bu hayatta sahip olduğu tek şey. Şimdi bunları da mı elinden alacaksınız. Hayata yapayalnız atılmış birinin elinden" diye devam etti Snif. Sesi titriyordu: "Sahip olduğu şeyler Hoflan ve Hiflan tarafından dolandırılarak alınmış..." Burnunu çekti, devam edemedi.

Snork sandığa vurdu.

"Garko'nun savunma yapmasına gerek yok. Ayrıca senin çıkış noktan çok duygusal, Hemul'un ki de. Sahitler gelsin. Evet, sizi dinliyorum."

"Biz Hoflan'la Hiflan'ı çok sevdik" dedi Mumi ailesi. "Garko'dan da daha görür görmez gıcık kaptık. Çantanın içindekileri alacak olması çok yazık."

"Hak haktır" dedi Snork, ciddiyetle. "Adil olmalı.

Görüldüğü kadarıyla Hoflan'la Hiflan doğruyla yanlış ayırt edemiyor. Sanki doğaları böyle. Yapacak hiçbir şey yok. Savcı bey siz ne diyorsunuz?" Savcı Misk Faresi cevap vermedi. Hamağında uykuya dalmıştı.

"Evet" dedi Snork. "Söylenecek başka bir şey varsa, yüce mahkeme başkanımız dinlemek ister?"

"Özür dilerim" dedi halkın sesi. "Ama çantanın içinde neler olduğunu bilmemiz gerekmiyor mu?"

Hoflan, Hemul'un kulağına bir şey söyledi ve Hemul başını salladı.

"Bu bir sır" dedi. "Yalnızca müvekkillerim şunu açıklayabiliyorlar ki bu çantanın içinde onlara göre güzel, Garko'ya göreyse pahalı bir şey varmış."

Snork birkaç kez başını salladı. Alnını kırıştırdı. "Zor bir dava" dedi:

"Hoflan'la Hiflan, kendilerini çok iyi ifade ettiler ama yalnızca senin kulağına."

"Düşünmeliyim. Şimdi susun" Leylak ağaçlarının arasına tam bir sessizlik çöktü. Arıların vızıldadığı bahçe, güneş ışığının altında yanıyordu.

Birden çimenleri soğuk bir rüzgâr yaladı. Güneş bulutların arasına girdi. Bahçe gri bir renge büründü.

"Ne oluyor" dedi Mumrik. Kalemmini kaldırarak.

"O geldi" diye fısıldadı Snorki.

Garko buz tutmuş çayırların üzerine oturarak gözlerini mahkeme başkanına dikti. Sonra bakışlarını Hoflan ve Hiflan'a cevirdi. Hırlayarak onlara doğru yaklaşmaya başladı.

"Himdat!" diye bağırdı Hoflan. "Huhtayın hizi."

"Dur Garko" dedi Snork. "Sana söyleyeceklerim var."

Garko durdu.

"Valizin içindekileri Hoflan'la Hiflan'a satmayı düşünür müsün? Fiyatı nedir?" dedi Snork

"Çok yüksek" dedi Garko buz gibi bir sesle.

"Hatifnatların adasından aldığım altın dağı yeter mi?"

Garko başını salladı.

"Burası ne kadar da soğuk" dedi Mumi Anne." Ben bir şal almaya gidiyorum.

Garko'nun geçerken ayaklarını basarak buza çevirdiği bahçeden koşarak verandaya çıktı.

Orada aklına bir fikir geldi. Büyücünün Şapkası'nı aldı. Garko bu şapkaya hayran kalacaktı. Geriye döndüğünde şapkayı çimenlerin üzerine koydu:

"Mumi Vadisi'ndeki en pahalı şey bu" dedi. "Garko bu şapkanın marifetlerini biliyor mu? Üzerlerine binip gezebildiğiniz harika bulutlar yapıyor, sade suyu meyve suyuna dönüştürüyor, otlardan meyve ağaçları yapıyor. Bu dünyada böylesi marifetleri olan başka şapka yok!"

"İspat et de görelim!" dedi Garko, alaycı bir ifadeyle.

Mumi Anne şapkanın içine birkaç tane kiraz attı. Herkes susup beklemeye başladı.

"Umarım ortaya tuhaf bir şey çıkmaz" dedi Mumi Hemul'a.

Sanslıydılar. Garko şapkanın içine baktı, bir avuç kırmızı yakut gördü.

"Gördün mü?" dedi Mumi Anne neşeyle. "Bir de şapkanın içine balkabağı koyduğunu düşün!"

Garko önce şapkaya, sonra Hoflan ve Hiflan'a, sonra tekrar şapkaya baktı.

Neyi seçeceğine bir türlü karar veremiyordu.

En sonunda şapkayı aldı, tek bir söz etmeden, gri soğuk bir gölge gibi bahçeden çıkıp gitti. Bir daha onu da, Büyücünün Şapkası'nı da Mumi Vadisi'nde gören olmadı.

Garko bahçeyi terk eder etmez, renkler tekrar eski sıcaklığına kavuştu. Yazın kokularıyla birlikte arıların vızıltıları da geri döndü.

"Nihayet şu şapkadan kurtulabildik" dedi Mumi Anne. "Bir kez olsun, hayırlı bir işe yaradı."

"Ama bulutlarımız çok güzeldi" dedi Snif.

"Ormanda Tarzancılık oynamak da" dedi Mumiş.

"Höyle holması hok hiyi holdu" dedi Hiflan.

"Hahika!" dedi Hoflan.

Sonra mahkeme süresince savcının yanında duran çantayı aldılar. Birer tarafından tutarak Mumi evine girdiler.

"Ne dedi bunlar şimdi?" diye sordu Snif.

"Yaklaşık iyi akşamlar gibi bir şey" dedi Hemul.

Son Bölüm

Ağustos sonlarıydı. Geceleri baykuşlar ötüyordu. Sürüler halinde gelen yarasalar bahçenin etrafındaki ağaçları istila etmişti. Orman esintili, deniz çırpıntılıydı. Havada özlem ve hüznün vardı. Ay kocaman, rengi sımsıcaktı. Mumiş en çok yazın son haftalarını severdi. Rüzgârların ve denizin sesi değişir, havaya yeni bir duygu yayılır, ağaçlar bir şey bekler gibi sallanırdı.

Yatağında uyanmış, tavana bakıyordu. Sabah güneşi ne güzel diye düşündü. Sonra döndü, Mumrik'in yatağının boş olduğunu gördü.

Aynı anda, pencerenin altından gizli sinyallerini duydu: bir uzun ısıklık ve iki kısa ısıklık. Bu, "Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?" demekti.

Yatağından kalktı, pencereden dışarı baktı. Bah-

çe gölgeli, serindi. Mumrik pencerenin altındaydı.

"Hey hoo" diye diğerlerini uyandırmamak için alçak sesle bağırdı Mumiş.

Sonrada ip merdivenden aşağıya indi.

"Merhaba" dedi.

"Merhaba" dedi Mumrik.

Nehrin kenarına indiler. Köprünün korkuluklarına oturup, ayaklarını suya sarkıttılar.

"İlkbaharda da tam böyle oturmuştuk" dedi Mumiş. "Kış uykusundan uyandığımız ilk gün. Bizim dışımızda herkes uyuyordu."

Mumrik başını salladı. Sazdan kayıklar yapıp, nehre atıyordu.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Mumiş.

"Benim olmadığım yerlere" dedi Mumrik.

Bir kayık diğerinin peşinden gidiyor, nehrin dirsek yaptığı yerde gözden kayboluyordu.

"Tarçın, balina dişi ve zümrüt yüklüler" dedi Mumiş.

Mumrik başını salladı.

"Yolculuklardan bahsediyordun. Gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Evet" dedi Mumrik. "Aklımda bir yer var. Ama yalnız gideceğim."

Mumiş ona uzun süre baktı. "Yani gitmeyi düşünüyorsun" dedi sonunda.

Mumrik başını salladı. Bir süre daha bacaklarını sallayarak sessizce oturdular. Nehir durmadan akıyor akıyordu. Mumrik'in hasretini çektiği yalnız başına gideceği yerlere doğru.

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi Mumiş.

"Hemen" dedi Mumrik. Yaptığı bütün kayıkları suya attı. Köprünün korkuluğundan indi, başını kaldırıp sabahı kokladı. Yola çıkmak için güzel bir gündü. Dağların arasından kıvrılarak kaybolan yollara baktı. Sabah güneşinin, doruklarını kırmızıya boyadığı dağların ardında yeni bir vadi, sonra yeni bir dağ vardı...

Mumrik çadırını toplarken, Mumiş hüzünlü gözlerle onu izledi.

"Gittiğin yerde uzun süre mi kalacaksın?" diye sordu.

"Hayır" dedi Mumrik. "Baharın ilk günü dönüp pencerenin altında ılık çalacağım. Bir yıl dediğin ne ki, çabuk geçer."

"Yaa" dedi Mumiş. "Güle güle."

Köprünün başında durarak gittikçe uzaklaşan Mumrik'i seyretti. Huş ve elma ağaçlarının arasında kaybolana kadar baktı ardından. Sonra mızıkasının sesini duydu. "Bütün küçük hayvanlar kuyruklarına fiyonk bağlarlar" şarkısını çalıyordu.

"O mutlu" diye düşündü Mumiş.

Gittikçe zayıflayan müzik duyulmaz olduğunda çiy düşmüş bahçeden geçerek eve döndü.

Hoflan'la Hiflan merdivenlerin başında oturmuş sabahı seyrediyorlardı.

"Hehhaba" dedi Hoflan.

"Haya da heyhaba" dedi onların dilini öğrenmiş olan Mumiş. Biraz zor konuşsa da bu onun öğrendiği ilk yabancı dildi.

"Hen hağladın hı?" diye sordu Hiflan.

"Mumrik hitti" dedi Mumis.

"Hoo...hok hüzüldüm" dedi Hoflan. "Hoflan'ın hurnunu höpehsen, hu heni heşelendihih hi?"

Mumiş Hoflan'ın burnunu öptü ama neşesi yeri-ne gelmedi. Hoflan ve Hiflan kafa kafaya verip uzun süre fısıldaştılar.

Arkasından Hiflan ciddi bir ifadeyle, "Hana hi-çinde he holduğunu höstehmeye hahah hehdik" dedi.

"Hantanın hiçindekini hi?" diye sordu Mumiş.

Hoflan ve Hiflan hararetle başlarını salladılar.

"Hel Hel" dediler. Çitlerin altından geçtiler.

Mumiş onları izledi. Sık bir çalılığın içinde, Hoflan ve Hiflan'ın beyaz taşlar, deniz kabukları ve kuş-tüyleriyle süsledikleri gizli sığınakları vardı. Alaca-karanlık bir yerd. Çitlerin önünden geçen birinin burayı fark etmesi imkânsızdı. Hasır bir kilimin üze-rinde Hoflan'la Hiflan'ın çantaları duruyordu.

"Bu Snorki'nin hilimi" dedi Mumiş. "Dün hütün hün hunu aradı."

"Höyle hi?" dedi Hiflan. "Hemek hi hizim huldu-ğumuzu hilmiyoh!"

"Hımm" dedi Mumiş. "Hantanızda ne holduğu-nu hana hösterecek misiniz?"

Hiflan ve Hoflan çantanın iki yanına geçti, say-maya başladılar "Hiiih, hikii, HÜÇÇ!" Çantayı açtılar.

"Olamaz!" dedi Mumiş.

Bütün sığınak yumuşak kırmızı bir ışıkla doldu. Mumiş'in önünde bir panter başından daha büyük

bir yakut vardı. Batan güneş gibi yanıyordu. Canlı bir ateş gibiydi. ılıtılı bir su gibi.

"Heğendin hi?" diye sordu Hoflan.

"Evet" dedi Mumiş kısık bir sesle.

"Hahtık hağlamayacaksın heğil hi?" dedi Hiflan.

Mumiş başını salladı.

Hoflan'la Hiflan memnundu. Üçü birlikte oturup, hayranlıkla yakuta baktılar.

Yakut deniz gibi değişiyordu. Bazen güneş batar-ken dağların karlı tepelerinde olduğu gibi kırmızı- nın her tonuna bürünüyordu. Arkasından içinde koyu kırmızı alevler parlıyordu. Bazen de üzerinde

küçük kıvılcımlar çakan siyah bir laleye benziyordu.

"Ahh" dedi Mumiş. "Keşke bunu Mumrikde görseydi."

Orada uzun süre durdu. Zaman gittikçe yavaşlıyor. Düşünceleri gittikçe daha büyüyordu.

En sonunda, "Hok hüzel" dedi. Başka hirgün he-lip yine hakabilir hiyim?

Hoflan'la Hiflan cevap vermediler.

Mumiş'i tekrar çitlerin altından geçirdiler. Güneşe çıktıklarında gözleri gün ışığına alışsın diye bir süre çimenlerin üzerinde oturdular.

"İşe bak" diye düşündü Mumiş. "Eğer bu Büyücü'nün Ay'da aradığı yakut değilse, ne olayım. Meğersem şu küçük Hoflan'la Hiflan'ın çantasındaymış!"

Mumiş derin düşüncelere dalmıştı. Bahçeden gelip yanı başına oturan Snorki'yi fark etmedi. Bir süre onu seyreden Snorki, sonunda kuyruğuna dokundu.

"Aa sen misin?" dedi Mumiş irkilerek. Snorki gülümsedi. "Yeni saç modelimi gördün mü?" diye sordu başını eğerek.

"Eh, iyi olmuş" dedi Mumiş.

"Senin aklın başka yerde. Nerede?"

"Nasıl anlatsam?" dedi Mumiş. "Yüreğim parçalanıyor. Mumrik gitti."

"Ciddi olamazsın" dedi Snorki.

"Bir tek benimle vedalaştı. Diğerlerini uyandırmadı."

Çayırların üzerinde öylece oturdular. Bir süre son-

ra, Snif'le Snork dışarı çıktılar.

"Biliyor musunuz?" diye bağırdı Snorki. "Mumrik güneye gitti."

"Bensiz mi?" dedi Snif.

"Bazen yalnız kalmak istersin" dedi Mumiş. "Henüz bunları anlamayacak kadar küçüksün. Ötekiler nerede?"

"Hemul mantar toplamaya gitti" dedi Snork. "Misk Faresi de hamağını içeri taşıyor, artık geceleri soğuk oluyormuş, annenin de bugün pek tadı yok."

"Üzgün mü? Öfkeli mi?" diye sordu Mumiş.

"Sanırım üzgün" dedi Snork.

"O zaman hemen içeri girmeliyim" dedi ve ayağa kalktı. "Demek ki önemli bir sorun var."

Salondaki kanepede oturan Mumi Anne çok mutsuz görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Mumiş.

"Çok korkunç bir şey oldu" dedi annesi. "Çantam kayboldu! Her yeri aradım ama yok! Onsuz nasıl yaşarım!"

"Sevgili anne" dedi Mumiş. "Sen üzülme biz onu buluruz."

Müthiş bir arama faaliyeti başladı. Bir tek Misk Faresi bu faaliyete katılmadı. "Her şey gereksiz" dedi. "En gereksiz şeylerin başında da çanta gelir. Hem bir düşünsenize Mumi Annenin çantası var mı yok mu demeden zaman geçip gider."

"İyi de" dedi Mumi Baba. "Mumiş'in çantasız annesi bana çok tuhaf geliyor. Onu daha önce hiç çan-

tasız görmedim."

"İçinde çok şey var mıydı?" dedi Snork.

"Yok" dedi Mumi Anne. "Yalnızca acil durum eşyası. Kuru çoraplar, şekerlemeler, çelik tel, mide ilacı, bunun gibi şeyler."

"Eğer bulursak bize ne ödül vereceksin?" dedi Snif.

"Ne isterseniz?" dedi Mumi Anne. "Size büyük bir ziyafet vereceğim, akşamları tatlılar yiyeceksiniz. Yıkanmayacak ve erken de yatmayacaksınız."

Bunun üzerine arama faaliyeti iki kat hızlandı. Bütün ev arandı. Halıların ve yatakların altına, ocakların içine, kilere ve tavan arasına bakıldı. Bahçe, odunluk ve nehrin kenarına da bakıldı. Çanta yoktu.

"Onunla ağaçlara tırmanmadın ya da yüzmedin değil mi?" dedi Snif.

"Hayır" dedi Mumi Anne. "Nereye gider bu çanta?"

"Gazetelere haber verelim" dedi Snork.

Verdiler de. Gazetelerin baş sayfasında iki önemli haber yayımlandı.

Birincisinde:

MUMRİK MUMİ VADİSİ'Nİ TERK ETTİ başlığıyla, sabahın erken saatlerinde başlayan yolculuk anlatılıyordu.

İkincisinde: Daha büyük harflerle,

MUMİ ANNENİN ÇANTASI KAYBOLDU başlığıyla, arama faaliyetleri anlatılıyordu.

Şimdiye kadar bir ipucuna rastlanmamıştı. Bula-

na ödöl olarak, onuruna verilecek eşi benzeri olmayan bir ziyafet vaat ediliyordu.

Haber yayılır yayılmaz, vadide, ormanda, dağda, denizde hummalı bir faaliyet başladı. Ormandaki bütün canlılar çantayı aramaya koyuldu. Yalnızca çok yaşlılar ve hastalar evlerinde kaldı. Mumi Vadi-si bağırın, çağırın, koşan yaratıklarla doldu.

"Aman amaan" dedi Mumi Anne. "Nelere de yol açtım." Ama ağzı kulaklarındaydı.

"Hunlah he hahıyoh? " diye sordu Hiflan.

"Tabii ki çantamı arıyorlar" dedi Mumi Anne.

"Hu henin hiyah hantanı hı?" dedi Hoflan. "Hu hört hüçük hebi holan, hiçinde hatılabilen hanta hı?"

"Ne dedin?" dedi Mumi Anne. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Hu hört hepli, hiyah" dedi Hoflan.

"Evet, evet" dedi Mumi Anne. "Hadi siz hışarı çıkın da hoynayın, küçük arkadaşlarım. Henim için de hendişelenmeyin."

"He hüşünüyohsun?" dedi Hiflan, dışarı çıktıklarında.

"Honu höyle hüzgün höhmeye hayanamıyohum" dedi Hoflan. "Hama ho hantanın hüçük hözlehinde hoh hüzel huyunuyoh" diye iç çekti.

Hoflan ve Hiflan, henüz kimsenin keşfetmemiş olduğu gizli yerlerine gittiler. Mumi Annenin çantasını gül ağacının altından aldılar.

Hoflan'la Hiflan arkalarından çantayı sürükleyerek bahçeden geçerlerken saat tam tamına 12:00'yi gösteriyordu .Onları gören bir karga, bu haberi he-

men Mumi Vadisi'ne yaydı.

Gazeteler; MUMİ ANNENİN ÇANTASI BULUNDU, diye başlık attılar. Çantayı Hoflan'la Hiflan bulmuştu. Mumi ailesinin evinde etkileyici sahneler yaşandı.

"İnanamıyorum" diye çığlık attı Mumi Anne. "Harika bir şey bu. Nerede buldunuz?"

"Halıllıklahda" dedi Hoflan. "Hiçinde he hüzel huyunuy..."

Tam o anda kapıdan içeri kutlamaya gelenler a-
kın ettiğinden Hoflan sözünü bitiremedi. Mumi
Anne, çantasının Hoflan ve Hiflan'ın yatak odası ol-
duğunu hiçbir zaman öğrenemedi (Belki de en iyisi
de buydu).

Artık herkesin aklında düzenlenecek şölen vardı.
Ay doğmadan her şeyin hazır olması gerekiyordu.

Böylesi harika bir partiye hazırlanmak eğlence-
liydi. Üstelik herkes birbiriyle tanışacaktı. Bu parti-
ye Misk Faresi bile ilgisiz kalamadı.

"Çok masaya ihtiyacınız var" dedi. "Küçük ve bü-
yük. Ayrıca sürprizlerle dolu yerler hazırlamalısınız.
Böylesi büyük bir partide insanlar yeni şeyler gör-
mek ister. Etrafta deliler gibi dolaşacaklardır. Bunu
dikkate almalısınız. İlk başta, sahip olduğunuz en
güzel şeyleri sunmalısınız. Kafalar biraz kıyak ol-
duktan sonra, ne sunarsanız sunun. Gösteriymiş,
sarkıymış gibi şeylerle insanları rahatsız etmeyin. Bı-
rakın istedikleri gibi takılsınlar."

Misk Faresi, bilgelik dolu öğütlerini verdikten
sonra hamağına yattı, "Gereksiz Şeyler" kitabını o-
kumaya başladı.

"Ben ne takacağım?" diye sordu Snorki. "Mavi tüylü broşumu mu? İncili tacımı mı?"

"Mavi tüylü broşunu tak" dedi Mumiş. "Kulaklarına ve ayak bileklerine de mavi tüyler takabilirsin. Mümkünse üç tane de kuyruğuna tak."

"Teşekkürler" dedi Snorki. Hazırlanmak için acele etti.

Kapıda renkli kâğıt fenerler taşıyan kardeşi Snork'la çarpıştı.

"Dikkat etsene" dedi Snork. "Fenerleri yırtacaksın! Kız kardeşler ne işe yarar, bir anlayabilsem." Ardından, fenerleri ağaçlara asmak için bahçeye çıktı.

Bu arada Hemul, havai fişek gösterisi için uygun yerler arıyordu. Ellerinde Mavi Yıldız Yağmuru, Bengal Karı, Gümüş Çeşme türü havai fişekler ve maytaplar vardı.

"Çok heyecanlıyım" dedi Hemul. "Denemek için birini atamaz mıyız?"

"Güneşli havada görülmez ki?" dedi Mumi Baba. "Ama istiyorsan patates kilerinde bir tane maytap patlat."

Mumi Baba; üzüm, badem, nilüfer şurubu, zencefil, hindistancevizi, şeker, limon, birkaç litre böğürtlen likörünü karıştırarak birkaç fıçı kokteyl hazırladı. Tadına baktı, harikaydı.

"Acı olan bir şey var" dedi Snif. "Müzik dinlemeyeceğiz, Mumrik yok ki."

"Biz de müzik kutusunu kurarız" dedi Mumi Baba. "Her şeyin çaresi var. İkinci kadehlerimizi Mumrik'in şerefine kaldırırız."

"İlk kadehleri kimin için kaldıracacağız?" dedi Snif.
"Tabii ki, Hoflan'la Hiflan için."

Hazırlıklar tamamlandı. Vadiden, ormandan, denizden ve dağlardan içkisi ve yemeğini kapalı şölene geldi. Masalara tabak tabak sandviçler, pastalar, börekler ve çeşit çeşit meyveler dağ gibi yığıldı. Mumi Anne tepsiler yetmediğinden gözleme hamurunu küvetin içinde yoğurmuş, Kilerden on bir kocaman kavanoz reçel çıkartmıştı. (Maalesef on ikinci Hemul, maytap patlattığında kırılmıştı, neyse ki yerlere saçılan reçelleri, Hoflan ve Hiflan yalayıp yutmuştu da ziyan olmamıştı).

Hava karardığında fenerler yakıldı. Hemul gongu çaldı. Bu başlıyoruz demektir.

Önce çok ciddi bir hava vardı. Herkes mümkün olduğu kadar güzel giyinmişti. Kendilerini bu elbiselerin içinde biraz rahatsız ve tuhaf hissediyorlardı. Birbirlerini nazik bir şekilde selamlıyor, hiç kimse oturmaya cesaret edemiyordu.

Hoflan ve Hiflan en büyük masanın başköşesinde şeref misafiriydi.

"Hüşünsene" dedi Hoflan, "Hizim hiçbir hamma da huğhaşıyohlah".

"Hevet" dedi Hiflan, "Hanlaşılır hibi heğil."

Mumi Baba küçük bir açılış konuşması yaparak, bu şöleni niçin düzenlediklerini anlattı, Hoflan ve Hiflan'a teşekkür etti.

Daha sonra, kısa kuzey yazı hakkında bir şeyler söyledi. Tam şimdiki gençlerin şanslı olduğunu söyleyip, kendi gençliklerini anlatmaya başlamıştı ki Mu-

mi Anne bir el arabası dolusu gözlemeyi sürerek alkışlar arasında bahçeye girdi. Bu şölenin ağır havasını dağıttı. Gerçek şölen başlamış oldu. Bütün bahçe, hatta bütün vadi aydınlatılmış masalarla doluydu. Ağaçlardan meyveler ve fenerler sarkıyor, her taraf ateşböcekleriyle aydınlanıyordu. Sıra havai fişeklere gelmişti. Önce, Mavi Yıldız Yağmurları gönderildi gökyüzüne. Yükseklerde patlayan havai fişeklerden etrafa saçılan mavi yıldızlar yavaş yavaş vadiye inmeye başladı. Bütün minik böcekler burunlarını bu yıldız yağmuruna çevirdi ve yaşasın dediler.

Daha sonra, Gümüş Çeşme, arkasından da Bengal Karı sardı ağaçların tepelerini.

Mumi Baba kokteyl dolu fıçıyı yuvarlayarak bahçenin ortasına getirdi. Herkes bardağını, kâsesini, matarasını, deniz kabuklarını alarak Mumi Babanın yanına koştu. Bütün vadi Hoflan ve Hiflan şerefine "Hurra! Huraa! Hurraa" sesleriyle cınladı.

"Hize de Huyya!" dediler Hoflan ve Hiflan. Kadehlerini tokuşturdular.

Mumiş bir sandalyenin üzerine çıktı.

"Kadehimi bugün güneye doğru yola çıkan Mumrik için kaldırıyorum. Onun yalnız ama en az bizim kadar mutlu olduğunu biliyorum. Ona iyi çadır yerleri ve dertsiz günler diliyorum."

Bütün vadi bir kez daha kadeh kaldırdı.

Mumiş yerine oturduğunda, "Çok güzel konuştun" dedi Snorki.

"Sey..." dedi Mumiş. Utanmıştı. "Aslında bunu daha önce düşünmeliydim."

Mumi Baba müzik kutusunu bahçeye getirdi ve çalmaya başladı. Bir anda bütün vadi dansa kalktı. Sıradı, hopladı, kanat ırttı.

Ağaçlarda saçlarını savurarak dansa katıldılar. Küçük fareler bile dans pistine fırlamıştı.

"Bu dansı bana lütfeder misin?" dedi Mumiş, Snorki'nin önünde eğilerek.

Başını kaldırdığında ağaçların üzerinden yükselen ayı gördü.

Ağustos ayını. Her zamankinden daha büyüktü. Portakal sarısı ve parlaktı. Mumi Vadisi ılık ve gölgelerle doldu.

"Ay'ın üzerindeki kraterler de görünüyor" dedi Snorki: "Bak!"

Ay çok ıssız göründü Mumiş'in gözüne. "Zavallı Büyücü, o kraterlerin arasında yakut arıyor" dedi.

"Eğer bir teleskopumuz olsa onu görürdük" dedi Snorki.

"Evet" dedi Mumiş. "Neyse, hadi, şimdi dans edelim."

"Hohuldun hu?" dedi Hiflan.

"Hayır" dedi Hoflan. "Halnızca hüşünüyohum. Hize hahşı hok hiyileh. honlahı hevindihmeliyiz."

Kafa kafaya verip fısıldaştılar, başlarını salladılar ve tekrar fısıldaştılar. Sonra gizli yerlerine gittiler. Çantalarını alıp geri döndüler.

Bütün bahçe gül kırmızısı bir ıslıkla aydınlandığında saat on ikiyi geçiyordu. Herkes bunun yeni bir havai fişek gösterisi olduğunu düşünerek dansa ara verdi. Oysa yalnızca Hoflan ve Hiflan, çantalarının ağzını açmışlardı. Kral yakutu hiçbir şeyin parlama-
yacağı kadar güzel parlıyordu. Ateş, fener, hatta Ay bile onun ışığının yanında solgunlaşmıştı. Herkes

nefesini tutarak etrafında toplandı.

"Ne kadar da güzel bir şey" dedi Mumi Anne.

Snif derin bir iç çekti. "Hoflan ve Hiflan ne kadar da şanslılar" dedi.

Gecede kırmızı bir göz gibi parlayan yakutun ışığını Ay'daki Büyücü de gördü. Yorulmuş, bir kraterin kenarına oturmuştu. Siyah panteri de ondan biraz uzakta, yatmış uyuyordu.

Büyücü yeryüzünde gördüğü o kırmızı şeyin ne olduğunu hemen anladı. Bu dünyanın en büyük yakutuydu. Yüzyıllardır aradığı, Kral Yakutu. Eldivenlerini

eline geçirip, pelerinini omzuna bağlarken, gözlerini yeryüzündeki bu ışığa dikti. O zamana kadar toplamış olduğu bütün mücevherlerin yere saçılmasına aldırmadı. Onun aklında yalnızca tek bir şey vardı. Yarım saatten kısa bir zamanda, o ellerinde olacaktı.

Panterin sırtına atladı.

Hırıldayan meteorların arasından geçti. Pelerinine yıldız tozları bulaştı.

Altlarındaki o kırmızı göz gittikçe daha güçlü parlıyordu. Işıktan daha hızlı indi yeryüzüne. Pantterinin başını Mumi Vadisi'ne çevirdi. Vadiye bakan dağın tepesine kondu.

Mumi Vadisi halkı, dilleri tutulmuş Kral Yakutu'na bakıyordu. Şimdiye kadar gördükleri en güzel şeydi.

Mumiş, Mumrik ve Snorki'yle birlikte yaptığı gece yolculuklarını düşünüyordu.

Mumi Annenin kafasında güneş ve rüzgârda sallanan deniz zambakları vardı.

Herkesin aklı uzaklarda bir yerdeydi. Bunun için kırmızı gözlü beyaz bir fare ormandan fırlayıp yakuta doğru koşarken, yerlerinden fırladılar. Arkasından simsiyah bir kedi çıkıp çimlere uzandı.

Bildikleri kadarıyla Mumi Vadisi'nde ne böyle beyaz bir fare ne böyle siyah bir kedi vardı.

"Pisi pisi" dedi Hemul. Kedi, gözlerini kapadı. Cevap vermeye tenezzül bile etmedi. "İyi akşamlar kuzen" dedi orman faresi.

Kırmızı gözleriyle ona bakan beyaz fare de tıpkı kedi gibi cevap vermedi.

Mumi Baba yeni gelen bu iki misafire iki maşra-

payla kokteyl uzattı. Ama oralı bile olmadılar.

Bütün bir vadiyi tuhaf bir duygu kapladı. Herkes birbiriyle fısıldaşmaya başladı. Endişelenen Hoflan ve Hiflan, yakutlarını alıp çantalarına koydular. Tam bahçeden ayrılacaklardı ki arka ayakları üzerine kalkan beyaz fare büyümeye başladı.

Neredeyse Mumilerin evi kadar büyüdü. Beyaz eldivenleri, kırmızı gözleriyle Büyücü'ydü bu. Sonra çimenlere oturdu gözlerini Hoflan'la Hiflan'a dikti.

"Hihkin hohuk, hek hit huhadan!" dedi Hiflan.

"Kral Yakutu'nu nereden buldunuz?" diye sordu Büyücü.

"Henı hilgilendihmez" dedi Hoflan.

Herkes Hoflan'la Hiflan'ın cesaretine şaşırdı.

"Üç yüz yıldır bu yakutun peşindeyim" dedi Büyücü. "Bu dünyada başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum onu."

"Hiz de" dedi Hiflan.

"Onların Kral Yakutu'nu alamazsın!" dedi Mumiş. "Onu Garko'dan satın aldılar." Tabii Büyücünün Şapkası'na karşılık satın aldıklarını söylemedi (Yeri gelmişken, Büyücü yeni bir şapka almıştı).

"Bana çiğneyecek bir şeyler verin" dedi Büyücü. "Kan şekerim düştü."

Mumi Anne hemen bir tabak gözleme ve reçel verdi Büyücü'ye.

Büyücü gözlemelerini yerken, diğerleri ona biraz daha yaklaşmaya cesaret ettiler.

Gözleme ve reçel yiyen biri, o kadar da tehlikeli olamazdı. Onunla konuşabilirlerdi. "Hezzetli hi?"

diye sordu Hoflan.

"Evet, teşekkürler" dedi Büyücü. "Seksen beş yıldır gözleme yemiyorum."

Herkes ona acıdı ve biraz daha yaklaştı.

Büyücü gözlemelerini yiyip, bıyıklarını sildikten sonra, "Kral Yakutu'nu sizden alamam" dedi. "Ya bana satacaksınız ya da bir şeyle değişeceğiz. İki elmas dağı ve bir vadi dolusu zümrüte ne dersiniz?"

"Holmaz" dedi Hoflan'la Hiflan. "Siz şimdi bunu bana hediye de etmezsiniz" dedi Büyücü.

"Holmaaz!" dedi Hoflan'la Hiflan.

Büyücü iç çekti, bir süre düşündü. Çok üzölmüştü.

Sonunda "İyi, şölen devam etsin. Hadi bir şeyler dileyin de yerine getireyim de benim de bir katkıml olsun. Önce Mumi ailesi."

Mumi Anne biraz tereddüt etti.

"Yani ille de elle tutulur gözle görölür bir şeyler mi dilemeliyiz?" diye sordu. "Ya da mesela düşünceler. Sayın bayım ne demek istediğimi anladılar mı?"

"Elbette" dedi Büyücü. "Eşya dileklerini yerine getirmek daha kolay ama duygusal dilekler de olabilir."

"O zaman Mumiş'in, Mumrik için daha fazla üzölmemesini diliyorum" dedi Mumi Anne.

"Bunu gizleyebildiğimi sanıyordum" dedi Mumiş. Burnuna kadar kızardı.

Büyücü pelerinini şöyle bir salladı. Sallar sallamaz da Mumiş'in kalbindeki sıkıntı yok oldu. Hasreti umuda döndü.

"Benim de bir dileğim var" diye bağırdı Mumiş.

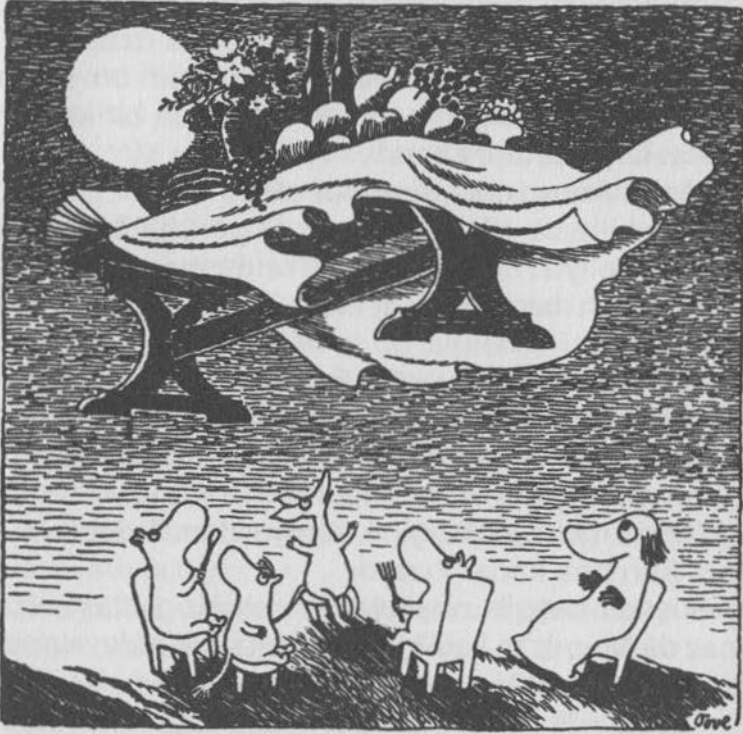

"Lütfen, Büyücü. Şu şölen masasını her neredeyse Mumrik'in olduğu yere taşıyabilir misin?"

Göz açıp kapayana kadar masa havalandı. Üzerindeki gözlemeler, çiçekler, meyveler, kokteyller ve Misk Faresi'nin bir köşesinde unuttuğu kitabıyla birlikte ağaçlar üzerinden güneşe yöneldi.

"Aman" dedi Misk Faresi. "Kitabımı! Kitabımı hemen geri getirmeni diliyorum."

"Artık onu geri getiremem" dedi Büyücü. "Al sana yeni bir kitap."

"Bütün Faydalı Şeyler" yazıyordu kitabın üzerinde.

"Bu ne!" dedi Misk Faresi. "Benim kitabım Bütün Gereksiz Şeyler üzerineydi."

Büyücü yalnızca güldü.

"Şimdi sıra bende" dedi Mumi Baba. "Ama karar vermek o kadar zor ki. Bir sürü şey düşündüm ama hiçbirini cazip gelmedi. Limonluk... Kendim yapabiliyim. Gemi de... Üstelik bir tane de var."

"İlle de bir şey dilemen gerekmiyor" dedi Snif. "Ben senin yerine de dileyebilirim."

"Yoaa" dedi Mumi Baba. "Biraz kararsızım..."

"Ee! Hadi artık acele et!" dedi Mumi Anne.

"Anılarını yazdığın kâğıtlar için dosya dile."

"Bak bu iyi fikir" dedi Mumi Baba.

Büyücü hemen, Mumi Babanın fikrini değiştirmesine fırsat vermeden, önüne altın ve gümüş işlemeli kırmızı iki dosya koydu.

"Sıra bende" diye bağırdı Snif. "Bir tekne istiyorum. Mor yelkenli bir tekne. Direği ve iskarmozları zümrüt işlemeli."

"Pek küçük bir istek sayılmaz" dedi Büyücü sıcak bir gülümsemeyle. Pelerini kaldırıp şöyle bir döndü.

Herkes nefesini tutup bekledi ama ortada tekne filan yoktu.

"Olmadı mı?" dedi Snif, hayal kırıklığıyla.

"Tabii ki oldu" dedi Büyücü. "Takdir edersin ki onu iskeleye bağladım. Yarın gidip görürsün."

"Iskarmozları da zümrüt işlemeli değil mi?" diye sordu Snif.

"Kesinlikle. Dört tane yaptım. Bir de yedek."

"Evet sıradaki."

"Şey" dedi Hemul. "Durum şu ki hâlâ Snork'tan ödünç aldığım botanik küreğini kullanıyorum. Sanırım yeni bir küreğe ihtiyacım var."

Büyücü ona yeni bir kürek verdiğinde, diz kırarak, teşekkür etti.

"Büyü yapmaktan yorulmuyor musunuz?" diye sordu Snorki.

"Yok, bu tür küçük şeyler yormaz beni."

"Küçük Hanımefendi, ne isterler bakayım" dedi Büyücü.

"Bir parça zor sanırım. Kulağınıza söyleyebilir miyim?" Büyücü şaşırmıştı. "Küçük Hanımefendi bunu istediğinden emin mi?" diye sordu. "Evet, kesinlikle" dedi Snorki. "İyi o zaman" dedi Büyücü. Arkasından etrafta büyük bir şaşkınlık nidası yükseldi.

"Ne yaptın sen?" dedi Mumiş.

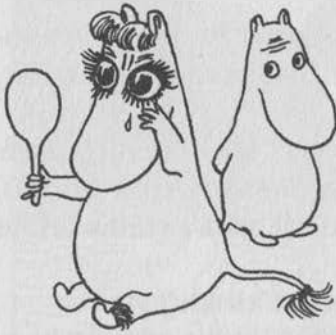
"Tahta kraliçenin gözlelerinden istedim dedi Snorki. Sen güzel olduklarını söylemiştin ya!"

"Tamam da..." dedi Mumiş mutsuz bir ifadeyle.

"Güzel olduğunu düşünmüyor musun?" diyen

Snorki ağlamaya başladı.

"Dur, dur" dedi Büyücü. "Eğer hoşlanmadıysan, kardeşin gözlerini eski haline getirmemi dileyebilir."

" Ama ben başka bir şey dileyecektim" diye itiraz etti Snork. "Onun böyle aptal bir dilekte bulunmasını ben söylemedim ki!"

"Peki, sen ne düşünmüştün?" diye sordu Büyücü.

"Bir hesap makinesi" dedi Snork. "Adil olanla olmayanı, iyi ve kötüyü hesaplayan bir makine."

"Bu çok zor" dedi Büyücü, başını iki yana sallayarak: "Bunu yapamam."

"İyi o zaman, yalnızca yazan bir alet olsun dedi" Snork. "Üstelik kız kardeşimin yeni gözleri o kadar da fena değil."

"Sanki eski hali daha iyiydi" dedi Büyücü.

"Lütfen diye yalvardı" aynaya bakan Snorki. "Eski küçük gözlerimi vermesini dile. Böyle çok korkunç oldum."

"Tamam dedi" Snork soylu bir ifadeyle. "Ailemiz adına yapacağım bunu. Ama umarım bundan bir ders çıkarırsın."

Snorki aynaya bir daha baktıktan sonra bir sevinç çılgılığı attı. Eski küçük gözleri geri gelmişti. Yalnız yanlardan biraz çekilmiş gibiydi. Kardeşini kucakladı yanaklarını öptü.

"Harikası" dedi.

"İlkbaharda sana yazan bir makine hediye edeceğim."

"Pöh" dedi Snork utanmıştı. "Başkaları bakarken beni öpme diyorum sana" diye fısıldadı. Arkasından da omuzlarını dikleştirip yüksek sesle. "Ee, kız kardeşimi bu gözlerle bırakmaya dayanamazdım. Hepsi bu" dedi.

"Geriye Hoflan'la Hiflan kaldı" dedi büyücü. "Siz birbirinizden hiç ayrılmadığınız için ortak bir dilek dileyebilirsiniz."

"Heki hen hihşey hilemeyecek hisin?" diye sordu Hoflan.

"Yapamam" dedi Büyücü kederli bir sesle. "Ben yalnızca başkalarının dileklerini yerine getirebilirim".

Hoflan'la Hiflan kafa kafaya verip uzun süre fısıldaşılar.

Hiflan sonunda: "Hen hiyi hih hüyükü holdüğundan, henin hiçin hih hey hileyeceğiz. Hizimki hadah hüyük hüzel hih hakut hiliyohuz."

Hiç kimse Büyücü'nün gülümseyebileceğini düşünemezdi. Bütün yüzü ferah bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Çizmelerinden, kulaklarından, şapkasından, eldivenlerinden, sakalından sevinci okunabiliyordu. Tek bir söz etmeden pelerinini çimenlerin üzerine serdi. Kaldırdığında bütün bahçe gül kırmızısı bir renkle ısıdı. Çimenlerin üzerinde Kral Yakutu'nun ikizi Kraliçe Yakutu vardı.

"Hahtık hep heşeli holabilihsin" dedi Hoflan

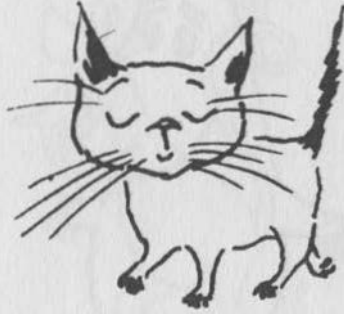
"Neşeli de ne demek!" diye sevinçle bağırdı Büyücü. "Neşenin kendisi olacağım!" Pelerinini havaya kaldırdı. "Vadinin bütün fareleri, bütün böcekleri, bütün kuşları, sürüngenleri, bütün bitkileri ne dilemek istiyorlarsa dilesinler" dedi. "Güneş doğana kadar bütün dilekleri yerine getireceğim ama güneş doğduğunda eve gitmek zorundayım."

Şimdi gerçek şölen başlamıştı. Büyücü'nün önün-

de uzun bir kuyruk oluştu. Herkesin bir dileği vardı. Büyücü'nün keyfi yerindeydi. En aptal dilekleri bile yerine getirebilirdi. Dans yeniden başladı. El arabası ile yeni gözlemeler getirildi. Hemul havai fişek gösterisine yeniden başladı. Mumi Baba harika dosyalarının içine yerleştirdiği anı defterinden yüksek sesle çocukluk anılarını okudu. Mumi Vadisi böyle bir şölen hiç görmemişti.

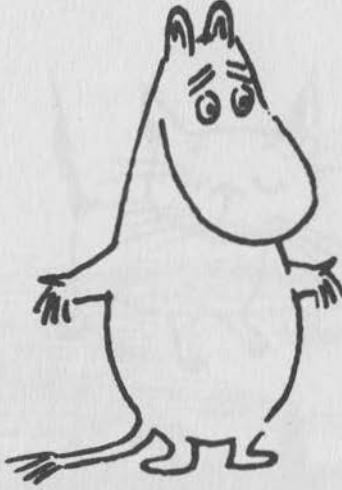
Yenilip içildikten, konuşulup dans edildikten sonra herkes evine döndü ve güneş doğmadan herkes uykuya yattı.

Bu kitapta bana yavru kedi diyorlar ama sakın siz öyle demeyin. Ben size yavru insan diyor muyum? Beni sevebilirsiniz ama sakın benden karşılık beklemeyin! Birinin ille de sizi sevmesini istiyorsanız şu arka sayfadakilere bakabilirsiniz... Onlara söyleyin de biri biraz süt getirsin. ama çanağı ağızına kadar doldurmasın.

Mumiş

Ben Mumiş. Mumi Anne'nin oğlum ve bazen de babamın. Gezmeyi, arkadaş bulmayı, onlara evimizde oda bulmayı çok severim. Bir seferinde üzerine binip istediğim yere gidebildiğim bir bulutum oldu. Bir de tahta kraliçem var ama tabii Snorki daha güzel. Keşke Mumrik burada olsaydı!..

Snif

Ben Snif. Mumi Vadisi'ndeki Mavi Mumi Evi'nde yaşıyorum. Küçük olduğum için bir sürü şey benden esirgeniyor ama kendime ait bir odam var. Korkak olduğumu söylüyorlar ama bence tedbirliyim. Can yeleğim, kendi bulduğum bir mağaram ve gelecekte beni çok sevecek küçük bir kedi yavrum var.

Mumrik

Ben Mumrik. Notaların efendisiyim. Yolların ve nehirlerin de... Hiçbir şeye sahip olmadığım için her yer ve her şey benim. Sevdiğim şeyleri çantama koyup taşımaktansa, kalbime koyup taşıyorum. Ben yalnızca yolları ve nehirleri izlerim. Vazgeçemeyeceğim tek şey mızıkam.

Misk Faresi

Ben Misk Faresi. Filozofum. Sıradan olanlar beni pek anlayamaz. Ben de onları anlamam. Örneğin zaman bu dünyada pasta yapılıyor mu yapılmıyor mu diye bakmadan geçip gidiyorsa niye pasta yapılır. Eğer yapılıyorsa neden şekeri az konulur. Belki birkaç pasta yiyerek bunun cevabını bulabilirim.

Snork

Ben Snork. Şu anda kendimi hâkim ilan ediyorum. İtirazı olan var mı? Yok. Bir kız kardeş ne işe yarar?.. Daha sonra bu konuda bir toplantı yaparız. İyiyi kötüyü, doğruyu yanlış ayırt edecek bir makine istiyorum. Hâkimlerin işi zor. Dünya çok kötüye gidiyor. Bir sürü şeye toplantı yapmadan karar veriyorlar. Cık cık!

Snorki

Ben Snorki. Merak ediyorum da dolunayın ortasını delsek güzel bir bilezik olur mu? Boş zamanlarımda hayran olurum. Bu dünyada hayran olunacak o kadar çok şey ve o kadar az boş zaman var ki... Siz bana mı bakıyorsunuz? Ah keşke kâkülümü tarasaydım. Mumi Vadisi'ne gelerseniz mutlaka uğrayın.

Mumi Anne

Ben Mumi Anne. Evi büyütmemiz gerekiyor. Ya da bütün Mumi Vadisi'nin üzerine bir çadır bezi gerip her yere yatak mı koysak?.. Tabak işi kolay. Yapraklar ve ağaç kabukları kullanılabilir. Mumi Baba çocukluk anılarını yazmayı 100 yaşını doldurmadan bitirebilse, o da bana yardımcı olur. Mumişim nerde acaba?

Mumi Baba

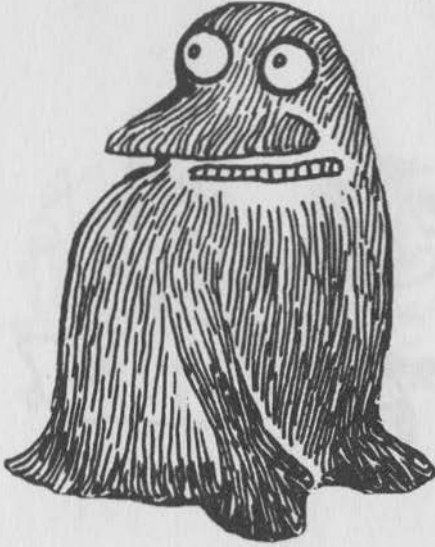
Ben Mumi Baba. Bu vadede hiç kimse yazarlığı bir iş olarak görmüyor. Çocukluk anılarımı bitirdiğimde bu konuyu da ele alıp yazacağım. Şimdi dört günlükken sesimdeki değişikliğin gelecekteki karakterimi nasıl etkilediği tahlilini yazıyorum. Acaba çocukluk anne karnındayken mi başlıyor. Öyle ise çok şey atladım.

Hemul

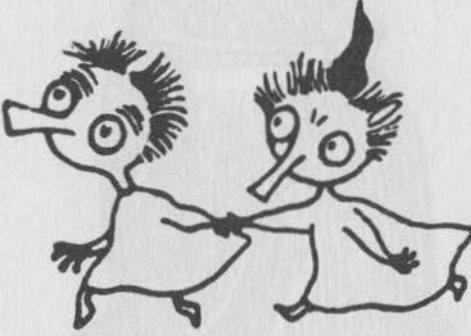
Ben Hemul. Artık ben bir pul koleksiyoncusu değil, pul koleksiyonu sahibiyim. Bu da çok sıkıcı bir şey. Ben koleksiyoncu olmak istiyorum. Gerçi yaptığım koleksiyonların değerini bilecekler mi yoksa pul koleksiyonlarımdan tuvalet kâğıdı mı yapacaklar bilemiyorum. Şimdi bir botanik kütüphanesine ihtiyacım var.

Garko

Ben Garko. Kötüyüm, zalimim, buz gibiyim... Benim şakam yok. Kötüyüm, zalimim, buz gibiyim... Benim yakutumu kimse alamaz. Kötüyüm, zalimim, buz gibiyim... Buuuuuuu kaaaaaaaadaaaaaaaaar!

Hoflan il* Hiflan

Hiz Hoflan hile Hiflan. Hral Hakutu' nu halıp Humi Hadisi'ne heldik. Humi Hanne hize hok hiyi havhandı. Humi Hevi'nde hize hir hoda hehdi. Hizce Hnorki Humiş'e haşık. Humi Hanne'nin hantası ha hok hüzel hih hatak hodası. Hizi hanladınız hı?

Haftinatlar

Haftinatlar konuşamazlar.

AMA SİZİ GÖRÜYORLAR!